JILL SANTOPOLO

Lumina pe care am pierdut-o

DOUĂ VIEȚI, DOUĂ IUBIRI,
O SINGURĂ ALEGERE.

„O POVESTE COPLEȘITOR DE FRUMOASĂ."
KIRKUS REVIEWS

TREI

FICTION CONNECTION

Jill Santopolo

Lumina pe care am pierdut-o

Traducere din engleză de
Ana Andreescu

TREI
2017

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

THE LIGHT WE LOST
Jill Santopolo

Copyright © 2017 by Jill Santopolo
This edition published by arrangement with
G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

© Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-40-0258-7
ISBN PDF: 978-606-40-0259-4
ISBN Print: 978-606-40-0184-9

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Oana Dușmănescu
Coperta colecției: Faber Studio
Credit foto: © Shutterstock / Canicula, © Shutterstock / Denis Gorelkin
Design copertă: Anthony Ramondo & Sandra Chiu
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Gabriela Chircea
Corectură: Maria Mușuroiu, Ana-Maria Tamaș

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin

rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pentru New York City

Prolog

Ne cunoșteam de aproape jumătate de viață.

Te-am văzut zâmbind, încrezător, fericit.

Te-am văzut frânt, rănit, pierdut.

Dar niciodată nu te-am văzut așa.

M-ai învățat să caut frumusețea. În întuneric, în ruină, tu ai găsit întotdeauna lumina.

Nu știu ce frumusețe voi găsi aici, ce lumină. Dar voi încerca. O voi face pentru tine. Pentru că știu că tu ai face-o pentru mine.

A fost atâta frumusețe în viața noastră împreună.

Poate că de aici ar trebui să încep.

I

Uneori, obiectele par să fi fost martorele istoriei. Eu îmi imaginam că masa de lemn în jurul căreia stăteam la seminarul despre Shakespeare ținut de profesorul Kramer, în ultimul nostru an de studiu, era de vârsta universității Columbia — adică se afla în acea încăpere încă din 1754, cu marginile roase și netezite, de secole-ntregi, de coatele unor studenți ca noi, lucru care, desigur, nu putea fi adevărat. Dar așa-mi imaginam eu. Studenți așezați acolo în timpul Revoluției, al Războiului Civil, al celor două Războaie Mondiale, al celor din Coreea, Vietnam, Golful Persic.

Este amuzant că, dacă m-ai întreba cine mai era cu noi în acea zi, nu cred c-aș ști să-ți spun. Le vedeam așa de clar fețele tuturor, dar, după treisprezece ani, îmi aminteam numai de tine și de profesorul Kramer. Nu-mi pot aminti nici măcar numele asistentei profesorului, care a intrat în sală alergând, târziu. Mai târziu chiar ca tine.

Kramer tocmai termina de strigat catalogul când tu ai împins ușa. Ai zâmbit către mine, lăsând să-și facă scurt apariția gropița din barbă, în timp ce-ți scoteai șapca ta cu Diamondbacks și o strecurai în buzunar. Ochii ți s-au oprit rapid pe locul liber de lângă mine și apoi te-ai oprit și tu acolo.

— Și tu ești cine? a întrebat Kramer, în timp ce tu scotoceai în rucsac după un caiet și un creion.

— Gabe, ai spus tu. Gabriel Samson.

Kramer a căutat numele în foaia din fața lui.

— Haideți să ne concentrăm pe punctualitate pentru restul semestrului, domnule Samson, a spus el. Ora începe la nouă. De fapt, haideți să ne concentrăm asupra noțiunii de „devreme“.

Tu ai aprobat dând din cap și Kramer a-nceput să vorbească despre temele din *Iuliu Cezar*.

— „Din zi în zi dușmanul crește, culmea, / Noi am atins-o și-am pornit la vale. / Se schimbă soarta omenească-ntruna: / Știm valul cum ne bate, el ne duce / Înspre noroc, dar dacă nu luăm seama, / Călătoria vieții ocolește / Printre nevoi și stânci. Așa e marea / Pe care navigăm și dacă valul / Ne saltă, se cuvine-a-l folosi; / Zădărnicim altfel prilejul bun.“[1], a citit el și a continuat: sunt convins că ați citit. Cine-mi poate interpreta ce spune Brutus despre soartă și liber-arbitru, în acest text?

Îmi voi aminti întotdeauna acest pasaj pentru că, din ziua aceea, m-am gândit de multe ori dacă soarta noastră, a ta și-a mea, a fost să ne-ntâlnim la seminarul lui Kramer despre Shakespeare. Dacă în toți acești ani ne-a ținut împreună destinul sau a fost decizia noastră. Sau o combinație a acestora, pentru că ne-am lăsat purtați de curent.

După ce Kramer a vorbit, câțiva dintre noi au răsfoit textul din fața lor. Tu ți-ai trecut degetele prin cârlionți, care și-au revenit apoi la forma lor inițială.

— Ei, ai spus tu, și restul clasei mi s-a alăturat îndreptându-și privirile spre tine.

Dar nu ai apucat să termini.

Asistenta profesorului, al cărei nume nu mi-l pot aminti, a intrat alergând în clasă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a spus ea. Un avion a lovit Turnurile Gemene. Se transmitea la televizor chiar când eram pe punctul să plec de-acasă și să vin la curs.

Nimeni n-a prins semnificația cuvintelor ei; nici măcar ea.

— Pilotul era beat? a-ntrebat Kramer.

— Nu știu, a răspuns AP, luând loc la masă. Am așteptat, dar prezentatorii nu știau ce se întâmplă. Spuneau că era un fel de avion cu elice.

Dacă s-ar fi întâmplat acum, toate telefoanele noastre ar fi explodat cu informații. Alerte de pe Twitter și Facebook și notificări

de la *New York Times*. Dar comunicarea nu era încă un fenomen instantaneu, pe-atunci, și Shakespeare n-a fost întrerupt. Am ridicat cu toții din umeri și Kramer a continuat să vorbească despre Iuliu Cezar. În timp ce luam notițe, ți-am urmărit cu privirea degetele de la mâna dreaptă frecând inconștient granulația mesei de lemn. Am mâzgălit absentă o imagine a degetului tău arătător, cu unghia lui inegală și cu pielița ruptă. Încă păstrez pe undeva caietul acela — într-o cutie plină cu hârtii de la Literatură Clasică și Civilizații Contemporane. Sunt sigură că e pe undeva pe-acolo.

---

[1] Iuliu Cezar, Ediție bilingvă de William Shakespeare. Traducere de Tudor Vianu, editura Pandora M (2004). (*N. red.*)

II

Nu voi uita niciodată ce-am spus amândoi când am ieșit de la cursul de filosofie; chiar dacă cuvintele nu aveau nimic special, conversația este încrustată în memoria mea, ca parte a acelei zile. Am început să coborâm treptele împreună. Nu chiar împreună, dar unul lângă celălalt. Era senin, cerul albastru — și totul se schimbase. Numai că noi n-o știam încă.

Oamenii din jurul nostru vorbeau toți deodată.

— S-au prăbușit Turnurile Gemene!

— Cursurile se suspendă!

— Eu vreau să donez sânge. Știi unde pot dona sânge?

Eu m-am întors spre tine.

— Ce se petrece?

— Eu locuiesc în East Campus, ai spus tu, arătând spre cămin. Hai să aflăm ce se întâmplă. Tu ești Lucy, așa-i? Tu unde locuiești?

— În Hogan, am spus eu. Și, da, Lucy.

— Încântat de cunoștință, Lucy, eu sunt Gabriel.

Mi-ai întins mâna. Ți-am strâns-o și am privit în sus spre tine, în acest timp. Gropița și-a făcut iarăși apariția. Aveai ochi albaștri. M-am gândit, pentru prima dată: *Este frumos*.

Ne-am dus acasă la tine și ne-am uitat la televizor împreună cu colegii tăi de apartament, Adam și Scott, și Justin. Pe ecran, cădeau trupuri din clădiri, mormane de moloz înnegrite trimiteau spre cer semnale de fum și turnurile cădeau unul după altul. Dezastrul ne-a încremenit. Ne uitam uluiți la imagini, incapabili să corelăm întâmplările cu realitatea noastră. Faptul că se petrecea așa ceva în orașul nostru, la șapte mile distanță de unde ne aflam, că aceia erau oameni — ființe umane reale — nu încăpea încă în mintea noastră.

Cel puțin nu într-a mea. Părea ceva foarte îndepărtat.

Celularele nu ne funcționau. Tu ai folosit telefonul de pe hol ca să-ți suni mama în Arizona și să-i spui că ești bine. Eu mi-am sunat părinții, în Connecticut; voiau să mă duc acasă. Aveau o cunoștință a cărei fiică lucra la World Trade Center și nimeni nu știa încă nimic despre ea. Vărul altcuiva avusese un mic dejun de lucru la Windows on the World[2].

— E mai sigur să nu fii în Manhattan, a spus tata. Dacă e vorba de antrax? Sau de război biologic. Gaz paralizant.

I-am spus tatei că metroul nu funcționează. Probabil că nici trenurile.

— Vin să te iau, a spus el. Sar în mașină chiar acum.

— Voi fi bine, i-am spus. Sunt cu niște prieteni. Suntem bine. Te mai sun, mai târziu.

Tot nu mi se părea ceva real.

— Știi, a spus Scott, după ce am închis telefonul. Dacă aș fi o organizație teroristă, aș lansa o bombă deasupra noastră.

— Ce mama dracu'? a spus Adam.

Aștepta să primească vești de la unchiul lui, care era în NYPD.

— Vreau să spun că, dacă analizezi chestia asta din punct de vedere academic... a spus Scott, dar n-a mai continuat.

— Taci din gură, a spus Justin. Serios, Scott. Nu e momentul.

— Poate c-ar trebui să plec, ți-am spus eu, apoi.

Nici nu te cunoșteam cu adevărat. De-abia îți cunoscusem prietenii.

— Colegele mele de cameră se întreabă probabil unde sunt, am continuat eu.

— Sună-le, ai spus tu și ți-ai trecut degetele, absent, de-a lungul cozii mele.

Era un gest intim, genul de lucru care se petrece după ce au fost depășite toate barierele spațiului personal. Ca și cum ai mânca din farfuria altcuiva, fără să-i ceri permisiunea. Și, pe neașteptate, m-am simțit legată de tine, de parcă atingerea mâinii tale pe părul meu însemna ceva mai mult decât niște degete nervoase,

neîndemânatice.

M-am gândit la momentul acela mulți ani mai târziu, când am decis să-mi donez părul, și stilistul mi-a dat coada, învelită în plastic, arătând chiar mai închisă la culoare decât obișnuita nuanță castanie. Chiar dacă atunci tu erai la o lume distanță, am simțit că parcă te trădam, ca și cum tăiam legătura dintre noi.

Dar, apoi, în ziua aceea, imediat după ce mi-ai atins părul, ți-ai dat seama ce făcuseși și ai lăsat mâna să-ți cadă în poală. Mi-ai zâmbit din nou, dar de data aceasta nu te-am privit în ochi.

Am ridicat din umeri.

— Okay, am spus.

Mi se părea că lumea se face bucăți, ca și cum am fi trecut printr-o oglindă spartă într-un loc frânt dinăuntrul ei, unde nimic nu avea sens, unde scuturile noastre erau la pământ, pereții noștri erau prăbușiți. În acel loc, nu exista niciun motiv să spui nu.

---

[2] Complex de restaurante și cafenele aflat la etajele 106 și 107 din Turnul de Nord al World Trade Center. Toate acestea au fost distruse în timpul atentatului terorist de la New York, pe 11 septembrie 2001. (*N. red.*)

III

Am luat liftul până la Wien 11, și apoi tu ai deschis o fereastră la capătul culoarului.

— Cineva mi-a arătat asta în anul doi, ai spus. Este cea mai incredibilă imagine a orașului New York pe care o vei vedea vreodată.

Ne-am urcat pe fereastră, am ieșit pe acoperiș și am rămas fără aer. Din extremitatea de sud a Manhattanului se înălțau fuioare de fum. Tot cerul devenea gri, orașul era învăluit în cenușă.

— Oh, Doamne, am spus.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi-am închipuit ce fusese acolo înainte. Am văzut spațiul gol unde odinioară se înălțaseră turnurile. În cele din urmă, m-am trezit la realitate. În clădirile acelea erau oameni.

Mi-ai căutat mâna și m-ai prins de ea.

Am rămas acolo în picioare, privind fix la consecințele nenorocirii, cu lacrimile curgându-ne pe obraji, habar n-am cât de mult timp. Cred că erau și alți oameni acolo cu noi, dar nu mi-i pot aminti. Numai pe tine te țin minte. Și imaginea acelui fum. Este întipărit cu fierul roșu în creierul meu.

— Acum ce se-ntâmplă? am șoptit, în cele din urmă.

Priveliștea m-a făcut să înțeleg dimensiunea atacului.

— Ce urmează?

Tu te-ai uitat la mine și ochii noștri, încă umezi din cauza lacrimilor, au rămas fixați, atrași de un fel de magnetism pentru care lumea din jur nu mai există. Mâna ta a alunecat spre închietura mea și eu m-am ridicat pe vârfuri ca să-ți întâmpin buzele. Ne-am strâns în brațe, ca și cum asta ne-ar fi protejat

indiferent de ce ar fi urmat. Ca și cum singura cale de a fi în siguranță era să-mi țin buzele lipite de ale tale. Momentul în care trupul tău m-a acoperit, așa m-am simțit — în siguranță, protejată de puterea și căldura brațelor tale. Ți-am simțit mușchii profilați sub mâinile mele și mi-am îngropat degetele în părul tău. Ți-ai înfășurat coada mea în jurul palmei, mângâind-o și trăgându-mi capul spre spate. Și am uitat de lume. În momentul acela, existai numai tu.

Ani de zile, m-am simțit vinovată pentru asta. Vinovată că ne-am sărutat prima dată în timp ce orașul ardea, vinovată c-am fost în stare să mă pierd în tine, în acel moment. Dar, mai târziu, am aflat că nu eram singuri. Unii mi-au spus în șoaptă că au făcut sex în ziua aceea. Că au conceput un copil. S-au logodit. Au spus „Te iubesc“ pentru prima dată. Există ceva în moarte care-i face pe oameni să vrea să trăiască. Noi voiam să trăim în acea zi și nu pot să ne condamn pentru asta. Nu mă mai condamn.

Când ne-am separat pentru a respira, mi-am înclinat capul, așezându-l pe pieptul tău. Ți-am ascultat inima și m-am simțit consolată de ritmul ei egal.

Tu te-ai simțit consolat de ritmul inimii mele? Te mai consolează încă?

IV

Ne-am întors în dormitorul tău, pentru că-mi promiseseși că faci cinste cu prânzul. Mi-ai spus că voiai ca, după masă, să ieșim din nou pe acoperiș cu aparatul de fotografiat și să faci niște poze.

— Pentru *Spectator*? am întrebat eu.

— Ziarul? ai spus tu. Nu. Pentru mine.

În bucătărie, mi-a atras atenția un morman de fotografii — printuri alb-negru cu imagini din campus. Erau frumoase, bizare, scăldate în lumină. Imagini așa de focalizate, încât un obiect oarecare arăta ca o operă de artă modernă.

— Unde se află ăsta? am întrebat.

După ce am privit o vreme, mi-am dat seama că era o imagine de-aproape a unui cuib de pasăre, învelit în ziare, reviste și eseul cuiva făcut pentru ora de literatură franceză.

— Oh, a fost ceva incredibil, ai spus tu. Jessica Cho — O cunoști? Cântă a cappella... Prietena lui David Blum... ea mi-a spus despre acest cuib pe care-l văzuse pe fereastră și care fusese făcut din tema pentru acasă a cuiva. Așa că m-am dus să-l văd. A trebuit să atârn în afara ferestrei pentru a face această fotografie. Jess l-a pus pe Dave să mă țină de glezne, pentru că-i era frică că să nu cad. Dar am reușit s-o fac.

După această poveste te-am privit cu alți ochi. Erai îndrăzneț, curajos, hotărât să captezi frumosul. Privind în urmă, mă gândesc că exact asta voiai să cred. Încercai să mă impresionezi, dar eu nu mi-am dat seama de asta atunci. Mi-am zis numai: „*Uau!*“ Mi-am zis: „*E minunat!*“ Dar ceea ce era adevărat atunci și a fost adevărat de când te știu este că tu găsești frumusețea oriunde. Remarci lucruri pe care alți oameni nici nu le văd. Asta am admirat întotdeauna la

tine.

— Asta vrei să faci? am întrebat, arătând spre fotografie.

El a scuturat din cap.

— E numai pentru amuzament, a răspuns. Mama e artistă. Ar trebui să vezi ce poate face, acele picturi abstracte enorme, uimitoare, dar își câștigă existența pictând mici pânze cu apusurile din Arizona, pentru turiști. Eu nu-mi doresc acest fel de viață, să creez ceea ce se vinde.

M-am sprijinit de masă și m-am uitat la restul fotografiilor. Rugină infiltrându-se într-o bancă de piatră, irizații sparte în marmură, o bară de metal corodată, în cel mai mic detaliu. Frumusețe unde eu nu mi-aș fi imaginat vreodată că există.

— Tatăl tău este și el artist? am întrebat eu.

Fața ți s-a întunecat. Am văzut asta clar, ca și cum o ușă s-ar fi închis în spatele ochilor tăi.

— Nu. Nu este, ai răspuns tu.

Mă poticnisem pășind dincolo de o limită despre care nu știusem că exista. N-am continuat în direcția aceasta — descopeream imaginea ta lăuntrică. Deja speram că era un teren pe care-l voi înțelege clar, unul care va deveni a doua natură de descoperit.

Tu tăceai. Tăceam și eu. Televizorul încă mergea în fundal și i-am auzit pe prezentatorii de știri vorbind despre Pentagon și despre avionul care s-a prăbușit în Pennsylvania. Oroarea situației a năvălit din nou asupra mea. Am pus fotografiile jos. Părea o perversiune să mă concentrez asupra frumuseții, în momentul acela. Dar, privind în urmă, poate că exact asta trebuia să fac.

— N-ai spus că mergem să luăm prânzul? am întrebat, cu toate că nu-mi era foame, cu toate că imaginile care se derulau pe ecranul televizorului făceau să mi se întoarcă stomacul pe dos.

Ușa din spatele ochilor tăi s-a deschis.

— Așa am făcut, ai spus, aprobând.

N-aveai decât ingrediente pentru chips-uri de porumb. Așa că, în mod mecanic, am tăiat roșiile în felii subțiri și am desfăcut o

conservă de fasole cu un deschizător ruginit, în timp ce tu aranjai chips-urile *tortilla* într-unul din acele recipiente de unică folosință și rădeai brânza într-un castron cu cereale zdrobite.

— Dar tu ce faci? ai întrebat, ca și cum conversația noastră nu deraiase deloc.

— Îh? am făcut eu.

Am apăsat capacul conservei peste fasolea dinăuntru, ca să-l pot ridica și îndepărta.

— Și tu ești artistă?

Am pus capacul de metal pe masă.

— Nu, am răspuns. Cel mai creativ lucru pe care-l fac este să scriu povești pentru colegele mele de cameră.

— Despre ce? ai întrebat, cu capul înclinat într-o parte.

Am privit în pământ ca să nu vezi că m-am înroșit.

— Este stânjenitor, am spus, dar sunt povești despre un porcușor miniatural pe nume Hamilton, care a fost acceptat din greșeală la un colegiu pentru iepuri.

Ai izbucnit surprins în râs.

— Hamilton. Un porc, ai spus. Înțeleg. E amuzant.

— Mulțumesc, am zis eu, privindu-te.

— Deci asta vrei să faci după absolvire?

Luaseși borcanul cu *salsa* și îi loveai capacul de masă pentru a-l slăbi.

Am scuturat din cap.

— Nu cred că e o piață prea mare pentru poveștile lui Hamilton Porcușorul. M-am gândit să intru în industria reclamelor, dar, spunând asta, în acest moment, mi se pare o prostie.

— De ce o prostie? ai întrebat, desfăcând capacul borcanului cu un pocnet.

Eu am privit spre televizor.

— Are vreun sens chestia asta? Să faci reclamă? Dacă aceasta ar fi ultima mea zi pe acest pământ și dacă mi-aș fi petrecut toată viața în campanii prin care să le vând oamenilor brânză frământată... sau chips-uri... aș simți oare că am făcut ceva în viață?

Tu ți-ai mușcat buza. Ochii tăi spuneau: *Mă gândesc la asta.* Am aflat mai multe despre planurile tale. Probabil ai aflat și tu puțin despre ale mele.

— Ce-nseamnă să faci ceva în viață? ai întrebat.

— Asta-ncerc să aflu, ți-am spus eu, cu mintea zbârnâind, în timp ce vorbeam. Cred c-aș putea să fac ceva care să lase o urmă — în sens pozitiv. Să las lumea puțin mai bună decât am găsit-o eu. Cred asta în continuare, Gabe. Toată viața am râvnit să fac asta — și cred că și tu la fel.

Atunci am văzut înflorind ceva pe chipul tău. Nu-mi dădeam seama ce reprezenta acel lucru. Nu te cunoșteam încă destul de bine. Dar, acum, știu ce înseamnă acea privire. Înseamnă că-n mintea ta perspectivele se schimbau.

Ai scufundat un chips în salsa și mi l-ai întins.

— Vrei să muști? ai întrebat.

Am rupt cu dinții jumătate din el și restul l-ai mâncat tu. Ochii tăi mi-au urmărit trăsăturile feței și au coborât de-a lungul trupului meu, până jos. Simțeam că mă examinezi din unghiuri diferite și puncte avantajoase. Apoi mi-ai mângâiat obrajii cu vârful degetelor și ne-am sărutat din nou; de această dată, aveai gust de sare și ardei iute.

Pe când aveam cinci–șase ani, am desenat pe peretele dormitorului meu cu creion roșu. Nu cred că ți-am spus vreodată povestea asta. Deci cum desenam eu așa inimi și copaci, și sori, și luni, și nori, știam că făceam ceva ce n-ar fi trebuit să fac. O simțeam în străfundul stomacului. Dar nu mă puteam opri — voiam foarte tare să fac asta. Camera mea fusese decorată în roz și galben, dar culoarea mea favorită era roșu. Și voiam să am camera cu roșu. *Simțeam* nevoia să am camera roșie. Simțeam că a desena pe perete cu roșu era absolut corect și absolut greșit în același timp.

Așa mă simțeam în ziua în care te-am cunoscut. Să te sărut în mijlocul tragediei și al morții părea absolut corect și absolut greșit în același timp. Dar m-am concentrat pe partea care părea corectă, așa cum fac întotdeauna.

Mi-am strecurat mâna în buzunarul din spate al jeanșilor tăi și tu ți-ai strecurat mâna în al meu. Ne-am tras unul pe celălalt din ce în ce mai aproape. A sunat telefonul din camera ta, dar tu l-ai ignorat. Apoi a sunat telefonul din camera lui Scott.

Câteva secunde mai târziu, în bucătărie a intrat Scott, care, văzându-ne, și-a dres glasul. Ne-am îndepărtat unul și ne-am întors spre el.

— Te caută Stephanie, Gabe, a spus el. I-am spus să aștepte.

— Stephanie? am întrebat eu.

— Nimeni, ai spus, exact în același timp cu Scott, care a zis:

— Fosta.

Și a continuat, către tine:

— Plânge la telefon, omule.

Tu păreai chinuit, privirile mutându-ți-se de la Scott la mine și înapoi.

— Îi zici tu c-o sun în câteva minute? i-ai spus tu lui Scott.

Scott a dat din cap și a ieșit și, apoi, tu m-ai luat de mână, împletindu-ți degetele cu ale mele. Ochii ni s-au întâlnit, cum se întâmplase pe acoperiș, și eu nu mi-am putut lua privirea de la tine. Inima mi-a luat-o la goană.

— Lucy, ai spus, și dorința ta s-a simțit cumva în felul cum mi-ai rostit numele. Știu că tu ești aici și știu că e ciudat, dar trebuie să văd dacă ea se simte bine. Am fost împreună anul trecut și ne-am despărțit cu o lună în urmă. Astăzi...

— Înțeleg, am zis eu.

Și, în mod straniu, asta m-a făcut să te plac mai mult: deși nu te mai întâlneai cu ea, îți păsa totuși de ea.

— Oricum, ar trebui să o iau spre colegele mele de cameră, am spus, cu toate că nu voiam să plec. Îți mulțumesc pentru...

Începusem o propoziție fără să știu cum s-o închei și mi-am dat seama că nu eram în stare.

M-ai strâns de degete.

— Îți mulțumesc că ai dat o altă însemnătate zilei acesteia, ai spus. Lucy, Luce. *Luz* înseamnă lumină în spaniolă, așa-i?

Ai tăcut. Eu am aprobat.

— Îți mulțumesc că ai umplut cu lumină o zi întunecată.

Tu ai pus în cuvinte simțămintele pe care eu nu le-am putut exprima.

— Același lucru l-ai făcut și tu pentru mine, am spus. Îți mulțumesc.

Ne-am sărutat din nou și a fost greu să mă smulg din brațele tale. Mi-era așa de greu să plec.

— Te sun mai târziu, ai spus. Te voi găsi în fișier. Scuze pentru nachos.

— Ai grijă de tine, am zis. Putem mânca oricând nachos împreună.

— Sună bine, ai răspuns tu.

Și am plecat, întrebându-mă dacă era posibil ca una dintre cele mai groaznice zile pe care le trăisem să conțină, pe undeva, un sâmbure de bunătate.

Chiar m-ai sunat câteva ore mai târziu, dar n-a fost conversația pe care-o așteptam. Mi-ai spus că-ți pare rău, foarte rău, dar tu și Stephanie sunteți din nou împreună. Fratele ei cel mare nu apăruse — lucrase la One World Trade — și ea avea nevoie de tine. Ai spus că sperai să înțeleg și mi-ai mulțumit din nou pentru că am adus lumina într-o după-amiază atât de oribilă. Ai spus c-a însemnat foarte mult că m-ai avut alături. Și ți-ai cerut încă o dată scuze.

N-ar fi trebuit să fiu zdrobită, dar am fost.

N-am vorbit cu tine tot restul semestrului de toamnă. Și nici în semestrul de primăvară. Mi-am schimbat locul la cursul lui Kramer, ca să nu fiu nevoită să mai stau lângă tine. Dar te-am ascultat de fiecare dată când ai vorbit despre felul în care vezi tu frumusețea în limbajul lui Shakespeare și în poetica lui — chiar și în cele mai urâte scene.

— „Vai!“ citeai tu cu voce tare, „un râu roșu de sânge cald / Ca un izvor clocotind în bătaia vântului / răsare și se revarsă dintre buzele tale înroșite.“ Singurul lucru la care mă puteam eu gândi erau buzele *tale* și ce gust aveau ele pe buzele mele.

Am încercat să uit ziua aceea, dar era imposibil. Nu puteam uita ce se-ntâmplase cu New York-ul, cu America, cu oamenii din turnuri. Și nu puteam uita ce se-ntâmplase între noi. Chiar și acum, când cineva întreabă „Erai la New York când au căzut turnurile?“ sau „Unde te aflai în acea zi?“ sau „Cum a fost atunci?“, la tine mă gândesc mai întâi.

Sunt momente care schimbă direcția vieților oamenilor. Pentru atât de mulți dintre noi, care trăiam atunci în New York, 11 septembrie a fost un astfel de moment. Tot ce-am făcut în ziua aceea a fost important, s-a întipărit în mintea și în inima mea. Nu știu de ce te-am întâlnit în ziua aceea, dar știu că, pentru că s-a-ntâmplat așa, tu ai devenit pentru totdeauna o parte din povestea mea.

V

Era luna mai și noi tocmai absolviserăm. Dăduserăm înapoi pelerinele și pălăriile de absolvenți, schimbându-le cu diplome scrise în latină, cu numele noastre complete înscrise pe ele. Am intrat în Le Monde împreună cu familia mea — mama, tata, fratele meu Jason, doi bunici și un unchi. Am fost așezați lângă o altă familie, o familie mult mai mică — a ta.

Când am trecut pe lângă voi, tu ai privit spre mine, ai întins mâna și mi-ai atins brațul.

— Lucy! ai spus. Felicitări!

Eu m-a cutremurat. După atâtea luni, atingerea ta mi-a provocat un frison, dar am reușit să-ți spun și eu:

— La fel și ție!

— Ce ai hotărât să faci? ai întrebat. Rămâi în oraș?

Eu am dat din cap.

— Am obținut o slujbă, voi lucra la o nouă producție de televiziune — spectacole pentru copii.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Era o slujbă pentru care mă rugasem timp de două luni până am obținut-o. Tipul de slujbă la care începusem să mă gândesc la puțin timp după prăbușirea turnurilor, după ce mi-am dat seama că voiam să fac ceva mai semnificativ decât niște reclame.

O slujbă care se adresa noii generații și avea potențialul de a schimba viitorul.

— Un show pentru copii? ai întrebat cu un zâmbet jucăuș pe buze. Ca *Alvin și veveriţele*? Vor avea voci piţigăiate?

— Nu chiar, am răspuns, râzând puțin, voind să-ți transmit că discuția noastră mă adusese aici, că momentul în care stătuserăm

de vorbă în bucătăria ta însemnase atât de mult pentru mine. Dar tu ce vei face?

— McKinsey, ai spus. Consultant. Fără veverițe pentru mine.

Am fost surprinsă. Nu mă așteptam la asta, după câte ne spuseserăm atunci, după ce ascultasem analizele tale din timpul cursurilor cu Kramer.

Dar am spus cu totul altceva:

— Grozav! Felicitări pentru slujbă. Poate te voi vedea, uneori, prin oraș.

— Ar fi frumos, ai zis.

Iar eu am plecat să mă așez la masă cu familia mea.

— Cine-a fost asta? am auzit pe cineva întrebând în urma mea.

Era o fată așezată lângă tine, cu păr blond de culoarea grâului uscat, lung până aproape de mijlocul spatelui, care-și ținea mâna pe coapsa ta. Abia dacă o remarcasem, atât de concentrată fusesem asupra ta.

— O fată pe care o cunosc de la cursuri, Stephanie, te-am auzit spunând.

Ceea ce și eram, desigur. Atât și nimic mai mult. Dar, cumva, asta durea.

VI

New York este un oraș amuzant. Poți să locuiești acolo ani mulți și să nu-ți vezi niciodată vecinul de-alături și să dai nas în nas cu cel mai bun prieten în momentul în care intri la metrou, în drum spre serviciu. Soarta contra liberei voințe. Poate amândouă.

Era luna martie, trecuse aproape un an de la absolvire și New Yorkul ne înghițise. Eu locuiam cu Kate pe Upper East Side, în acel apartament uriaș care aparținuse cândva bunicilor ei. Hotărâserăm amândouă să facem lucrul acesta încă de pe vremea când eram abia pe la mijlocul școlii. Visurile noastre din copilărie deveniseră realitate.

Avusesem un flirt de șase luni cu un coleg de serviciu, vreo două aventuri de o noapte și vreo câteva întâlniri cu bărbați pe care-i considerasem nu destul de inteligenți sau nu destul de chipeși, sau nu destul de interesanți, cu toate că, privind în urmă, nu era mare lucru în neregulă cu ei. De fapt, dacă l-aș fi întâlnit pe Darren în perioada aceea, aș fi putut crede același lucru și despre el.

Fără să-mi revină constant în minte sala de filosofie sau apartamentul din East Campus, încetasem să mă gândesc la tine — aproape încetasem. Nu ne văzuserăm atunci de aproape un an. Dar tu te înființai în mintea mea la muncă, când, împreună cu șeful meu, parcurgeam în grabă povestea, când revizuiam episoadele care vorbeau despre toleranță și respect. Mă gândeam la bucătăria ta și mă bucuram de hotărârea pe care o luasem.

Se apropia ziua de joi, 20 martie, când împlineam douăzeci și trei de ani. Planificasem o petrecere în weekend, dar cele două prietene ale mele de la muncă, Alexis de la Departamentul Scenariștilor și Julia de la Creație, cum le-ai spus tu mai târziu, au

insistat să ieșim să bem ceva de ziua mea.

În iarna aceea, toate trei deveniserăm obsedate de Faces & Names, datorită șemineului și canapelelor. Erau vreo cinci grade, dar ne-am gândit că în barul acela ar putea aprinde șemineul, dacă i-am ruga. Fuseserăm acolo destul de des în ultimele câteva luni și barmanul ne simpatiza.

Julia îmi făcuse o coroană din hârtie și insistase să mi-o pun pe cap, iar Alexis comandase pentru toate martini cu suc de mere. Ne-am așezat pe o canapea din fața șemineului și, înainte de fiecare sorbitură, am ținut toasturi.

— Pentru zilele de naștere! a-nceput Alexis.

— Pentru Lucy! a spus Julia.

— Pentru prieteni! am adăugat eu.

Care s-au transformat apoi, devenind : „Pentru aparatul de fotografiat care nu s-a stricat astăzi!“ și „Pentru șefii care lipsesc de la muncă pentru că sunt bolnavi!“, „Pentru prânzurile gratuite după întâlnirile extravagante!“ și „Pentru barurile cu șemineu!“ și „Pentru martini cu suc de mere!“

Chelnerița a venit la canapeaua noastră cu o tavă pe care erau alte trei pahare cu martini.

— Oh! Dar noi n-am mai comandat! a spus Julia.

Chelnerița a zâmbit.

— Fetelor, aveți un admirator secret, a spus ea și a făcut semn cu capul înspre bar.

Acolo erai tu.

Pentru o clipă, am crezut că am halucinații.

Tu ne-ai făcut un semn discret cu mâna.

— Mi-a zis să-i spun „La mulți ani“ lui Lucy, a precizat chelnerița.

Lui Alexis i-a căzut fața.

— Îl *cunoști*? a-ntrebat ea. E marfă!

Apoi a ridicat unul dintre noile pahare cu martini pe care chelnerița le pusese pe masa din fața noastră.

— Pentru băieții drăguți din bar care-ți știu numele și ne trimit

băuturi! a toastat ea.

După ce-am luat toate câte-o sorbitură, a continuat:

— Du-te și-i mulțumește, sărbătorito!

Eu am pus paharul jos, dar m-am răzgândit, l-am luat cu mine și am pornit spre tine, clătinându-mă imperceptibil pe tocurile mele înalte.

— Îți mulțumesc, am spus, așezându-mă pe scaunul din stânga ta.

— La mulți ani! Frumoasă coroană, ai spus tu.

Am râs și mi-am scos-o.

— Ar arăta mai bine pe capul tău. Vrei s-o încerci? am spus eu.

Tu ai zis că da și ți-ai strivit cârlionții cu hârtia în formă de coroană.

— Uluitor, ți-am spus.

Ai zâmbit și ai pus coroana pe bar, în fața noastră.

— Aproape că nu te-am recunoscut, ai zis. Ți-ai făcut ceva la păr.

— Breton, am spus eu, dându-l într-o parte.

Te-ai uitat lung la mine, așa cum ai făcut în bucătăria ta, privindu-mă din toate unghiurile.

— Frumoasă și cu, și fără breton.

Ai pronunțat puțin nedeslușit cuvintele și mi-am dat seama că erai mai beat decât mine. Ceea ce m-a făcut să mă-ntreb de ce erai singur, la șapte seara, într-o zi de joi.

— Ce mai faci, este totul în regulă? am întrebat.

Ți-ai sprijinit cotul pe bar și obrazul în palmă.

— Nu știu. Stephanie și cu mine ne-am despărțit din nou. Îmi urăsc slujba. Și Statele Unite au invadat Irakul. De fiecare dată când te întâlnesc, lumea se dezintegrează.

Nu știam ce să-ți răspund, nici la informația despre Stephanie, nici la aserțiunea că lumea se dezintegrează, așa că am mai sorbit o dată din martini.

Tu ai continuat pe același ton.

— Poate că universul știa că trebuia să te găsesc în seara asta. Ești ca... Pegas.

— Sunt un cal cu aripi, ca în *Iliada*? te-am întrebat eu. Un cal înaripat?

— Nu. Ești întru totul femeie, ai spus.

Eu am zâmbit. Tu ai continuat să vorbești.

— Dar Belerofon n-ar fi învins-o niciodată pe Himeră fără ajutorul lui Pegas. Pegas l-a făcut mai bun. El a ajuns să zboare deasupra — deasupra suferinței, deasupra durerii. Și a devenit un mare erou, ai spus tu.

Eu nu înțelesesem acest mit la fel. Eu îl interpretasem ca un mit despre lucrul în echipă, despre cooperare și parteneriat. Întotdeauna îmi plăcuse felul în care Pegas trebuia să-i dea permisiunea lui Belerofon să-l călărească. Dar mi-am dat seama că interpretarea ta era importantă pentru tine.

— Ei, îți mulțumesc pentru compliment, cred. Deși aș fi preferat poate o comparație cu Atena. Hera. Chiar cu una dintre Gorgone.

Colțurile gurii tale s-au arcuit în sus.

— Nu o gorgonă. Fără șerpi pe capul tău.

Mi-am trecut mâna peste păr.

— N-ai văzut cum arăt dimineața, am spus.

Te-ai uitat la mine ca și cum ai fi dorit să vezi asta.

— Ți-am spus vreodată că mi-a părut rău? ai întrebat. Pentru ce s-a-ntâmplat. Cu noi. Vreau să spun că nu-mi pare rău că te-am sărutat. Dar... îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat după aceea, ai spus, ridicând din umeri. Încercam să fac ceea ce este corect. Cu Stephanie. Viața este...

— Complicată, am încheiat eu în locul tău. Este în regulă. De-acum, totul aparține trecutului. Și tu ți-ai cerut scuze. De două ori.

— Încă mă gândesc la tine, Lucy, ai spus, uitându-te în paharul tău de whisky, de-acum gol.

Mă întrebam câte băuseși.

— Mă gândesc la acea răscruce din viața noastră, la ce s-ar fi întâmplat dacă am fi mers pe celălalt drum. Două drumuri divergente.

Acum aș râde dacă ai zice despre noi că suntem două drumuri,

dar atunci a sunat așa de romantic, tu care citai din Robert Frost pentru mine.

M-am uitat spre Alexis și Julia. Ne priveau, în timp ce-și savurau băuturile.

— *Ești bine?* m-a întrebat Julia, mișcând din buze.

Eu am dat din cap. Ea mi-a arătat ceasul de la mână și a ridicat din umeri. Eu i-am răspuns tot cu o ridicare din umeri. A dat din cap, aprobator.

M-am uitat la tine. Superb, fragil, dorindu-mă pe mine. Cadoul de ziua mea de naștere de la Univers, probabil.

— Chestia cu drumurile este că, uneori, te trezești din nou pe ele. Uneori, ai o a doua șansă s-o apuci pe aceeași cărare.

Doamne, eram atât de jalnici. Sau poate că eram doar tineri. Atât, atât de tineri.

Apoi te-ai uitat la mine, fix, cu ochii tăi albaștri sticloși, dar încă magnetici.

— Acum te voi săruta, ai spus, în timp ce te-ai apropiat ușor de mine.

Și apoi chiar ai făcut-o și totul era ca o dorință de ziua mea de naștere, devenită realitate.

— Lucy, vii cu mine la apartamentul meu, în noaptea asta? m-ai întrebat, în timp ce-mi dădeai o buclă după ureche. Nu vreau să mă întorc acasă singur.

Am văzut părerea de rău din ochii tăi, singurătatea ta. Și am dorit să fac să-ți fie mai bine, să fiu sclava ta, bandajul tău, antidotul tău. Întotdeauna am dorit să-ndrept lucrurile de dragul tău. Încă doresc asta. Este punctul meu vulnerabil. Sau, poate, sămânța mea de rodie. Ca în povestea Penelopei, este ceea ce mă ține legată de trecut.

Ți-am dus degetele la buze și le-am sărutat.

— Da, vin, am spus.

VII

Mai târziu, zăceam în patul tău, cu trupurile aprinse numai de luminile orașului care se strecurau în încăpere prin transperante. Erai lipit de mine, cu brațul peste mine, cu palma odihnindu-se pe stomacul meu. Eram obosiți, sătui și încă puțin amețiți.

— Vreau să demisionez, ai șoptit, ca și cum întunericul îți dădea siguranța să rostești aceste cuvinte.

— Bine, am șoptit și eu, somnoroasă. Poți demisiona.

Ți-ai trecut degetul mare pe sub sânii mei.

— Vreau să fac ceva care să aibă sens, ai zis, încălzindu-mi gâtul cu respirația ta. Cum ai spus tu.

— Mhhm, am făcut eu, pe jumătate adormită.

— Dar atunci eu n-am înțeles.

— Ce n-ai înțeles? am mormăit eu.

— Nu e vorba numai de a găsi frumusețea, ai spus tu și vorbele tale mă țineau trează. Vreau să fotografiez totul — fericirea, tristețea, bucuria, distrugerea. Vreau să spun povești cu aparatul de fotografiat. Ai înțeles, nu-i așa, Lucy? Stephanie n-a înțeles. Dar tu ai fost acolo. Știi cum schimbă asta imaginea ta despre lume.

M-am rostogolit ca să ajungem față în față și te-am sărutat ușor.

— Bineînțeles că-nțeleg, am șoptit, înainte ca somnul să pună stăpânire pe mine.

Dar nu am înțeles cu adevărat ce voiai să spui sau cât de departe te va duce asta. Că te va aduce aici, la acest moment. Eu eram beată și obosită și, în sfârșit, în brațele tale, așa cum îmi imaginasem de-atât de multe ori. Aș fi fost de-acord cu orice mi-ai fi cerut, în clipa aceea.

VIII

Bineînțeles că ți-ai părăsit slujba, pentru a face cursuri de fotografie. Și am continuat să ne vedem, legătura noastră fizică devenind chiar mai puternică pe măsură ce petreceam mai mult timp împreună, găsind consolare, speranță, putere în îmbrățișările noastre. Ne dezbrăcam în băile restaurantelor, pentru că nu aveam răbdare s-ajungem acasă. Ne striveam unul pe altul de zidurile clădirilor, cărămizile ni se înfigeau în umeri când buzele ni se-ntâlneau. Am făcut picnicuri în parc, cu sticle de suc de mere pline cu vin alb și apoi ne întindeam împreună, respirând izul pământului și al ierbii proaspăt tunse și mirosindu-ne unul pe celălalt.

— Vreau să știu mai multe despre tatăl tău, am spus la câteva luni după ce am reluat legătura, mergând cu ochii deschiși într-o direcție greșită, deși riscul era enorm.

— Nu sunt prea multe de spus, ai răspuns, schimbându-ți poziția pentru a-mi muta capul de pe brațul tău pe piept.

Vocea îți era încă relaxată, dar îți puteam simți mușchii încordați.

— Este un idiot.

— Cum așa? am întrebat, întorcându-mă din nou ca să-mi pun un braț în jurul tău și să te strâng mai tare lângă mine.

Uneori, avem sentimentul că nu vom fi niciodată destul de aproape. Voiam să mă strecor sub pielea ta, în mintea ta, ca să știu tot ce era de știut despre tine.

— Tata era... imprevizibil, ai spus rar, de parcă ai fi ales cuvântul cu cea mai mare grijă. Odată ce-am crescut suficient, am protejat-o pe mama.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul tău și te-am privit. Nu prea știam ce să spun, cât de multe să întreb. Voiam să știu ce însemna că erai suficient de mare. Patru? Zece? Treisprezece ani?

— Oh, Gabe, numai asta mi-a venit în minte să spun.

Îmi pare rău că n-am putut mai mult.

— El și mama s-au cunoscut la Școala de artă. Ea spunea că el era un sculptor talentat, dar eu n-am văzut niciodată vreo operă de-a lui.

Ai înghițit în sec.

— A distrus tot — piesă cu piesă — imediat după ce m-am născut eu. Voia să proiecteze monumente, instalații uriașe. Dar nimeni nu-i comanda nicio lucrare, nimeni nu-i cumpăra arta.

Te-ai întors să te uiți la mine.

— Știu că trebuie să fi fost greu pentru el. Nu-mi pot imagina... ai spus.

Ai scuturat apoi din cap.

— A renunțat. A încercat să conducă o galerie. Dar nu se prea pricepea la afaceri. Sau la vânzări. Era tot timpul furios, instabil. Eu... Eu n-am înțeles ce i-a provocat renunțarea. Puterea pe care-o avea asupra lui. Odată, a tăiat cu un cuțit pânza mamei — o pictură la care lucrase luni bune — pentru că spunea că ea trebuia să-și folosească timpul pictând apusuri. Mama a țipat de parcă îi rănise trupul, nu numai arta. Acela a fost momentul în care el a plecat.

Mi-am strecurat mâna în mâna ta și am strâns-o cu putere.

— Câți ani aveai?

— Nouă, ai spus cu voce moale. Eu am chemat poliția.

Copilăria mea fusese atât de diferită de a ta, atât de idilic petrecută în suburbiile din Connecticut. Nu știam ce să mai zic. Dac-am fi avut această conversație acum, aș fi-nțeles această suferință — atât pe-a lui, cât și pe-a ta. Aș spune că tatăl tău a trecut, în mod clar, printr-o perioadă dificilă, că se lupta cu demonii și că-mi pare rău că demonii lui au devenit și ai tăi. Pentru că așa a fost, corect? Ai trăit atât de mult din viață ca replică la viața lui, încercând să nu devii ca el, încât ai sfârșit prin a te lupta atât cu demonii lui, cât și

cu demonii tăi.

Dar, în ziua aceea, nu puteam prelucra destul de repede ceea spuneai tu și voiam numai să-ți aduc mângâiere. După o respirație, am spus doar:

— Ai făcut ce trebuia.

— Știu, ai răspuns tu.

Aveai o privire oțelită.

— Eu nu voi fi niciodată ca el. Nu te voi răni niciodată. Niciodată nu mă voi purta ca și cum visurile tale ar fi la dispoziția mea.

— Nici eu. Niciodată nu mă voi purta ca și cum visurile tale ar fi la dispoziția mea, Gabe, ți-am spus eu, punându-mi la loc capul pe pieptul tău, sărutându-te prin tricou, încercând să-ți transmit profunzimea admirației și a empatiei mele.

— Știu că n-o vei face.

M-ai mângâiat pe păr.

— Este unul din multele, multele lucruri pe care le iubesc la tine.

M-am ridicat ca să te privesc din nou.

— Te iubesc, Luce, ai spus.

A fost prima dată când mi-ai spus că mă iubești. Prima dată când un bărbat mi-a spus că mă iubește.

— Și eu te iubesc, am spus, la rândul meu.

Sper că-ți amintești acea zi. E ceva ce eu nu voi uita niciodată.

IX

La câteva săptămâni după ce ți-am spus pentru prima oară „Te iubesc“, am rămas singuri la mine acasă. Deciseserăm să sărbătorim purtând doar lenjerie intimă. Transpiram, era genul de căldură înăbușitoare de iulie care mă făcea să-mi doresc să-mi petrec ziua într-o piscină și, cu toate că aerul condiționat funcționa la maximum, în apartament era tot cald. Apartamentul era atât de mare, încât aveam probabil nevoie de mai multe aparate.

— Bunicii lui Kate erau niște genii în materie de achiziții imobiliare, ai spus, în timp ce pregăteam omletă, pe jumătate goi. Când au cumpărat locul acesta?

— Habar n-am, am spus eu, punând niște chifle englezești în toaster. Înainte să se fi născut tatăl ei. Deci... prin anii ’40?

Ai fluierat uimit.

Știu că n-am stat acolo des, dar pariez că-ți amintești acel apartament. Era greu de uitat. Cele două dormitoare și cele două băi uriașe, acea nișă pentru micul dejun pe care-o foloseam ca bibliotecă. Și tavanele care erau cam la trei metri și jumătate înălțime. Atunci eu nu apreciam aceste detalii, dar apartamentul chiar îmi plăcea. Kate era la facultatea de drept și tatăl ei a spus că era mai ieftin ca ea să locuiască acolo, decât să plătească el cazarea lângă New York University. Era convenabil, de asemenea, și pentru mine.

— O vizitam pe bunica lui Kate aici, când eram în gimnaziu, ți-am spus, în timp ce stăteam pe canapea, cu farfuriile pe genunchii goi. Bunica ei era cercetător la Muzeul Metropolitan, până când s-a îmbolnăvit. Studiase istoria artei la Smith cu mult timp înainte ca multe dintre femei să se gândească măcar să meargă la colegiu.

— Îmi doresc s-o fi întâlnit, ai spus, după ce-ai luat o gură de cafea.

— Ai fi îndrăgit-o.

Am mestecat fără grabă, cu coapsele lipite în timp ce mâncam, cu umărul meu atingându-se de brațul tău. Ne era imposibil să fim în aceeași încăpere fără a ne atinge.

— Când se-ntoarce Kate? ai întrebat, după ce-ai terminat de înghițit.

Am ridicat din umeri. Îl cunoscuse pe Tom cam cu o lună în urmă, dar noaptea aceea era poate a doua oară când rămăsese la el.

— Cred c-ar trebui să ne îmbrăcăm în curând.

Ți-am simțit privirile pe sânii mei.

Ai lăsat farfuria jos.

— Habar n-ai ce-mi faci, Lucy, ai spus, în timp ce te uitai cum îmi așez furculița pe farfurie. Toată dimineața, fără nicio haină pe tine. E ca și cum aș fi nimerit într-una din fanteziile mele. Ți-ai dus mâna în poală și ai început să te mângâi încet prin materialul de bumbac.

Niciodată nu te privisem atingându-te, nu văzusem niciodată ce făceai atunci când erai singur. Nu mă puteam opri să te privesc.

— Acum tu, ai spus, eliberându-te din boxeri.

Am pus farfuria jos și m-am aplecat spre tine, deja dezlănțuită.

Tu ai clătinat din cap și ai zâmbit.

— Nu asta voiam să spun.

Eu am ridicat din sprânceană și apoi am înțeles ce voiai. Mi-am lăsat degetele să alunece în jos pe pântece. Nici tu nu mă priviseși vreodată atingându-mă. Dar simpla idee m-a speriat. Mi-am închis ochii, gândindu-mă la tine, gândindu-mă cum mă priveai, gândindu-mă cum împărtășeam acest moment intim cu tine și am simțit un fior străbătându-mi tot trupul.

— Lucy, ai șoptit.

Am deschis ochii și te-am văzut mângâindu-te din ce în ce mai frenetic.

Era ceva mult mai intim decât sexul. Făceam acest act unul

pentru celălalt, un act care, de obicei, este atât de personal. Granițele care-l separau pe „tu“ de „eu“ se estompau din ce în ce mai tare, transformându-se în „noi“.

În timp ce eu continuam să mă ating, tu te-ai lăsat pe canapea, scoțându-ți complet boxerii, cu ochii la mine în tot acest timp. Mâinile au mărit viteza. Respirația s-a accelerat. Ți-ai mușcat buza. Apoi te-am privit strângând cu putere. Ți-am privit încordarea mușchilor. Te-am privit terminând.

— Oh, Doamne, ai spus. Oh, Lucy.

Mi-am mișcat mai intens degetele, ca să mă alătur ție, dar tu m-ai prins de încheietura mâinii.

— Mă lași pe mine? ai întrebat.

M-a străbătut un fior la auzul vocii tale.

Apoi am încuviințat și tu ți-ai schimbat poziția ca să mă pot întinde pe canapea ca să-mi scoți chiloții. Te-ai apropiat și anticiparea m-a făcut să gem.

În timp ce-ți strecurai degetele în mine, ai spus:

— Am un secret.

— Oh, da? am întrebat eu, arcuindu-mă în întâmpinarea mâinii tale.

— Oh, da, ai spus, întinzându-te lângă mine, cu gura lângă gura mea. Ori de câte ori mă ating, mă gândesc la tine, ai continuat tu.

M-a traversat un fior.

— Și eu la fel, am șoptit gâfâind.

Am terminat treizeci de secunde mai târziu.

X

În acele șase luni am aflat mereu lucruri noi despre tine — lucruri pe care le consideram sexy, surprinzătoare, înduioșătoare.

Ca în ziua în care am venit la tine acasă după muncă, și tu stăteai turcește pe podea, cu grămezi de bucățele pătrate de hârtie de mărimea unor post-it-uri în jurul tău.

Mi-am lăsat geanta pe masa din bucătărie și am închis ușa-n urma mea.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat.

— Peste două săptămâni este ziua de naștere a mamei, pe 19 septembrie, mi-ai spus tu, ridicându-ți privirea de la sortarea bucățelelor de hârtie. Cum anul acesta nu pot zbura acasă, voiam să-i fac un cadou cu semnificație specială și să i-l trimit.

— Deci, faci un... mozaic de hârtie? am întrebat, apropiindu-mă.

— Într-un fel, ai spus tu. Toate acestea sunt poze cu mama și cu mine.

Ai ridicat pătrățelele de hârtie să mi le arăți. M-am uitat mai de-aproape și te-am văzut pe tine și pe mama ta la absolvirea liceului. Amândoi în șorturi, cu picioarele într-o baltă. Tu punându-i urechi de iepure pe veranda casei.

— Uau! am exclamat.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei să le imprim, mi-ai spus, și acum le așez pe culori. Vreau să semene cu un caleidoscop.

M-am așezat și eu pe podea lângă tine și tu mi-ai dat o sărutare fugitivă.

— De ce un caleidoscop? am întrebat, ridicând de jos o fotografie a ta și a mamei tale, spate-n spate, tu cu puțin mai înalt.

Aveați același păr blond ondulat — era greu să spui unde se

termina ea și unde începeai tu.

— Aveam paisprezece ani, ai spus, uitându-te la poză peste umărul meu.

— Erai drăguț, am spus. Eu la paisprezece ani aș fi fost îndrăgostită de tine.

Ai zâmbit și m-ai strâns de picior.

— Fără ca măcar să văd o fotografie a ta la paisprezece ani, voi risca și voi spune că și reciproca este adevărată.

Acum a venit rândul meu să zâmbesc. Am pus fotografia jos.

— Dar de ce un caleidoscop? am întrebat din nou.

Ți-ai trecut mâna peste frunte, îndepărtându-ți cârlionții de pe ochi.

— N-am mai spus nimănui povestea asta până acum, ai zis pe un ton liniștit.

Am mai luat de jos câteva fotografii. Tu și mama ta suflând în lumânările de pe tortul tău de la ziua de naștere. Mama ta ținându-te de mână în fața unui restaurant mexican.

— Nu trebuie să mi-o spui, am zis, întrebându-mă dacă persoana care făcuse pozele era tatăl tău, înainte ca tu să împlinești nouă ani, și cine le făcuse după aceea.

— Știu, ai zis. Dar vreau să ți-o spun.

Ți-ai schimbat locul și am ajuns să fim față-n față; genunchii ni se atingeau.

— În anul de după despărțirea părinților mei, banii erau cu adevărat puțini. Veneam acasă de la școală și o găseam pe mama mai des plângând decât pictând. În anul acela am fost sigur că ne-ar fi uscat dacă am fi organizat ceva de ziua mea. I-am spus mamei că nu voiam o petrecere cu prietenii mei. Nu voiam să-și facă griji că trebuie să scoată bani din buzunar.

Eram din nou uimită de cât de diferite fuseseră copilăriile noastre. Nu existase niciun moment în care să-mi fi făcut griji că părinții mei n-ar fi avut cu ce să plătească petrecerea de ziua mea.

— Dar mama... ai continuat tu. Aveam un caleidoscop pe care-l iubeam. M-aș fi uitat în el ore de-a rândul, rotind la nesfârșit discul

până la capăt, urmărind cum se schimbă formele și culorile, dar fiind de fapt atent la cât de tristă era mama, la cât de trist eram eu că n-o puteam face mai fericită, la cât de supărat eram pe tatăl meu.

Nu mă puteai privi în timp ce vorbeai; toată atenția îți era concentrată pe cuvintele pe care le rosteai. Mi-am pus mâna pe genunchiul tău și am apăsat. Mi-ai zâmbit scurt.

— Și? am întrebat eu.

Ai tras aer în piept.

— Ea a transformat toată casa într-un caleidoscop, ai spus. Era... era ceva incredibil. A atârnat bucăți de sticlă colorată de tavan și a îndreptat ventilatorul înspre ele, la viteză mică, ca să se rotească. Era uluitor.

Am încercat să-mi imaginez o casă întreagă transformată în caleidoscop.

— Mama și cu mine ne-am întins pe podea și priveam la sticla colorată. Cu toate că eu mă consideram un copil mare de vreme ce împlinisem zece ani, aveam grijă de mama mea cât de bine puteam, am început să plâng. Ea m-a întrebat ce s-a-ntâmplat, și eu i-am spus că nu știam de ce plângeam, că eram fericit. Ea a spus: „Este artă, îngeraș.“ Și cred că, într-un fel, ea avea dreptate, era artă, dar într-un alt sens... Nu știu ce să zic.

— De ce nu știi? am întrebat, descriind, inconștient, cercuri pe genunchiul tău cu degetul mare.

— Mă întreb acum dacă era vorba de ușurare. Dacă plângeam pentru că ea se purta din nou ca mama mea. Avea grijă de mine. Și chiar dacă traversa acea perioadă întunecată, era capabilă încă să creeze frumusețe. Mă întreb dacă acea operă de artă îmi dovedea că ea va fi bine. Că vom fi bine amândoi.

Acum, tu ți-ai pus mâna pe genunchiul meu.

— Era puternică, am spus. Te iubea.

Ai zâmbit, ca și cum ai fi simțit iubirea ei chiar în acel moment, acolo, în acea încăpere. Și apoi ai continuat:

— Mama și cu mine stăteam acolo întinși și plângeam amândoi, și eu nu mă puteam abține să mă gândesc la tata. Cum am mai fi

făcut noi asta, dacă ar fi fost și el cu noi. Traiul cu el... Ți-am spus, era imprevizibil. Era cum îmi imaginez eu că trebuie să fi fost în Londra în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, să știi că sirenele vor tăcea și bombele vor cădea undeva, dar neștiind niciodată unde sau când vor lovi. Atunci, i-am șoptit mamei: „Ne e mai bine fără el“, și ea a spus: „Știu.“ Eu aveam numai zece ani, dar m-am simțit adult când am spus asta.

Aveam lacrimi în ochi când ai terminat de vorbit. Mi te-am imaginat la zece ani pe podea, împreună cu mama ta, gândindu-te la tatăl tău, simțindu-te deja adult, simțindu-te iubit, înconjurat de arta pe care ea o crease pentru tine.

— Deci vreau să fac și eu ceva special pentru ziua ei de naștere, de vreme ce nu voi fi cu ea, ai spus. Ceva care să aibă semnificație. Ceva care să-i arate cât de mult o iubesc — cât de mult o voi iubi întotdeauna, indiferent cât de departe mă voi afla. Și ideea acestui mozaic mi-a venit în dimineața asta.

Mi-am aruncat privirea peste o fotografie mititică.

— Cred că e perfect, am spus.

Apartamentul era încărcat de emoție, de la tot ce-mi povestiseși, de la faptul că-mi împărtășiseși această parte fragilă a sufletului tău. M-am înclinat să te îmbrățișez, dar gestul s-a transformat într-un sărut. Buzele ni s-au atins la început scurt, apoi mai intens.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, am zis eu cu voce moale.

M-ai sărutat din nou.

— Îți mulțumesc că ești persoana căreia voiam să-i povestesc asta.

Mai târziu, în seara aceea, ai început să lipești caleidoscopul. Păreai așa de fericit în acel moment, așa de mulțumit, încât mi-am pus jos calculatorul și am luat aparatul tău de fotografiat. Este singura fotografie pe care ți-am făcut-o vreodată. Mă întreb dacă o mai păstrezi.

XI

Oricât de confortabil ne simțeam când eram numai noi doi, oricât de intimă era relația noastră, mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc să ies cu tine la petreceri. Întotdeauna mă simțeam de parcă pluteam în trena ta. Era ca și cum tu aveai acel farmec magic de a atrage atenția oamenilor asupra ta, asupra figurii tale, a cuvintelor tale, a poveștilor tale. Lumea noastră formată din doi a devenit doar lumea ta, și apoi s-a extins, transformându-se într-o lume a multora, în care eu nu eram la fel de importantă cum fusesem înainte. Pe la jumătatea poveștii eu mă strecuram afară să-mi iau o băutură sau mă duceam să caut pe altcineva cu care să stau de vorbă.

Din când în când, îmi aruncam ochii spre tine și te vedeam în centrul atenției. Mă găseai, în cele din urmă, când erai deja beat sau epuizat; era ca și cum, manifestându-ți acest farmec, erai secătuit de toată energia. Când eram numai noi doi, te reîncărcai. Apoi ieșeam și te epuizai din nou. În acele momente, mi se părea ceva special că tu mă alegeai pe mine pentru a te reîncărca.

Culmea personalității lui Gabe Petrecărețul a apărut în noaptea în care am mers la aniversarea lui Gideon, în apartamentul părinților săi de pe Park Avenue. Acolo se afla o bibliotecă elegantă, unde se presupunea că noi nu puteam intra, cel puțin nu cu paharele de băutură în mână. Bălăngănindu-se din cauza numeroaselor cocktailuri pe care le băuse, Gideon își făcea griji că vom distruge ediția princeps Hemingway sau cartea lui Nabokov, cu autograf. Și, după cum beau invitații la petrecere, probabil că era îndreptățit să se îngrijoreze.

Eu stăteam de vorbă cu prietena lui Gideon, care lucra în

publicitate. Eram interesată să aflu despre viața la care, cândva, visasem și eu. Comparam metodele de a concepe o reclamă când mi-am întors capul să văd ce faci tu — și tu nu mai erai acolo. Mi-am zis că te-ai dus la baie sau să-ți umpli paharul, dar au trecut cinci minute, apoi zece, apoi douăzeci de minute, și tu nu te întorseseși.

— Îmi cer scuze, i-am spus eu prietenei lui Gideon, când am devenit prea preocupată de dispariția ta pentru a mai participa la conversație, dar se pare că mi-am pierdut iubitul.

Ea a râs.

— Îmi imaginez că i se-ntâmplă adesea să dispară.

Eu n-am râs.

— De ce spui asta? am întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri scuzându-se, dându-și seama că spusese ceva ce nu trebuia.

— Ah, voiam să spun doar că este șarmant. Îmi imaginez că oamenilor le place să stea de vorbă cu el.

— Ei, nu pot vorbi în numele altora, dar mie, cu siguranță, îmi place, am spus eu.

Totuși, avea dreptate. Asta era magia ta. Tuturor le plăcea să stea de vorbă cu tine. Îi făceai să se simtă auziți, înțeleși, ascultați. Întotdeauna mi-am imaginat că și asta conta când oamenii, care nu permiteau nimănui să le facă fotografii, erau de acord să te lase pe tine să-i fotografiezi. Îi făceai să se simtă văzuți. Și *pe mine* mă făceai să fiu văzută.

Te-am căutat prin apartament și n-am dat nicăieri de tine, până când ți-am auzit vocea venind dinspre biblioteca interzisă. Mi-am vârât capul pe ușă și te-am văzut stând de vorbă cu o femeie pe care n-o cunoșteam. Avea păr roșu care-i încadra ca o coamă de leu fața delicată de pisică. Mi s-a strâns stomacul când te-am văzut sprijinindu-te de rafturi, absorbit de ceea ce-ți spunea ea.

— Aici erai! am spus eu.

Tu ți-ai ridicat privirea, și nu exista nicio urmă de vinovăție pe chipul tău. Numai un zâmbet, ca și cum mă așteptai să mă alătur

vouă, dar eu întârziasem la întâlnire.

— Eu? ai întrebat tu. *Tu* ești, în sfârșit, aici! Rachel tocmai îmi povestea despre restaurantul la care lucrează. A spus că ne poate oferi o reducere la meniul cu preț fix.

M-am uitat la Rachel care, în mod clar, era mai puțin fericită decât tine să mă vadă. Părea luată prin surprindere de cuvintele tale.

— Foarte amabil din partea ta, am spus eu.

Rachel a schițat un zâmbet reținut.

— Încântată să te cunosc, Gabe, ți-a spus ea.

Apoi și-a ridicat paharul gol.

— Mă duc la bar să mi-l umplu din nou. Dar ai numărul meu de telefon... pentru rezervări.

— Mulțumesc, i-ai spus tu, zâmbetul tău luminând acum calea ei, în loc s-o lumineze pe-a mea. Apoi, ea a ieșit din încăpere.

Nu prea știam ce să spun. Nu te prinsesem făcând nimic altceva decât vorbind cu cineva despre niște reduceri la restaurant. Dar de ce erai singur cu ea în bibliotecă? De ce nu veniseși să *mă* cauți?

— Ce faci aici? am întrebat, stăpânindu-mi vocea.

Ai traversat încăperea și-ai împins ușa, închizând-o, cu un zâmbet pe față.

— Caut un loc unde să putem face asta, ai spus.

M-ai prins de încheieturi și mi-ai ridicat mâinile deasupra capului, apoi m-ai lipit de bibliotecă și m-ai sărutat apăsat.

— Voi face dragoste cu tine în această bibliotecă, mi-ai spus, în vreme ce petrecerea continuă afară. Și n-am de gând să încui ușa.

— Dar... am îngăimat eu.

M-ai sărutat din nou și n-am mai protestat. Nu-mi mai păsa că te găsisem în bibliotecă cu Rachel. Tot ce conta erau degetele tale coborând mai jos de elastic între coapsele mele și sunetul fermoarului de la pantaloni, pe care-l desfăceai.

N-aș accepta asta acum și n-ar fi trebuit s-o accept nici atunci — să mă împaci cu un sărut, să-mi alungi neliniștea cu un orgasm. Ar fi trebuit să te fac să-mi explici. Ar fi trebuit să-ți strig că ai flirtat cu

altcineva, că nu m-ai căutat. Dar erai ca un drog. Când eram cu tine, nimic nu mai conta.

— Șșș, ai făcut, în timp ce-mi ridicai fusta.

Eu nici măcar nu-mi dădeam seama dacă făceam vreun zgomot.

Mi-am mușcat buza așa de tare ca să mă stăpânesc să strig când mi-am dat drumul, încât, atunci când te-am sărutat la sfârșit, amândoi aveam sânge pe buze.

Te iubeam atât de mult — și nu mă îndoiam de iubirea ta pentru mine — dar niciodată nu o uitasem pe Stephanie și cred că, adânc în sufletul meu, eram îngrijorată că se putea întâmpla din nou, că mă vei părăsi pentru cineva ca ea sau ca Rachel, sau pentru un milion de alte femei pe care le întâlneai în metrou la Starbucks, sau la băcănie. Leagănul relației noastre nu era întotdeauna echilibrat. De obicei ne aflam în balanță, la egalitate, dar, din când în când, eu mă aflam la pământ, încercând să mă ridic, înspăimântată că vei pleca pentru a fi cu altă femeie și că eu voi rămâne blocată, fără nicio șansă de a-mi recăpăta echilibrul. Dar, chiar dac-aș fi spus ceva atunci, în acea bibliotecă, nu cred că s-ar fi schimbat ceva.

Pentru că nu exista o altă femeie în legătură cu care ar fi trebuit să-mi fac griji.

XII

Totuși, acele îndoieli n-au apărut prea des. Erau mai multe lucruri care ne priveau și care se potriveau perfect. Amândurora ne păsa de pasiunile celuilalt — de carierele pe care visam că le vom avea, într-o bună zi. Tu ai urmărit fiecare episod din *It Takes a Galaxy*, emisiunea TV la care lucram atunci și mi-ai împărtășit gândurile tale despre cum modelau diversele specii de extratereștri situațiile sociale pentru copii. Păreai așa de implicat, încât am început să-ți cer părerea chiar înainte ca show-ul să intre în producție.

Atunci nu aveam nicio putere reală. Nu încă. Dar mă ocupam de revizuirea scenariilor și a scenelor și-i prezentam șefului concluziile mele. Am luat această responsabilitate mai în serios decât era, probabil, nevoie. Când aduceam scenariile acasă, le jucam împreună, așa că le puteam comenta împreună. Întotdeauna voiai să-l joci pe Galacto, băiețașul verde care arăta ca o broască. Personajul meu favorit era Electra, fetița de culoare violet-închis, cu antene sclipitoare. Pare, cumva, că citirea scenariului emisiunii te-a ajutat să-mi comunici visele tale. Emisiunea era menită să-i ajute pe copii să-și transmită sentimentele, dar eu cred că funcționa la fel și pentru adulți. Îmi amintesc de episodul la care lucram când a avut loc conversația noastră. Era începutul lui noiembrie și ne aflam cam la o treime din noul sezon.

Galacto stă în curtea din față, cu capul în mâini. Intră Electra.

Electra: *Ce s-a-ntâmplat, Galacto? Pari trist.*
Galacto: *Tatăl meu vrea să joc în echipa de baseball, dar eu*

urăsc baseballul!

Electra: *El știe asta?*

Galacto: *Mi-e frică să-i spun. Mi-e teamă că nu va mai voi să mai fie tatăl meu dacă nu-mi place baseballul la fel de mult cât îi place lui.*

Electra: *Tatălui meu îi place starball, dar mie nu, așa că facem alte lucruri împreună. Ai putea să faci o listă cu lucruri care îți plac atât ție, cât și tatălui tău.*

Galacto: *Crezi c-ar merge? Și atunci n-aș mai fi nevoit să mai joc baseball?*

Electra: *Eu cred că merită să-ncerci.*

Galacto: *Și eu la fel.*

— Crezi că poate ar trebui să-i placă starballul Electrei, nu tatălui ei? am întrebat eu, când am terminat de citit. Înțelegi, să zguduim un pic stereotipul? Poate ar trebui să fac această sugestie.

— Cred că e o idee grozavă, ai spus, uitându-te la mine un pic mai lung decât de obicei.

În acel moment, am simțit că-ți plăcea nu doar ideea mea, ci persoana mea, pe de-a-ntregul.

Am făcut câteva notițe pe scenariul meu, apoi am recitit scena în gând.

— Crezi că Electra ar trebui să menționeze câteva lucruri pe care ea și tatăl ei le făceau cu plăcere împreună? Ar întări dialogul?

De această dată, nu mi-ai răspuns la întrebarea mea, așa că m-am întors să mă uit la tine. Atenția ta era concentrată asupra unui porumbel care uguia pe ieșirea ta de incendiu.

— Mă tem că mă voi transforma în el, ai spus.

Am pus scenariul jos.

— Să te transformi în cine?

În mod absurd, primul meu gând a fost la porumbel.

Tu ți-ai trecut palma peste barba proaspăt crescută.

— În tata. Mi-e teamă că am toate aceste visuri și nu le voi îndeplini niciodată. Asta mă va înfuria, mă va zdrobi și mă va răni sufletește, iar eu îi voi răni pe cei din jurul meu.

— Ce visuri ai? Visuri noi? am întrebat.

— Știi cine e Steve McCurry?

Am clătinat din cap, așa că ai ridicat laptopul de pe podea, ai dat căutare și ai întors ecranul spre mine. Am văzut o copertă de *National Geographic* cu o fată. Purta basma și avea niște ochi verzi de nu-ți puteai lua privirile de la ei. Expresia ei era bântuită, hăituită.

— Asta este una dintre fotografiile lui, ai spus tu. Astăzi, la cursul meu de fotografie, am văzut opera lui și am simțit asta. În inima mea, în sufletul meu, acolo unde se simt cel mai profund lucrurile. Asta e ce vreau să fac. Asta e ce *trebuie* să fac.

În ochii tăi era un foc pe care nu-l mai văzusem până atunci.

— Mi-am dat seama că dacă vreau să fac ceva deosebit, cu adevărat deosebit, cum încerci tu să faci cu emisiunea asta, trebuie să plec din New York. Aparatul meu de fotografiat și cu mine putem face mai mult, în altă parte.

— Să pleci? am repetat eu ca un ecou.

Din tot ce-ai spus, acesta a fost cuvântul care se înfipsese în creierul meu, strălucind acolo ca un indicator cu neon de la *Camera de gardă*.

— Ce vrei să spui? Cu noi ce se-ntâmplă?

Te-ai albit, pentru o clipă, și eu mi-am dat seama că nu te așteptai la acest răspuns din partea mea. Dar, pe bune, la ce te așteptai?

— Eu... Nu mă gândeam la noi... Este visul meu, Lucy, ai spus, cu voce rugătoare. Mi-am dat seama care este visul meu. Nu poți fi fericită pentru mine?

— Cum să pot fi fericită cu un vis care nu mă include și pe mine? am întrebat.

— N-am spus că *nu* te include, ai zis tu.

Eu mi-am amintit ce-mi spuseseși cu câteva luni în urmă, în parc, despre părinții tăi. Am încercat să sting acel indicator cu neon și să ignor ce-ar însemna cuvântul *plec* pentru universul meu, să ignor întrebările pe care tocmai le lăsaseși fără răspuns.

— Ți-ai dat seama care este visul tău, am repetat eu. Visul tău nu este unul efemer.

Am văzut cum ți se adunau lacrimile sub pleoape.

— Vreau să fac pe toată lumea să-nțeleagă că oamenii de pretutindeni au același fel de visuri, că nu suntem atât de deosebiți. Dacă pot face asta, dacă pot crea o legătură...

Ai scuturat din cap; nu-ți găseai cuvintele.

— Dar trebuie să fac mai multe fotografii, să frecventez mai multe cursuri; trebuie să fiu cel mai bun, înainte de a pleca.

Așadar, mai era timp. Mai aveam timp. Și, poate, va fi ca în cazul tău și al mamei tale — mă poți iubi de la distanță, cât timp vei fi plecat și apoi să vii înapoi, când îți vei fi terminat misiunea. Nu părea ceva groaznic. Putea să funcționeze.

Ți-am luat mâna într-ale mele.

— Vei fi, am spus. Dacă asta îți dorești, vei fi.

După asta, ne-am îmbrățișat pe canapea, respirând fiecare răsuflarea celuilalt, pierduți în gândurile noastre.

— Pot să-ți spun ceva? am întrebat.

Am simțit că erai de acord.

— Mă tem că mă voi transforma în mama mea, într-o bună zi.

Te-ai întors să mă privești în față.

— Dar tu o iubești pe mama ta.

Aveai dreptate. O iubeam. Încă o iubesc.

— Știi că ea și tata s-au cunoscut la facultatea de Drept? te-am întrebat eu. Ți-am spus vreodată asta?

Tu ai scuturat din cap.

— Mama ta e avocat?

— A fost, am spus eu, vârându-mi capul sub barba ta. A lucrat pentru Procuratura din Manhattan înainte de a ne naște Jason și cu mine. Și apoi l-a avut pe Jay și a demisionat. Și tot restul vieții ei a fost definită de relația cu alți oameni — este soția lui Don sau mama lui Jason sau a lui Lucy. Se întâmplă asta cu atât de multe femei. Nu vreau să mi se-ntâmple și mie.

M-ai privit direct în ochi.

— Asta nu trebuie să ți se-ntâmple și ție, Lucy. Tu ești plină de pasiune, tu știi ce vrei, tu faci eforturi mai mari decât oricine.

Apoi m-ai sărutat.

Ți-am întors sărutul, dar, înlăuntrul meu, mă gândeam că mama a făcut și ea, probabil, toate aceste lucruri și tot n-a contat. S-a pierdut oricum. Mă-ntreb dacă nu cumva asta și-a dorit cu adevărat.

XIII

Uneori luăm decizii care par corecte în acel moment dar, mai târziu, privind înapoi, constatăm că au fost în mod clar greșite. Unele decizii sunt corecte chiar și la o analiză ulterioară. Chiar dacă toată lumea mi-a spus să nu mă mut cu tine, în acea zi de ianuarie cu zăpadă, și chiar știind ce s-a-ntâmplat după aceea, tot sunt bucuroasă că am făcut-o.

— Ți-a spus că vrea să plece, a spus Kate, în timp ce stăteam amândouă pe scaunele tapițate din colțișorul nostru pentru micul dejun, cu cești le cu cafea pe măsuța din fața noastră.

— Dar n-a menționat nicio dată, am contrazis-o eu. Încă n-are o slujbă. Poate dura mult până să obțină un loc de muncă. Și, chiar dacă va avea unul, cine știe cât va dura? Ar putea să fie plecat pentru un timp și apoi să se-ntoarcă.

Kate mi-a aruncat o privire pe care-mi imaginez c-o folosește acum cu asociatele din firma ei de consiliere juridică, acea privire care spune, fără cuvinte: *Tu te auzi ce spui? Te aștepți să creadă cineva asta?*

— Chiar dacă va căpăta o slujbă luna următoare, chiar dacă va fi plecat ani, eu vreau să petrec cât de mult timp pot cu el, înainte ca el să plece, am spus eu. Lumea se poate termina și mâine. Ori pe mine mă poate lovi un camion și pot muri peste o săptămână. Vreau să trăiesc în prezent.

— Lu, a spus Kate.

Și-a trecut degetele peste colierul din mărgele de argint de la Tiffany, pe care i-l dăruise Tom. Hotărâse să-l poarte zi de zi.

— Problema cu trăitul în prezent înseamnă, prin definiție, să nu-ți faci planuri de viitor. Și posibilitatea ca lumea să se termine

mâine sau ca tu să fii lovită de un camion este incredibil de mică. Probabilitatea ca Gabe să-și găsească o slujbă ca fotoreporter dincolo de ocean și să-ți frângă inima din această cauză este incredibil de mare. Eu încerc numai să te ajut să înțelegi riscurile. Este mai puțin riscant dacă rămâi aici.

A fost obositor să-mi apăr alegerea în fața fiecăruia. Avusesem o conversație similară cu mama, cu o seară înainte. Și cu fratele meu Jason, cu câteva zile înainte. Alexis era de-acord cu alegerea mea, dar chiar și eu știam că ea avea cea mai îndoielnică judecată dintre toate prietenele mele. Pierdusem șirul bărbaților cu care se culcase din cauza motto-ului ei personal *„De ce naiba să n-o fac?“*

— Kate, am spus eu, problema este că sunt implicată total, fie că locuiesc cu Gabe, fie că nu. Așa că m-aș putea bucura la fel de bine cât timp este el aici.

Kate a tăcut un moment, apoi s-a înclinat spre mine și m-a îmbrățișat.

— Oh, Lu, a făcut ea. Eu te iubesc oricum, dar... găsește totuși o modalitate să-ți protejezi inima. Eu am un presentiment rău.

Bineînțeles că Kate avea dreptate. Dar în acel moment eu nu puteam face nimic ca să schimb vreo traiectorie — a ta, a mea, a noastră. Îmi mențin această decizie. Chiar și acum mi-o mențin. Niciodată nu mă simțisem atât de vie ca în aceste ultime cinci luni în care am fost împreună. Tu îmi schimbai viața, Gabe. Sunt bucuroasă c-am făcut această alegere. Liberul-arbitru, în ciuda sorții.

XIV

La puțin timp după ce ne-am mutat împreună, te-ai înscris la un curs de fotografie unde sarcina ta era să captezi pe peliculă diferite sentimente sau concepte. „Captează frumusețea“ a durat o săptămână — ai dus-o la bun sfârșit fără probleme — apoi a urmat „Captează tristețea“. Fericirea și decăderea și renașterea erau, în mod hotărât, acolo. Nu-mi amintesc în ce ordine, dar îmi amintesc cum străbăteai Manhattanul cu aparatul tău de fotografiat, înfășurat în fular și cu pălăria pe cap. Uneori veneam și eu, cu fermoarul paltonului tras până la barbă și cu cele mai călduroase apărătoare la urechi. O mulțime din temele tale au sfârșit prin a deveni fotografii cu mine, ca aceea pe care mi-ai făcut-o în timp ce dormeam, cu părul meu negru răvășit pe perna albă. Era fotografia care reprezenta seninătatea, cred. Mai am încă poza aceea, înrămată, învelită în hârtie cafenie, într-o cutie, sub patul meu. Când m-am mutat împreună cu Darren, nu m-am putut despărți de ea. Nici măcar când m-am căsătorit cu el n-am putut. Poate că acum ar trebui s-o despachetez și s-o agăț, în sfârșit, în birou. Ți-ar plăcea să fac asta?

Misiunea pe care-o aveai în ziua aceea era să captezi pe peliculă durerea.

— Știu unde trebuie să ne ducem, ai spus, în dimineața aceea de sâmbătă, și ai verificat dacă bateria aparatului de fotografiat era încărcată. La Ground Zero.

Eu am clătinat din cap, în timp ce-mi terminam ultima bucată de napolitană din farfurie. Mama ta ne trimisese un aparat de făcut napolitane, îți amintești? L-a cumpărat dintr-un capriciu, când a dat de el pe raftul unui magazin care-și lichida stocul, și noi am făcut

acel pact de a-l folosi cât mai mult posibil. Îl mai ai? Ai păstrat amintiri, așa cum am făcut eu, obiecte care să-ți amintească de traiul nostru împreună? Sau l-ai aruncat la gunoi în timpul călătoriilor tale, amestecând amintirile cu cutiile de chibrituri și borcanele de cafea? Eu încă mă gândesc la acel aparat de făcut napolitane. Era un aparat de nădejde.

— Du-te tu, am spus. Eu nu merg.

— Este pentru durere, ai zis tu. Pentru curs.

Eu am clătinat din nou din cap, zgâriind farfuria cu furculița în încercarea de a prinde ultima picătură de sirop.

— E cursul tău, nu al meu, i-am spus.

— Nu înțeleg, ai zis tu. De ce nu vrei să mergi?

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu... nu vreau să văd durerea.

— Dar o vezi! Trebuie să ne amintim — oamenii, cei care au murit și cei pe care i-au lăsat în urmă, motivul pentru care s-a întâmplat asta. Toată povestea. Nu putem uita.

— Nu am nevoie să mă uit la ce-a rămas în urmă ca să-mi amintesc, am spus. Ziua aceea este parte din mine. Și întotdeauna va fi așa.

— Atunci, ca să-ți aduci omagiul, ai spus. Ca atunci când mergi la un mormânt.

Eu mi-am pus furculița jos.

— Chiar crezi că singurul mod de a-ți arăta respectul față de ceva — față de cineva — este să te duci la locul evenimentului? La locul unde ei sunt înmormântați? Nu se poate să spui așa ceva.

Acum tu erai supărat, dar încercai să nu o arăți.

— Nu, ai răspuns tu. Nu asta spun. Dar am numai sentimentul că nu facem destul. Ca să ne amintim. Ca să-nțelegem.

Eu mi-am mușcat buza.

— Vorbești despre noi doi? am întrebat.

— Despre toată lumea, ai răspuns.

Aveai pumnii strânși, cu degetele mari încleștate în jurul celorlalte.

— Cum se pot plimba oamenii ca și cum totul e normal, când America este în război cu Irakul? Când explodează bombe în hotelurile din Indonezia? Când au fost aici, în New York, și au văzut ce s-a-ntâmplat? Cum de nu simt ce simt eu? De ce nu vor să facă mai mult?

Vocea ta s-a spart pe ultimul cuvânt și vedeam cum te luptai să-ți controlezi emoțiile.

Aveai dreptate, totuși. Cei mai mulți oameni nu simțeau cum simțeai tu. Eu nu simțeam la fel. Cel puțin nu tot timpul, nu în fiecare minut. Întâmplarea aceea nu-mi ocupa mintea și nici nu-mi pusese stăpânire pe inimă, așa cum se petrecea cu tine.

— Poate că oamenii n-au nevoie să se forțeze să simtă durerea pentru a ști că ea e acolo. Faptul că ei n-o fac așa cum o faci tu, nu înseamnă că n-o fac deloc. Și faptul că eu nu vreau să merg la Ground Zero nu-nseamnă că nu-mi pasă.

N-am așteptat răspunsul tău. M-am îndreptat spre bucătărie cu farfuriile lipicioase din cauza siropului de arțar, ca și mine. Farfuriile erau ale tale, furculițele, ale mele — bucătăria, harababura noastră comună.

Am dat drumul la apă în chiuvetă și am început să spăl vasele, fără să-mi pot opri lacrimile care mi s-au revărsat pe obraji. Știam, chiar știam în adâncul sufletului meu, că, într-o zi, curând, mă vei părăsi. Visul tău nu era proiectat într-un viitor incert, era visul care trebuia înfăptuit chiar acum. Tu n-ai fi fost niciodată fericit în New York. Tu n-ai fi fost niciodată fericit doar cu mine. Tu aveai nevoie să-ți înfrunți dezamăgirea departe, să lucrezi în lumea întreagă, dacă aveai de gând să găsești satisfacția, în cele din urmă. Chiar și atunci, înțelegeam asta. Numai că speram că te vei întoarce.

Ai venit lângă mine atât de încet, încât nu am sesizat decât atunci când am auzit clicul aparatului de fotografiat. Am ridicat privirea și tu m-ai prins cu ochii inundați, în clipa în care o lacrimă a început să-mi alunece pe obraz.

— Gabe! am spus eu, ștergându-mă la ochi.

Nu-mi venea să cred că mă fotografiai în asemenea moment. Că

transformai cearta noastră în artă.

— Știu, ai spus, punând aparatul de fotografiat pe masă.

M-ai sărutat pe creștet, apoi pe pleoape, apoi pe nas și, în cele din urmă, pe buze.

— Îmi pare rău. Și știu că-ți pasă. Te iubesc, Lucy.

Am pus farfuriile jos și mi-am așezat mâinile pline de spumă pe tricoul tău, luându-te în brațe.

— Și eu, Gabe, am spus eu. Și eu te iubesc.

În acea zi, te-ai dus la Ground Zero fără mine și ai făcut zeci și zeci de poze. Pentru că știam cât de mult însemna pentru tine, am fost de-acord să mă uit la ele și să te ajut s-o alegi pe cea mai bună, cu toate că mi se părea că simt în continuare mirosul acru, carbonizat, care plutea deasupra orașului pe 12 septembrie. Dar, la sfârșit, n-ai ales niciuna din acele fotografii. Fotografia pe care ai prezentat-o pentru tema durerii a fost cea care mă surprinsese pe mine spălând vase, cu ochii în lacrimi. Niciodată nu mi-a plăcut acea poză.

Ție ți-ar plăcea să-ți fac eu o fotografie, acum?

XV

După povestea aceea cu tine, cu mama ta și cu caleidoscopul de aniversare, am înțeles dorința ta de a face gesturi mărețe, cadouri cu subînțelesuri sincere și profunde. Și m-am conformat. În anul acela, am făcut o plimbare cu elicopterul de ziua ta, la sfârșitul lui februarie, și apoi am mâncat gustosul meniu de douăzeci de feluri de mâncare, la restaurantul de lângă Parm. Nu-mi amintesc acum numele acestuia, dar tu știi locul. Cel unde, după aproximativ douăsprezece feluri de mâncare, eu eram așa de plină, încât ai mâncat tu vreo două de-ale mele — așa că tu ai mâncat douăzeci și două de feluri de mâncare și eu numai optsprezece, ceea ce tot era prea mult pentru mine. M-am simțit ca un șarpe care a mâncat un aligator în tot acel weekend, dar am fost amândoi foarte fericiți. Ai spus că ziua ta fusese sărbătorită exact așa cum trebuie. În special după ce-am vomitat pe tine, în taxiul care ne ducea acasă.

Și, în ajunul zilei mele de naștere din acel an, tu mi-ai trimis flori la slujbă — un buchet de crini. Păstrez încă biletul care a venit odată cu ele, ascuns în pachet împreună cu o fotografie care simboliza seninătatea. *Crini albi pentru fata mea plină de lumină albă de stele. La mulți ani. Aniversare fericită. Abia aștept să vină seara. Te iubesc. Gabe.*

Când am ajuns seara acasă, am găsit pe pat o cutie mare.

— Deschide-o, ai spus, cu un zâmbet larg pe față.

În cutie era o ținută de la magazinul meu favorit din vremea aceea — BCBG. Cel de la care cumpăram numai când erau reduceri de șaptezeci la sută. Bluza era din mătase turcoaz, fără mâneci, cu un decolteu adânc în V și-n față, și-n spate. Iar fusta era scurtă și strâmtă și neagră.

— M-am gândit c-ar arăta grozav pe tine, ai spus. Este perfectă pentru *Apollo*, la balet, și, apoi... am putea să mergem la Faces & Names. Vei fi cea mai sexy fată din tot restaurantul.

Mi-am aruncat brațele în jurul tău, într-o îmbrățișare de mulțumire. Cadoul tău era cu atât mai semnificativ, era făcut exact pentru mine. Mi te-am imaginat căutând în *Time Out New York* locul unde să petrecem o noapte perfectă, ducându-te la BCBG, simțindu-te ușor stânjenit acolo, pipăind mătasea și satinul și imaginându-ți-le pe trupul meu. Alegând o culoare care mă va face să strălucesc.

— Sunt atât de norocoasă, am spus. Cu adevărat cea mai norocoasă fată din lume să fiu cu tine.

— Cred că lucrurile stau invers, ai zis. Eu sunt cel norocos. Îmi doresc să pot face mai mult ca să-ți arăt cât de minunat este să fiu aici, acum, cu tine.

— Bine, am spus eu, apucându-te de curea și trăgându-te spre mine. S-ar putea să fie ceva ce ai putea să faci.

Nici măcar n-am ajuns la pat, în ziua aceea. Ne-au rămas urme pe trup ca dovadă, de la contactul cu covorul.

Zăceam întinși unul lângă celălalt, cu hainele împrăștiate pe podea, și tu ai spus:

— Ți-ai imaginat vreodată că iubirea pentru cineva te va face să te simți astfel?

M-am ghemuit mai aproape de tine. Brațul tău s-a strâns în jurul umerilor mei.

— Nici măcar în cele mai îndrăznețe visuri ale mele, am răspuns eu.

— Ești steaua mea, Lucy, soarele meu. Lumina ta, atracția ta gravitațională... Nici măcar nu știu să spun ce-nsemni tu pentru mine.

— Aș spune despre noi că suntem o stea binară, am zis eu, mângâindu-ți ușor coapsa cu degetele.

Nu-mi puteam lua mâinile de pe tine. Nici urmă de autocontrol.

— Orbităm unul în jurul celuilalt.

— Doamne, Lucy, ai spus tu. Mintea ta e la fel de frumoasă ca

trupul tău.

Ți-ai ridicat capul, sprijinindu-te în cot și te-ai întors spre mine.

— Tu crezi în karma? m-ai întrebat.

— Karma aceea hindusă? Sau genul dacă fur taxiul cuiva, voi fi blestemată să suport aceeași soartă? i-am răspuns eu, tot cu o-ntrebare.

Ai zâmbit.

— Hotărât lucru că există karma taxiului în acest oraș, dar nu despre asta vorbeam eu. Și nu vorbeam nici despre karma hindusă. Cred că asta nu-i deloc cu adevărat karma. Este mai degrabă... tu crezi că noi am ajuns să ne iubim în acest fel — așa de mult, așa de puternic pentru că tata a fost un idiot? Este o recompensă pentru c-am trecut prin asta?

Ai arătat spre trupurile noastre goale și ai continuat:

— Sau înseamnă că voi suferi mai târziu, ca să plătesc pentru asta? Oare noi toți, oamenii, avem parte de o cantitate finită de bunătate în lumea aceasta?

Atunci m-am ridicat în fund și am scuturat din cap.

— Eu nu cred că așa funcționează lumea, am spus. Eu cred că viața este, pur și simplu, viață. Suntem puși în diverse situații și facem diverse alegeri și de aceea lucrurile se petrec așa cum se petrec. Înseamnă să profiți de curent când îți folosește. E vorba de vechea întrebare. Cea de la cursul lui Kramer.

Tu tăceai.

— Dar știi ce-aș vrea eu să cred? am continuat, ca să umplu tăcerea. Mi-ar plăcea să cred că asta-i karma. Karma hindusă. Că poate, în altă viață, am făcut ceva minunat pentru cineva și că, în această viață, recompensa mea ești tu. Îmi place mai mult această karma decât ideea ta despre o cantitate finită de bunătate.

Tu ai zâmbit, din nou, dar, de data aceasta, cu tristețe. Îmi dădeam seama că nu mă credeai.

— Și mie-mi place ideea asta, ai spus. Numai că... mă tem că este imposibil să ai totul, să fie toate fațetele vieții la fel de minunate.

Am rămas pe gânduri.

— Eu cred că pot fi, am spus. Poate nu toate deodată, dar cred că oamenii își pot încheia existența obținând tot ce au dorit de la ea. Și eu chiar cred asta, Gabe, încă o cred.

— Sper că ai dreptate, ai spus.

Niciodată n-am mai vorbit despre asta după aceea, dar am sentimentul că tu crezi în continuare că nicio persoană n-ar putea să aibă vreodată totul. Îmi doresc să fi găsit o cale de a-ți schimba perspectiva — pentru că am senzația că tu credeai că trebuie să te sacrifici. Iubirea asta pentru iubirea cealaltă. Fericirea asta pentru fericirea cealaltă. Era o teorie care-ți configura deciziile, fie conștient, fie inconștient. Era o parte din ceea ce te-a pus la pământ în drumul tău, din ceea ce ne-a adus aici.

Dar, mi-ar plăcea cu adevărat să cred că nu era cazul. Că poți avea un tată care te iubește și o prietenă care te iubește la fel de mult. O carieră care să-ți aducă bucurie și o viață personală care să-ți ofere, de asemenea, satisfacție. Dar tu ai spune, poate, că dacă ai avea lucrurile acestea, poate că ți-ai pierde sănătatea. Sau finanțele. Sau Dumnezeu mai știe ce.

Ți-ai schimbat cumva părerea, Gabe?

Mi-aș dori să-mi poți răspunde.

XVI

Curând, după ziua mea de naștere, te-ai înscris la cursul acela cu Pete. Întotdeauna m-am întrebat cât timp ai mai ținut legătura cu el, după ce-ai plecat din New York. Știu că el a-nsemnat mult pentru tine. El este cel aflat la originea carierei tale. Întotdeauna m-am întrebat dacă în el tu ai găsit, în cele din urmă, sprijinul și îndrumarea pe care le voiseși întotdeauna de la tatăl tău. Cel mai fericit, am remarcat, ai fost în perioada când făceai cursuri cu el și vindeai, cu ajutorul lui, fotografii publicației *Village Voice*. Asta m-a făcut să mă gândesc, în treacăt, că poate mă înșelam, că poate tu te înșelai, că ai *putea* fi fericit la New York.

Îți asumaseși responsabilitatea cinei, de asemenea, pentru că eu îmi făcusem un obicei din a rămâne la serviciu până pleca Phil și el lucra din ce în ce mai târziu în perioada aceea, încercând să finalizeze ideile pentru noul sezon al show-ului *It Takes a Galaxy*. Îți amintești seara în care am ajuns acasă mai târziu decât de obicei — aproape de nouă — și tu pregătiseși paste cu sos de roșii făcut în casă? Destupaseși o sticlă de vin și băuseși deja un pahar. Când am intrat eu, tu stăteai la masă. Din difuzoarele laptopului se auzea vocea Ellei Fitzgerald.

— Hei, salut, ai zis.

Sărutul tău avea gust de Malbec.

— Ești bine dispus în seara asta, am spus, scoțându-mi jacheta de dril.

— Ghici cine va avea fotografia în *New York Times*? ai întrebat.

Eu am rămas cu gura căscată. Am zis:

— Tu?

— Eu! ai spus, parcă nevenindu-ți să crezi. Pete m-a pus în

legătură cu omul potrivit de-acolo și ei publică fotografia pe care am făcut-o pe strada noastră, când s-a spart țeava de apă din mijlocul străzii. Este pentru un articol despre infrastructura precară a orașului.

Mi-am lăsat geanta să cadă pe podea și te-am îmbrățișat.

— Felicitări sclipitorului, talentatului meu iubit.

În timp ce tu mă ridicai de la podea și mă așezai pe canapea, m-am gândit că poate, cine știe, asta ar putea funcționa pe termen lung. Poate că, până la urmă, nu vei mai pleca.

În seara aceea, am luat cina pe jumătate îmbrăcați, și, după cină, ți-am spus ce noutăți aveam și eu. Phil mă rugase să-l ajut să finalizeze niște idei pentru emisiunile din noul sezon.

— Asta-i tot, ți-am spus eu. Șansa mea de a influența, cu adevărat, ceea ce văd și învață, și înțeleg copiii din țara noastră.

Ai stat cu mine târziu, în noaptea aceea, în care, așezată în pat, îmi storceam creierii în căutare de idei noi, comportându-te ca o cutie de rezonanță incredibil de utilă. Dar n-am fost fericită cu lista pe care-am întocmit-o. Cu colțul ochiului, am observat aparatul tău de fotografiat.

— Hei, am făcut eu. Ai vreo idee, acolo? Ce-ai pe cardul de memorie?

Ai adus aparatul de fotografiat în pat, cu noi, și am revăzut fotografiile, una câte una, până când ți-am spus să te oprești la o fetiță aflată la fereastra unui apartament de la etajul unu, cu mâinile încleștate pe zăbrele.

— Care crezi că e povestea ei? am întrebat.

— Singurătate? ai răspuns. Părinți care o lăsă singură cât timp sunt ei la muncă? O visătoare care tânjește după altceva?

— Visuri! Ar trebui să facem un episod despre visuri.

A fost episodul numărul unu al celui de-al doilea sezon.

Și eu am fost promovată la începutul următorului trimestru. Dar tu plecaseși înainte ca aceste lucruri să se întâmple.

XVII

Nu mult după ce fotografia ta a apărut în *New York Times*, *It Takes a Galaxy* a fost nominalizat pentru premiul Daytime Emmy, și eu am fost invitată la ceremonie alături de un însoțitor.

Te-am târât după mine la Bloomingdale, unde am probat niște rochii. Deși cred că *târât* nu este chiar cuvântul potrivit, pentru că ți-a făcut plăcere. Îți amintești? Tu te-ai așezat pe o canapea de lângă cabinele de probă, un spectator pentru o paradă privată a modei. Întâi ți-am prezentat o rochie de dantelă fără bretele, cu o despicătură pe piciorul drept, în față.

— Sexy, ai spus. Incitantă.

— Nu e chiar ce caut eu, cel puțin nu pentru serviciu.

Apoi am apărut într-o rochie de bal roz.

— Dulce, mi-ai spus tu. Stil Cenușăreasa.

Nici asta nu era rochia potrivită.

Mi-am pus o rochie albastră, numai unghiuri și colțuri.

— Severă, ai spus tu. Frumoasă și severă.

Am văzut că și celelalte femei din magazin ne remarcaseră. Cele mai în vârstă zâmbeau cu indulgență. Unele dintre cele mai tinere păreau geloase. Când le-am observat privirile, am încercat să-mi domolesc zâmbetul, să-mi temperez sentimentele care spuneau *Totul e bine-n lume*. În ziua aceea, fericirea părea destinul nostru, al tău și al meu împreună.

Am mai încercat câteva rochii până am ales una de mătase roșie, cu spatele gol, cu trenă, strâmtă sus și largă la poale, care se unduia când mergeam. Îți amintești ce-ai spus? Eu îmi amintesc. Te văd spunând-o și acum, cu ochii mocnind, în timp ce se plimbau de-a lungul trupului meu.

— Asta este uluitoare, ai spus. Tu ești uluitoare.

Te-ai ridicat de pe canapea și m-ai luat de mână, rotindu-mă în mijlocul etajului de haine de ocazie de la Bloomingdale. Apoi, m-ai înclinat pe spate și m-ai sărutat.

— Asta este, mi-ai șoptit, în timp ce ne îndreptam corpurile. Și cumpăr-o cât de repede se poate. Există o baie pe-aici, unde să ne putem strecura? Sau ar trebui să luăm un taxi și să mergem acasă?

Eu am râs și am șoptit, în timp ce tu mă ajutai să-mi desfac fermoarul:

— Taxi.

XVIII

Când am ajuns acasă în acea zi, m-ai luat în brațe cu bagaje cu tot și te-ai grăbit pe scări două etaje până la apartamentul nostru, cotrobăind cu o mână după cheie, în timp ce eu atârnam de gâtul tău, râzând.

— Ce faci? am întrebat eu. Ești nebun.

— Nu mai pot aștepta nicio clipă, ai spus tu, împingând ușa și azvârlindu-mă pe pat.

Ai aruncat bagajele pe canapea și te-ai întors, trăgându-ți deja cămașa peste cap.

— Să te privesc în rochiile acelea știind că ești goală în cabina aia... chin curat.

Mi-am scos și eu tricoul și mi-am desfăcut sutienul. Când l-am scos lăsându-l să alunece peste umeri, tu ai gemut:

— Luce, ai spus. Lucy.

Apoi te-ai urcat în pat lângă mine și buzele, și degetele tale erau peste tot, iar eu gemeam, arcuindu-mi spatele. Pe urmă ai intrat în mine și eu m-am simțit completă, așa cum mă simțeam întotdeauna când mă pătrundeai.

— Gabriel, am spus eu, printre respirații, tu mă faci să mă simt infinită.

Ți-ai înclinat capul și m-ai sărutat apăsat.

— Tu mă faci să mă simt invincibil, ai șoptit.

Iubirea face asta. Te face să te simți infinit și invincibil, ca și cum toată lumea îți este deschisă, totul este posibil și fiecare zi va fi plină de miracole. Poate că este gestul de a te deschide, lăsând pe altcineva înăuntul tău — sau, poate, este gestul de a-ți păsa așa de mult de o altă persoană, încât inima ți se dilată. Am auzit atât de

mulți oameni spunând *N-am știut niciodată cât de mult poți iubi o altă ființă umană, până când...* Și, apoi urmează ceva de genul *Mi s-a născut o nepoată* sau *Am adus pe lume un copil* sau *Am adoptat un copil*. N-am știut niciodată cât de mult pot iubi o altă ființă umană până când nu te-am întâlnit pe tine, Gabe.

Niciodată nu voi uita lucrul acesta.

XIX

Cred că în ziua aceea am strălucit. Iubeam un bărbat care mă iubea cu la fel de multă înverșunare. Care m-a ajutat să-mi aleg o rochie pentru ceremonia de premiere care mi-a celebrat succesul. Am uitat de faptul că tu voiai să pleci, de faptul că sub aparențele vesele, tu nu erai cu adevărat fericit. Am știut că tu nu erai pe de-a-ntregul fericit. Pentru că, în ziua aceea, totul a părut perfect.

XX

În dimineața ceremoniei, părul îmi era coafat lejer, în bucle largi. De asemenea, eram deja machiată, cu contur pentru ochi și fard, și ruj roșu, o nuanță apropiată de culoarea rochiei mele. Când am alunecat în rochia strâmtă ca o teacă de mătase, m-am simțit încântător. Și emoționată. De parcă tot ce făcusem de pe băncile școlii până atunci meritase cu adevărat efortul.

— Isteață și frumoasă, ai spus tu, cu jumătate de zâmbet, când m-ai văzut.

— Nici tu nu stai prea rău, am răspuns.

Erai în frac, cu vestă și cravată, cu cârlionții fixați cu un fel de gel pe care-l foloseai numai la ocazii importante. Miroseai de parcă tocmai ieșiseși de la un salon de coafură. Uneori, voi trece pe lângă cineva și voi simți același parfum și mă voi întoarce la ziua aceea, ceea ce fac și acum. Ție ți s-a-ntâmplat vreodată lucrul acesta? Ai fost trimis vreodată înapoi în timp de un parfum care să-ți aducă aminte de mine?

Mi-am dat seama că, în timp ce mergeam spre Rockefeller Center în ziua aceea, în timp ce ne întâlneam cu colegii mei și ne ocupam locurile, mintea ta era altundeva. Începeai să aplauzi cu o secundă mai târziu la fiecare persoană care evolua pe scenă. Continuai să mă privești cu buza de jos între dinți — mutra pe care o făceai când ne gândeam la ceva serios, întorcând problema pe toate părțile în mintea ta. Ce-ți trecea oare prin minte în acel moment?

Apoi a venit premiul pentru care concuram noi și am câștigat! Abia dacă mai puteam respira. Atmosfera era plină de veselie. Mi i-am imaginat pe părinții mei, uitându-se la televizor, plângând

amândoi, deși tata pretindea că nu plângea. Mi l-am imaginat pe Jason ovaționând, și pe Kate aplaudând. Phil m-a tras pe scenă cu el și cu restul echipei și am ajuns să stau lângă el în timpul discursului. Zâmbetul meu era atât de larg, încât îmi simțeam pielea de pe obraji întinzându-se. Continuam să mă uit drept la tine, în public, dorindu-mi să-mi împărtășești fericirea, dar ochii tăi erau umbriți. Nu priveai nici măcar înapoi. Pentru o clipă, m-am întrebat ce se-ntâmpla, dar apoi ne-am întors cu toții și-am coborât de pe scenă, și eu m-am întors la locul meu, lângă tine, iar tu m-ai sărutat ușor.

— Te iubesc, mi-ai șoptit.

Am sărbătorit cu toții, după aceea, energizați de valul de adrenalină care venise odată cu câștigarea premiului. Am dansat și am băut, și am râs, și tu ai avut mici conversații cu soțiile colegilor mei, cu iubiții și logodnicii. Dar eu îmi dădeam seama că, în tot acest timp, tu nu erai cu adevărat acolo.

XXI

Când am ajuns acasă, mi-am scos pantofii cu toc înalt și m-am prăbușit pe canapea. Tu te-ai așezat alături și mi-ai luat piciorul între mâini, masându-mi-l pentru a alunga durerea cauzată de cele opt ore petrecute pe cuțite ascuțite.

— Oh, Doamne, am gemut. Gabe, aș putea spune că e mai bine decât să faci sex.

Tu n-ai râs, totuși, așa cum mă așteptam eu să faci.

— Luce, ai spus, frământându-mi cu degetele curbura tălpii stângi, trebuie să vorbim.

Eu m-am ridicat în fund, mi-am tras piciorul din mâinile tale și mi l-am ghemuit sub mine.

— Ce este? am întrebat. Ești bine? Noi suntem în regulă? Credeam că totul merge perfect, dar dacă e ceva...

— Lucy, ai spus tu pronunțându-mi numele întreg. Oprește-te.

Apoi ai tras aer în piept.

— Nu știu cum să ți-o spun, așa că o voi spune direct. Mi s-a oferit o slujbă la Associated Press. Vor să mă duc în Irak, incorporat cu trupele de-acolo, pentru o corespondență, la început. Cu posibilitatea unei poziții plătite după aceea. Pete a dat câteva telefoane, a tras câteva sfori. Știa că vreau să plec în străinătate.

Pentru un moment n-am mai putut respira.

— Când? am întrebat în șoaptă. Pentru cât timp?

— Vor să plec în trei săptămâni. Slujba e pentru două luni, cel puțin. Poate mult mai mult.

— Când trebuie să le dai un răspuns? am întrebat.

Mă gândeam: „S-ar putea să ne descurcăm două luni. Poate chiar și mai mult timp. Am putea rezista“.

— Am dat deja răspunsul, ai spus, privindu-ți degetele. Le-am spus da.

— Ce-ai făcut? am întrebat eu.

Mă simțeam ca și cum cineva scosese dopul de scurgere de la cadă, viața noastră împreună dispărând într-un vârtej. În minte mi-a venit ca un fulger Kate, cu ce-mi spusese despre probabilitatea ca tu să pleci și să-mi rupi inima.

Tu nu te uitai încă la mine.

— Este de actualitate de ceva vreme, ai spus, dar astăzi au fost aprobate toate hârtiile. Nu știam dacă se vor aproba. Părea așa de nesigur. Nu voiam să spun nimic până nu era totul clar. N-am vrut să te rănesc, dacă nu era necesar.

Îmi simțeam fiecare bătaie a inimii, fiecare pulsație a sângelui care-mi străbătea corpul. Am deschis gura, dar nu știam ce să spun.

— Cu câteva luni în urmă, când am văzut acel prim articol despre Abu Ghraib pe care l-a publicat Associated Press, am știut că trebuie s-o fac. Imaginile pot schimba perspectiva. Pot schimba opiniile, mentalitățile. Nu puteam să stau degeaba și să cred că alți oameni vor face munca asta în locul meu, nu când eu consider că este foarte importantă. Ți-am spus că voi pleca, Luce. Știai că ăsta-i planul meu, în cele din urmă.

Și așa era. Dar nu cred că am înțeles că tu voiai să pleci pentru totdeauna. Că nu era ceva negociabil. Că nu reușeam să rezolvăm asta împreună. Ba, mai mult de-atât, nu eram pregătită. Mai ales în noaptea aceea. Ar fi trebuit să fie o noapte de sărbătoare, de fericire, de succes. Mă înălțasem mai sus decât o făcusem vreodată până acum în viața mea. Munca mea primise premiul Emmy. Și lăsasem garda jos. Îmi permisesem să fiu complet fericită.

Cum ai putut să nu-mi spui ce-ncerca să facă Pete? Să nu-mi spui de telefoanele pe care probabil le primiseși. De planurile pe care probabil că ți le făceai? Cum de luaseși această hotărâre fără mine?

Gabe, încă mă înfurie faptul că nu m-ai inclus în deciziile tale. Noi eram o stea binară. Orbitam unul în jurul celuilalt. Când ai decis să nu-mi spui nimic, tu ai schimbat asta, tu n-ai mai orbitat în

jurul meu, dădeai ocol altcuiva, unei alte realități. Îndată ce-ai început să păstrezi secrete, noi doi n-am mai avut nicio șansă.

Pe neașteptate am izbucnit în lacrimi — lacrimi de furie și de tristețe, de confuzie și de durere.

— Gabe, Gabe, am repetat iar și iar. Cum ai putut? am reușit să întreb, în cele din urmă. Cum ai putut să nu-mi spui? Cum ai putut să-mi spui, exact în seara asta?

Te-ai întins spre mine și eu m-am opus, respingându-ți brațele cu mai multă forță decât credeam că am.

— Ar fi durut mai puțin dacă aș fi știut, am spus, dacă am fi vorbit amândoi despre asta. Nu înțelegi? Eram o echipă. Tu m-ai exclus. Cum ai putut să-ți faci planuri fără mine? Cum ai putut să faci asemenea planuri așa, fără mine?

Plângeai și tu, de asemenea, lacrimile-ți curgeau de pe nas pe buza de sus.

— Îmi pare rău, ai spus tu. Încercam să fac ce trebuia. Nu voiam să te rănesc, îmi pare rău.

— Dar m-ai rănit, am izbucnit eu. Mai mult decât trebuia. Mai mult decât era nevoie. E ca și cum eu nu contez pentru tine deloc.

— Asta nu-i adevărat, ai spus.

Ți-ai șters nasul și ți-ai întins din nou brațele spre mine.

— Nu. Să nu m-atingi, am zis.

— Te rog, ai spus tu. Lucy, te rog.

Acum plângeai mai tare decât plângeam eu.

— Am nevoie să înțelegi. Îmi doresc să nu fi voit asta — îmi doresc să nu fi simțit că asta trebuie să fac, că asta-i singura cale prin care mă pot simți împlinit. Niciodată nu mi-am dorit să te rănesc. Aici nu este vorba despre tine.

— Nu, am spus. Nu e vorba despre mine. Dar nici nu e vorba numai despre tine. Este vorba despre noi. Este vorba despre faptul că tu distrugi relația noastră.

Arătai de parcă te pălmuisem. Și chiar voiam să-ți trag câteva palme.

— Nu... ai spus tu. Nu e vorba despre noi, Lucy. Pe bune, nu e.

Este vorba despre mine. Trebuie să fac asta pentru mine. E ceva frânt în mine și numai așa se poate repara. Am crezut că vei înțelege. Tu ai înțeles întotdeauna...

Dar de această dată nu înțelegeam.

— De ce nu poți sta aici? l-am întrerupt eu. Ce-ar fi dacă ai fotografia orașul New York?

Sunt atâtea povești de spus, aici. Ai fost atât de fericit când *New York Times* ți-a publicat o fotografie.

Ai clătinat din cap.

— Pot face mai mult, în alte locuri. Pot crea o operă mai bună. Pot aduce o diferență. Îmi doresc să nu fie așa, dar asta este. Știi ce-nseamnă pentru mine.

— Știu, dar trebuie să existe o altă cale.

— Nu există, ai spus.

— Ce-ar fi să faci călătoriile și să te-ntorci acasă când le termini?

Îl imploram. Știam că asta fac, dar nu-mi păsa.

— Nu așa funcționează lucrurile, ai spus tu. Pete a spus că dacă vreau să fac asta, trebuie să mă implic total.

— Oh, asta spune Pete.

Acum, eram furioasă.

— Deci ai vorbit cu Pete despre toate astea, dar cu mine, nu.

— Lucy... ai început tu.

— Știi ceva? am spus. Să te ia dracu'.

Furia îmi cuprinsese tot trupul, până în vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. M-am dus la pat și ți-am azvârlit perna și o pătură pe canapea.

— Aici vei dormi, în noaptea asta.

— Lucy, nu am vorbit ce aveam de vorbit.

Pătura se legăna pe vârfurile degetelor tale.

— Ba da, am spus, desfăcându-mi fermoarul rochiei și stingând lumina.

Bineînțeles că niciunul dintre noi n-a dormit. Am reluat conversația pe care tocmai o avuseserăm, iar și iar, în mintea mea. Oricât de mult te uram, în momentul acela, încă voiam să traversez

studioul și să mă strecor lângă tine pe canapea, să simt forța trupului tău lângă al meu. Tu erai confortul meu și suferința mea, în același timp.

Mai târziu, la un moment dat, te-ai ridicat și-ai rămas în picioare lângă pat.

— Am o idee, ai spus.

Eu n-am răspuns.

— Știu că nu dormi, ai zis. Îți văd ochii.

Nu trăsesem transperantele. Erai luminat din spate, de luminile orașului. Aveai aură. *Îngerul căzut*, m-am gândit.

— Ce? am întrebat, în cele din urmă.

— Poate... poate vii cu mine.

Ți-ai întins mâna spre mine, în întuneric.

— Poate te gândești la asta?

Ți-am întâmpinat degetele cu degetele mele. Pentru un scurt moment, chestia asta avea sens. Dar apoi mintea mea s-a concentrat la ce-mi cereai cu adevărat. La Bagdad. La vize. La apartamente. La slujbe.

— Dar... cum? am întrebat eu.

Tu te-ai așezat pe pat ținându-mă încă de mână, și ai ridicat din umeri.

— Am putea găsi o cale.

— Dar, unde aș locui? Ce-aș face? Ce se va-ntâmpla cu cariera mea, Gabe?

Iar am simțit furia inundându-mi corpul. Îmi cereai să renunț la visurile mele, când tu n-ai fi făcut asta niciodată pentru mine, n-ai fi luat niciodată în considerare un compromis, nici măcar nu-mi spuseseși nimic până acum.

Ai scuturat din cap.

— Nu știu, ai spus. Dar sunt sigur că oamenii fac asta. Ai putea avea o altă carieră. Ai putea căpăta o slujbă — să scrii articole și să contribui și tu, în felul acesta. Am putea crea cuvintele și imaginile împreună. Trebuia să ne fi gândit la asta mai demult. Ar fi perfect.

— Am crezut că visurile mele nu sunt de aruncat, Gabe, am spus

eu.

Eu te-am iubit. Te-am iubit. Foarte mult. Dar ce m-ai rugat tu nu a fost cinstit. Și m-a durut atunci — și încă doare și acum — că ai luat această decizie de a pleca, fără implicarea mea, și că n-ai dorit să te gândești la nicio altă variantă.

— Nu asta vreau să spun.

Eu am oftat. Era prea mult.

— Hai să vorbim despre asta mâine dimineață, ți-am zis.

— Dar... ai început tu.

Apoi, ai închis gura.

— Bine, ai spus.

Dar nu te-ai mișcat. Ai rămas așezat pe pat. Continuai să mă ții de mână.

— Gabe? am întrebat eu.

Te-ai întors cu fața la mine. A trecut o mașină de poliție pe stradă și luminile ei intermitente s-au reflectat în ochii tăi.

— Nu pot dormi fără tine, Lucy, ai spus.

Am simțit că lacrimile mi se adună iarăși în ochi.

— Nu e corect, am spus eu. Nu trebuie să spui asta. N-ai niciun drept.

— Dar ăsta-i adevărul, ai zis. De-aceea ar trebui să vii în Irak.

— Pentru că tu ai tulburări de somn dacă nu sunt eu lângă tine în pat?

Mi-am tras mâna din mâna ta.

— N-o lua mot-à-mot, ai spus tu. Vreau să spun că te iubesc. Vreau să spun că-mi pare rău. Vreau să spun că vreau să vii cu mine.

Nu înțelegeai.

M-am ridicat în fund și am aprins veioza de pe noptieră. Amândoi am închis ochii din cauza luminii agresive. Am văzut durerea încrustată pe fața ta. Arătai rănit și vulnerabil. Demn de milă. Pierdut. Cum arătai în noaptea aceea la Faces & Names, în noaptea în care am reluat legătura. Și, era acolo, sămânța mea de rodie, partea aceea din tine care face încă să-mi fie atât de greu să-

ntorc spatele. Când îmi arăți această parte a ta, mă faci să mă simt vinovată. Pentru că ne dezvăluim adevăratele noastre fețe oamenilor cărora le pasă de noi mai mult. Cred că de-aceea relația noastră s-a-nchegat atât de repede. Pe 11 septembrie, noi nu aveam bariere — ne-am dezvăluit unul celuilalt, imediat. Și asta tu nu mai poți lua înapoi vreodată. Dar în noaptea aceea nu era de-ajuns. Aveam nevoie de mai mult de la tine. Aveam nevoie de înțelegere și onestitate și compromis. Aveam nevoie de un angajament. Nu mai avea niciun sens să ne luptăm.

Am întins mâna după a ta.

— Și eu te iubesc, am spus eu, dar nu pot veni cu tine. Știi asta. Visurile tale sunt acolo, dar ale mele sunt aici.

— Ai avut dreptate, ai spus, cu vocea strangulată. Hai să vorbim despre asta mâine dimineață.

Te-am privit traversând apartamentul, ghemuindu-ți corpul lung pe canapea. Am stins lumina și m-am gândit la toate motivele pentru care n-avea niciun sens să merg cu tine în Irak — și singurul motiv pentru care avea logică s-o fac: pentru că nu-mi puteam imagina viața fără tine.

Când m-am trezit, cu ochii încețoșați, cu o durere de cap înnebunitoare, tu stăteai pe canapea și mă priveai.

— Știu că nu poți veni cu mine, ai spus repede, în momentul în care am deschis ochii. Dar promit că vom rămâne în legătură. Te voi vedea când vin în vizită în oraș. Te voi iubi întotdeauna.

Aveai o voce răgușită.

— Dar trebuie să fac asta. Eram gata să-ți arunc visul la gunoi — eu sunt din nou ca tatăl meu, Lucy. Cred că... cred că-ți va fi mai bine fără mine.

Capul îmi pulsa de durere. Mă ardeau ochii. Și în acel moment m-am simțit cu adevărat zdrobită; nu-mi puteam stăpâni hohotele de plâns, tremurul, sunetele ce-mi ieșeau din gură păreau preistorice. Expresiile durerii codificate în ADN-ul nostru din perioada noastră preverbală. Tu plecai, cu adevărat. Mă părăseai cu adevărat. Cumva, știusem că asta se va-ntâmpla, dar niciodată nu-

mi permisesem să-mi imaginez cum va fi când o vei face. Și era un coșmar. Parcă inima-mi era din sticlă suflată și cineva o izbise de podea, sfărâmând-o într-un milion de bucățele și zdrobind-o apoi, sub călcâie.

Faptul că m-ai invitat să merg cu tine a însemnat mult. Și acum înseamnă mult pentru mine. Dar nu a fost o ofertă reală, nu una gândită pe de-a-ntregul. Era o scuză la miez de noapte, o încercare de a-ți îndrepta greșeala că nu-mi spuseseși mai demult, că aveai secrete, că mă lăsaseși în afara preocupărilor tale. Cu toate acestea, o parte din mine s-a întrebat întotdeauna ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi spus da. Ne-ar fi schimbat asta, amândurora, complet viețile sau am fi ajuns tot aici, eu în această prea luminoasă încăpere, dorindu-mi să fiu oriunde altundeva și, în același timp, să nu trebuiască să plec niciodată? Cred că nu vom ști vreodată.

În săptămâna aceea ți-ai împachetat lucrurile și ai plecat să petreci ceva timp cu mama ta, înainte de a pleca pentru totdeauna. Și eu am rămas în apartamentul care fusese al nostru și am plâns.

XXII

Niciodată n-am vorbit, după aceea, despre cum a fost. Niciodată nu ți-am spus cât de distrusă am fost. Despre cum mă uitam la spațiile de pe rafturi unde stătuseră cărțile tale și nu mă puteam hotărî să le umplu cu alte cărți. Despre cum nu puteam să mănânc napolitane fără să plâng. Sau să port brățara de lemn pe care mi-o cumpărași de la târgul stradal de pe Columbus Avenue — cel peste care-am dat întâmplător și am rămas acolo toată după-amiaza, mâncând mozzarela și clătite și pretinzând că ne trebuie un covor pentru imaginara noastră cabană de schi.

Într-o noapte, la două săptămâni după ce-ai plecat, am luat de pe raftul de deasupra chiuvetei o sticlă din whisky-ul tău preferat. O lăsași acolo când ai plecat. Mi-am turnat pahar după pahar, la început cu multă gheață și apoi, când vasul cu gheață s-a golit, așa, simplu. Îmi ardea buzele când îl beam, dar avea gustul sărutărilor tale. Și domolea durerea. Pentru prima dată de când plecași, am dormit toată noaptea. M-am simțit groaznic în dimineața următoare și am sunat la serviciu să spun că eram bolnavă. Dar am făcut la fel și în săptămâna următoare. Și în următoarea. Mă luptam să mă duc la lucru, învățam să trăiesc cu suferința.

Existau magazine în care nu puteam intra și restaurante în care nu puteam mânca. Am petrecut o lună dormind pe podea, pentru că, atunci când încercam să dorm în pat, tot ce simțeam era absența ta — iar pe canapea era și mai rău. Îmi amintea de noaptea de după premiile Emmy. Mi-am donat jumătate din haine și am aruncat posterele pe care le puserăm împreună pe pereți.

La șase săptămâni după ce-ai plecat, eram în apartamentul aproape gol și am sunat-o pe Kate.

— Nu mai pot locui aici, i-am spus.

— Nici n-ar trebui, a zis ea. Vino să stai cu mine.

Așa că am împachetat, timp de două săptămâni, tot ce rămăsese în apartament. Kate m-a ajutat să subînchiriez studioul și apoi m-am mutat în Brooklyn. Nu mai puteam suporta. Aveam nevoie de un mediu nou, de un nou început. Și, chiar și acolo, trebuia să evit Bubby, unde merseserăm amândoi, la căsătoria lui Kevin cu Sara, și Red Hook Lobster Pound, unde sărbătoriserăm ziua de 4 iulie. Erai peste tot. Fuseserăm împreună numai paisprezece luni, dar aceste paisprezece luni îmi schimbaseră universul.

Ți-am trimis un e-mail — îți amintești? Nu ți-am spus ce simțeam, cât de distrusă eram. *Mă mut cu Alexis în Hamptons! Decizie de ultim moment. Dar ar trebui să fie distractiv, am scris eu cu veselie falsă. Tocmai am văzut piesa Ben Folds pe SummerStage — ți-ar fi plăcut. Ție cum îți merge?* Apoi am așteptat și am așteptat, și iarăși am așteptat răspunsul tău, care n-a mai venit niciodată. Mă tot gândeam cum îmi spuseseși că vom păstra legătura. Cum îmi spuseseși că mă vei iubi veșnic. De fiecare dată când îmi verificam e-mailul, simțeam o combinație de furie și tristețe, o dezamăgire mai adâncă decât orice trăisem vreodată, până în acel moment. Am început să-ți scriu scrisori. Adevărate diatribe. Dar le-am aruncat pe toate la gunoi și nu ți le-am trimis. Mă temeam că dacă țip la tine peste continente întregi, tu mă vei șterge total din viața ta și nu voi mai primi vreun semn de la tine niciodată. Nu cred c-aș fi fost în stare să mă descurc într-o asemenea situație.

Privind acum înapoi, știu că și tu sufereai, încercând să-ți continui viața, să-ți găsești propriul drum. Mesajul meu de la New York cred că ți s-a părut ca o rază venită de pe altă planetă. SummerStage? Hamptons? Nu pot nici măcar să-mi imaginez la ce te-ai gândit când ai citit mesajul. Dar după aceea? După aceea n-am putut înțelege cum de m-ai putut ignora. Cum ai putut să mă dezmierzi și să mă săruți, și să-mi spui că te fac să te simți invincibil și apoi, pe neașteptate, să dispari.

La două luni după ce-ai plecat, am primit un e-mail de la tine.

Primul după ce aterizaseși în Irak. *Mă bucur că ești bine! Aici lucrurile sunt o nebunie curată. Îmi cer scuze că nu ți-am scris mai curând. A fost o acomodare grea, dar îmi place ce fac. Am făcut ce trebuia să fac, dar mă vor mai ține aici, un timp. Sper că te bucuri de ce-ți oferă New Yorkul!*

Am citit mesajul acela de peste o sută de ori, poate. Chiar de două sute de ori. Am analizat fiecare cuvânt. Fiecare semn de punctuație. Am căutat sensuri ascunse în fiecare cuvânt din care puteam afla cum te simțeai sau ce gândeai. Încercând să-mi dau seama dacă îți era dor de mine, dacă-ți găsisei pe altcineva.

Dar adevărul era acesta: nu exista niciun subtext, niciun mesaj ascuns, niciun cod secret. Era numai un răspuns scurt, trimis în grabă. Așteptasem două luni pentru nimic. Am creat un folder intitulat *Dezastru* și am pus toate e-mailurile de la tine acolo, inclusiv pe acesta. Nu ți-am răspuns. Știam că nu voi fi în stare să suport să mă ignori din nou.

XXIII

Uneori spun lucruri despre care nu-mi dau seama că sunt importante decât mult mai târziu. Așa pare că se întâmplă de fiecare dată când vorbesc cu fratele meu — ori de câte ori avem o conversație serioasă, ceva mai mult decât obișnuitele *Ce mai faci* și *Cum merge cu treaba*, îmi trebuie ani să-nțeleg ce-ncerca el să-mi spună. La câțiva ani după ce-ai plecat, a sunat Jason. Avea douăzeci și trei de ani atunci și era combinat cu Vanessa de aproximativ un an. Se întâlniseră la laborator — ea lucra în comunicații pentru o companie farmaceutică, și el încerca să dezvolte un fel de terapie specifică pentru cancer, pe care eu am înțeles-o numai pe jumătate.

— Hei, Lulu, a zis, când am răspuns la mobil. Voiam... eu... voiam să văd ce faci. Mama a spus că a fost destul de nasol.

— Mda, am făcut eu, cu ochii deja plini de lacrimi, impresionată că-i pasă de mine. Îmi lipsește atât de mult, Jay. Îl iubesc și îl urăsc și era... este groaznic.

Vocea îmi tremura la telefon. Nu-mi făceam probleme în legătură cu decizia de a nu te însoți, mă simțeam sigură în această privință, dar răspundeam încontinuu, în minte, la conversațiile pe care le avuseserăm împreună, încercând să-nțeleg dacă exista ceva ce aș fi putut spune eu și care te-ar fi putut convinge să rămâi. Și ce anume fusese în neregulă cu mine, care să te facă să ai secrete. Mă întrebam dac-ai fi acționat altfel, dacă în locul meu ar fi fost altă femeie. Kate a spus că, probabil, ai fi plecat mai curând. N-am crezut-o atunci, dar acum mă-ntreb dacă a avut sau nu dreptate.

— Oh, Lu, a spus Jason, n-am vrut să te fac să plângi. Eu... voiam numai... în sfârșit... Știu că n-am prea vorbit noi despre relațiile noastre până acum, dar îți amintești când m-am despărțit eu de

Jocelyn, ultima oară?

Nu știu dac-am vorbit vreodată cu tine despre Jocelyn, dar ea a fost iubita lui Jay, în timpul facultății și imediat după. Se cunoscuseră în timpul anului al doilea la Princeton și au tot continuat să se certe și să se împace, timp de cinci ani — până când, în cele din urmă, ea a decis să meargă la medicină, la Stanford, și, după o scurtă perioadă de dragoste la distanță, s-au despărțit pentru totdeauna. Mă gândesc că cei cinci ani împreună ai lor nu sunt cu nimic mai importanți cu cei... cum să calculez... treisprezece? Sau unsprezece ani ai noștri?

— Îmi amintesc, i-am răspuns eu lui Jay, deși mi-aminteam doar pe jumătate.

Eu eram la facultate în vremea aceea și așa de cufundată în propria-mi lume, încât n-am fost implicată, în mod real, în viața fratelui meu.

— Motivul pentru care am putut încheia povestea pentru totdeauna este faptul că mi-am dat seama că eram ca un experiment cu ursulețul de jeleu. Ți-l amintești? Cred că ți l-am arătat în laborator, când ai venit în vizită la mine la facultate, în anul întâi. Pui clorură de potasiu într-o eprubetă și apoi adaugi un ursuleț de jeleu, și aceste două elemente care, separat, sunt în echilibru perfect explodează. De fiecare dată. Jocelyn și cu mine eram exact ca acest experiment. De fiecare dată când eram împreună, explodam și asta era surprinzător și, într-un fel, senzațional, dar cine vrea să trăiască din explozie în explozie?

— Mmhm, am făcut eu, gândindu-mă la tine și la mine.

Noi nu ne-am despărțit și nici nu ne-am împăcat la nesfârșit, dar relația noastră de-atunci era surprinzătoare și minunată. Ne simțeam mai bine împreună decât fiecare pe cont propriu.

— Mă rog, când am cunoscut-o pe Vanessa, a fost altceva. Era... era ca un experiment Old Nassau. Pe ăsta ți-l amintești? Începe cu trei soluții clare, amesteci întâi două dintre ele, eu îmi imaginez că sunt două soluții amestecate și, apoi când adaugi a treia soluție, la-nceput nu se-ntâmplă nimic, dar, ulterior, soluția se colorează în

portocaliu din cauza iodurii de potasiu. Apoi, un pic mai târziu, își schimbă iar culoarea, de această dată devine neagră, care, după cum știi, e culoarea mea preferată, pentru că este cea care conține toți pigmenții posibili, și apoi soluția rămâne așa.

A tăcut. Am tăcut și eu. N-aveam nicio idee ce să-i răspund.

— De fapt, vreau să spun, Lu, că relația a devenit mai bună pe măsură ce-a trecut timpul. În loc de explozia ursulețului de jeleu, este o reacție a trecerii vremii. Înțelegi ce vreau să spun?

N-am înțeles atunci, deși acum pricep ce voia să spună. Darren mi-a arătat asta. Cu toate că el ar spune, probabil, că iubirea este ca un vin bun, ale cărui arome se accentuează și se schimbă în timp. Tot ce i-am spus atunci lui Jason a fost „Dar eu îl iubesc atât de mult, Jay.“

— Știu, a spus el. Și eu am iubit-o pe Jocelyn. Și o iubesc, încă. Probabil o voi iubi puțin întotdeauna. Dar pe Vanessa o iubesc altfel. Vreau să spun că există multe feluri de a iubi oamenii și că știu că și tu vei iubi din nou pe altcineva. Chiar dacă nu va fi la fel, ar putea fi mai bine.

— Nu vreau, am șoptit eu.

Eu voiam să te iubesc numai pe tine. Și nu-mi puteam imagina nimic care putea fi mai bine decât acest lucru.

Pentru un moment, Jason a amuțit.

— Poate că a fost prea curând să-ți spun asta, a spus el apoi. Îmi cer scuze. Nu mă prea pricep la astfel de lucruri. Dar, poate... lucrul pe care ți l-am spus își va croi drum spre neuronii tăi și ți-l vei aminti când vei avea nevoie mai mare de el.

— Da, am spus eu. Bine. Îți mulțumesc că m-ai sunat.

— Lucy, eu te iubesc așa cum iubește hidrogenul, oxigenul. O iubire total diferită. Elementară.

Și, când a spus asta, eu am râs printre lacrimi, pentru că numai fratele meu putea explica dragostea folosind tabelul lui Mendeleev.

XXIV

Alexis m-a cărat peste tot, în vara aceea. La baruri, la concerte, la petreceri, la filme. Ne dichiseam în fiecare seară și mergeam în Brooklyn, Manhattan, Southampton și, cu un strop de martini în plus, puteam uita câte-un pic.

Kate m-a dus la părinții ei în Cape Cod o săptămână, lăsându-l pe Tom în Manhattan. M-a răsfățat cu tratamente la spa și m-a dus la salon unde m-am tuns modern, așa cum văzuse ea într-o revistă franceză de modă, pe care i-o trimisese sora ei. Atunci mi-am tăiat coada și mi-am donat părul.

Julia mi-a spus că e de partea mea și că va fi mereu, oricând voi avea nevoie de ea. Am petrecut multe nopți împreună, mâncând macaroane cu brânză, pentru că tu le urai, și uitându-ne la cele mai violente filme de acțiune pe care le puteam găsi.

Prietenele mele erau de fapt destul de uimitoare, ținând cont de cât de mult te urau. Nu știu dacă Kate sau Alexis te-au iertat vreodată pentru că m-ai părăsit. Julia te-a iertat, dar i-a luat un timp să-nțeleagă ce avuseserăm noi doi împreună — până la expoziția de la galerie.

Mama îmi trimitea mesaje cât era ziua de lungă. Texte inspiraționale, pe e-mail.

Jason a venit în vizită, tratându-mă cu un meci de-al echipei Brooklyn Cyclones, cu hot dogs și cu o explozie obținută folosind Coca Cola dietetică și mentosan.

Practic, toți cunoscuții au încercat să mă-nveselească așa cum știau ei mai bine. Și eu am încercat cât de tare am putut să merg mai departe, dar singurul lucru de care aveam cu adevărat nevoie era timp.

XXV

La sfârșitul verii, cam la două săptămâni după ce-am primit e-mailul de la tine și-am creat folderul numit *Dezastru,* l-am întâlnit pe Darren.

Te deranjează că-ți povestesc despre el? Îmi pare rău dacă te deranjează, dar și asta face parte din povestea noastră. Oricât de mult nu-ți place povestea sau personajul, drumul nostru n-ar fi fost același fără Darren.

M-am trezit de dimineață să fac cafeaua în ultimul meu weekend în Hamptons, de Ziua Muncii, și el dormea pe canapea, în mijlocul salonului nostru. Nu-l mai văzusem până atunci. Cu siguranță nu fusese acolo când mă dusesem eu la culcare. Totuși, prietena lui Alexis, Sabrina, avea tendința să aducă grupuri de oameni în casă și nu era o surpriză să-i găsești dormind pe canapele sau pe scaune sau, uneori, chiar pe podea, în camera de zi.

Am trecut în vârful picioarelor pe lângă el și m-am îndreptat spre bucătărie, să fac cafeaua pentru toți din casă. După ce-ai plecat tu, programul meu de somn s-a schimbat total. În clipa în care mă trezesc, nu contează cât de devreme, nu contează cât sunt de mahmură, mă dau jos din pat, pentru că a rămâne în pat fără tine era un exercițiu de suferință. Așa că, în vara aceea, misiunea mea era să fac cafeaua.

Casa era întotdeauna plină de lume și încercam să nu arăt de parcă tocmai m-aș fi dat jos din pat. În dimineața aceea îmi pusesem niște bikini — în vara aceea favoriții mei erau unii roșii — cu o pereche de jeanși scurtați până la fund. Și mi-am prins părul într-o bandană, lăsând bretonul pieptănat pe-o parte să-mi acopere ochiul stâng. Eram bronzată după toate acele weekenduri la

Hamptons, și plimbările cu bicicleta pe plajă făcuseră să mă înnegresc și mai tare decât mă așteptasem. Îmi plăcea ce vedeam când mă uitam în oglindă, în vara aceea. Trebuia să mă opresc din a mă întreba ce-ai fi gândit dacă m-ai fi văzut — dacă și ție ți-ar fi plăcut cum arătam.

Când mașina de cafea a-nceput să facă zgomot, Darren era deja treaz. A venit în bucătărie și m-a salutat cu cea mai groaznică încercare de a intra-n vorbă pe care-o auzisem vreodată. Sau poate nici măcar nu intenționase așa ceva. Niciodată n-a recunoscut. Nu contează, era un lucru ridicol pe care tu nu l-ai spune niciodată.

— Am murit și am ajuns în raiul cafeinei? a întrebat el. Pentru că semeni cu un înger al cafelei.

Totuși, chiar m-a făcut să zâmbesc.

Avea părul țepos, dar lipit pe-o parte, cum dormise cu capul pe brațul canapelei. Și purta un șort și un tricou pe care scria *New Jersey: Numai cei puternici supraviețuiesc*. Nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb unde-și pusese restul hainelor.

I-am dat prima cană cu cafea și el a luat o sorbitură.

— Nu sunt înger, i-am spus. Te asigur. Sunt Lucy.

— Darren, a spus el, întinzând mâna. Cafeaua asta e fantastică.

— Am măcinat-o ieri, i-am spus eu. Este de la magazinul cel nou de cafea, din oraș.

El a mai luat o sorbitură.

— Iubitul tău e un tip norocos... să iasă cu o fată care face o cafea ca asta, a spus el.

Nu m-am putut stăpâni, ochii mi s-au umplut de lacrimi și am spus:

— Nu există niciun iubit.

— Serios, a zis, bându-și cafeaua, cu ochii căutându-i pe-ai mei, peste buza cești.

Atunci, l-am comparat cu tine. Părul lui drept cu cârlionții tăi. Trupul lui scund, musculos, cu trupul tău longilin, fără pic de grăsime. Ochii lui căprui cu ochii tăi albaștri. Știam că voia să flirteze, dar eu nu puteam.

— Trebuie să-mi adun lucrurile pentru plajă, i-am spus. Dacă pleci înainte să mă-ntorc din camera mea, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

El a dat din cap și-a ridicat ceașca.

— Mulțumesc pentru cafea, Lucy, a spus el.

XXVI

A plecat înainte să revin. Sau, mai degrabă, eu n-am ieșit până nu l-am auzit pe el și pe prietenul lui plecând. Dar cred c-o-ntrebase pe Sabrina despre mine, pentru că am primit cererea de prietenie din partea lui, a doua zi, pe Friendster. Și un mesaj în care mă-ntreba cum se numea magazinul cu boabe de cafea.

Ne-am mai tachinat puțin prin mesaje și m-a invitat la un eveniment din Park Slope despre care citise, cu cafea și ciocolată, unde trebuia să mergi însoțit. Era sâmbătă după-amiază, ceea ce-mi dădea un sentiment de siguranță că nu era o întâlnire și, oricum, nu aveam nimic altceva de făcut, așa că m-am dus.

Ar fi o minciună să spun că nu m-am gândit deloc la tine. De fapt, m-am gândit la tine mult de tot. Dar, pe ici, pe colo, au existat momente amuzante. Cu glume. Cu cafea care aproape că i-a ieșit pe nas lui Darren, pentru că râdea atât de tare la una dintre descrierile din meniu. Au fost cele mai plăcute momente pe care le trăisem, în luni întregi. În fine, cele mai bune momente din ultimele luni în care nu eram beată.

Așa că, atunci când m-a invitat la cină, o săptămână mai târziu, am spus da. El nu era tu, dar era isteț, era chipeș, mă făcea să râd... mă dorea. Și m-a făcut să uit de tine, cel puțin pentru scurt timp.

XXVII

Darren a insistat să vină să mă ia de-acasă, la una din întâlnirile noastre. Purta costum și părul îi era pieptănat spre spate, lăsându-i fața liberă. În ziua aceea, purtasem la serviciu o rochie de vară — o rochie nouă, în carouri galben cu alb — și eram încă îmbrăcată cu ea și aveam sandale în picioare, dar el părea mult mai gătit decât mine.

Cred c-a sesizat că mă uitam la costumul lui, pentru că mi-a spus:

— E... uniforma angajatului la bancă. N-am avut timp să mă schimb.

Eu am zâmbit.

— Arăți bine în costum, am spus, și îndată mi-am dat seama că arăta bine cu adevărat.

Avea umerii mai largi decât talia și costumul era croit perfect pentru a accentua detaliul acesta.

Eram pe punctul de a mă schimba în ceva mai elegant, dar, înainte să spun asta, și-a exprimat el părerea:

— Tu arăți și mai bine în rochia asta. De fapt, pariez că, dacă facem un sondaj de opinie printre persoane total obiective despre cine e mai drăguț îmbrăcat, tu ai fi câștigătoarea.

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Cine e mai drăguț îmbrăcat? am repetat eu.

— Este un termen tehnic, a spus el.

El nu era ca tine. În mod clar, nu era ca tine. Era mai în vârstă, avea douăzeci și nouă de ani. Și era mai calm, mai cu picioarele pe pământ. Julia spunea că era stabil. Și era singurul care fusese în stare să mă facă să râd, de când plecaseși tu. Asta conta mult.

Când și-a îndoit mâna și a spus: „Mademoiselle?“, l-am prins de braț și-am închis ușa apartamentului în urma mea. De fapt, abia așteptam să iau cina cu el.

XXVIII

În seara aceea, după cină, Darren a spus că mă va conduce acasă, că așa era civilizat să facă. A mers chiar pe partea dinspre stradă a trotuarului, ca să mă protejeze, în cazul în care ar fi venit în trombă vreo mașină și-ar fi trecut printr-o băltoacă. L-ar fi stropit pe el, nu pe mine, mi-a explicat el.

— Înțeleg, i-am spus eu. Dar cum rămâne cu doamnele? Noi ce-ar trebui să facem?

— Nimic ce nu faci deja, a spus el, ceea ce m-a făcut să zâmbesc din nou.

Apoi a tușit, dregându-și glasul.

— Știi, am fost ghid turistic la Penn și am calificare să fac tururi pe Prospect Heights[3].

— Oh, serios? am întrebat eu, nefiind sigură dacă glumește.

El a-nceput să vorbească afectat, ca unul care donase o clădire universității. Eu am început imediat să râd. Vorbea cum îmi imaginam eu că vorbeau cei din familiile Schermerhorn sau Havermeyer sau Hartley, care dăduseră numele lor unor clădiri din campus. Întotdeauna mi-am pus întrebări în legătură cu acestea, când eram la școală. Mi-i imaginam pe acei oameni în vile uriașe, într-un loc ca Armonk, și petrecându-și verile la Martha's Vineyard. Domnul Schermerhorn poartă acel fel de pantaloni roșii cu care se îmbracă toți bărbații pe insula Nantucket și are tenul bronzat și mușcătură inversă. Și doamna Havermeyer nu ieșea niciodată din casă fără câte un diamant de trei carate în fiecare ureche. Avea trei copii pe care-i creșteau trei bone diferite, care modelau personalitatea fiecăruia în mod diferit. Era obsedată în special de cea de-a treia odraslă. Și cei din familia Hartley creșteau câini

pentru expoziții canine. Corgi, ca regina Angliei.

Bănuiesc că dac-aș vrea, aș putea găsi informații despre ei pe internet, acum, dar asta ar afecta negativ poveștile pe care mi le-am vârât singură în cap. Nu mă mai gândisem la ele de ani de zile.

Așadar, Darren s-a-ntors spre mine și, cu o voce ca a lui Schermerhorn, a spus:

— Pietroiul ăsta maroniu, uriaș, este casa lui Ashton Cranston Willington Leeds Al Patrulea, din ramura Kensington Leeds. Partea cea mai nobilă a familiei. Toți cei care cunosc familia Leeds din Glasgow știu că sunt pasionați de jocuri de noroc și escroci. Și hoți de cai. Mănâncă supa cu lingurița și desertul cu furculițe de cină. Blasfemie adevărată. De fapt, a fost o încercare de a uni cu cratimă numele Kensington și Leeds. Înțelegi, de dragul clarității.

Eu am râs așa de tare, încât aproape că m-am sufocat, ceea ce m-a făcut să râd și mai tare.

El a continuat cu vocea lui Schermerhorn.

— Am auzit că de aceea și-a pus cratimă și Julia Louis-Dreyfus. Ceilalți Dreyfus erau îngrozitori. La fel cu Wal-Mart. Ceilalți Marts? Uită-i. Delimitările sunt foarte importante.

De fiecare dată când am încercat să răspund, cuvintele îmi erau întrerupte de chicote. Apoi Darren și cu mine am luat-o spre apartamentul meu. El s-a oprit în fața clădirii. M-am oprit și eu. Râsul mi-a pierit când l-am văzut cum mă privea. Avea de gând să mă sărute. M-a cuprins panica.

Nu sărutasem pe nimeni de când plecaseși tu.

— Eu... am dat eu să spun, dar nu prea știam unde voiam s-ajung.

Cred că Darren mi-a văzut mutra și, în loc să mă sărute pe buze, s-a înclinat în față și m-a pupat pe frunte.

— Îți mulțumesc pentru această seară cu adevărat amuzantă, a spus el. Sper s-o repetăm.

Eu am dat din cap și el a zâmbit.

— Te voi suna, a spus el.

În sfârșit, am început să respir din nou.

— Mi-ar face plăcere, am răspuns eu.

Pentru că petrecusem o seară amuzantă cu el. Și pentru că era mai bine să-mi petrec timpul cu el decât să stau acasă singură, sau să mă-mbăt cu Alexis.

Și, în timp ce el se-ndepărta, mi-am dat seama că eram dezamăgită că pleca. Lumea mea părea un pic mai mare când era el cu mine și-mi plăcea asta. Îmi plăcea mult.

Apoi, m-am întors și-am pornit spre apartamentul meu, gândindu-mă din nou la tine.

---

[3] Cartier din Brooklyn. (*N.t.*)

XXIX

În ziua următoare am vorbit la telefon cu Alexis.

— Ce i-ai spus lui Darren despre mine? am întrebat-o.

— Eu? Nimic, a răspuns.

Am oftat. Revenisem, în minte, la sărutul pe frunte, toată dimineața, și mi-am dat seama că totuși cineva îi spusese ceva. Cineva-i spusese să nu grăbească lucrurile.

— Bine, nu i-ai spus tu, dar Sabrina? Ce i-a spus Sabrina? am întrebat eu.

Alexis a inspirat adânc. Mi-o puteam imagina trecându-și mâna prin păr, la celălalt capăt al firului. N-o văzusem de aproximativ un an, de la ultima mea călătorie în interes de serviciu la Los Angeles. Atunci, ea însemna o parte atât de mare din lumea mea și acum... pur și simplu, nu mai este. E oarecum trist că nu-mi lipsește cu adevărat. Cred că oamenii se schimbă, viețile se schimbă. Noi știm asta mai bine ca oricine.

— I-a povestit că tocmai ai ieșit dintr-o relație serioasă, a zis Alexis la telefon. I-a spus să aibă răbdare. Să nu te preseze.

Eu m-am făcut mică, chiar dacă Sabrina avea probabil dreptate când a spus lucrurile acestea.

— Și el ce-a zis? am întrebat.

— A spus că nu numai că nu te va presa, ci te va ajuta să-ți revii.

Mi-am sprijinit capul pe spătarul canapelei.

— Bine, am spus eu. E cam forțat. Care-i treaba lui? Are cumva un fel de complex de salvator al răniților? Simte nevoia să fie un erou?

— E un băiat bun, mi-a spus Alexis. Prietenii lui sunt mult mai tâmpiți, dar el e, cu adevărat, decent. Nu că Gabe nu era, dar... cred

că vreau să zic să-i dai o șansă, Lu.

Am simțit din nou lacrimile inundându-mi ochii, când ți-a pomenit numele. Trebuia să încetez să mai reacționez așa, dar habar n-aveam cum să fac.

— Nu știu dacă pot, am spus, ștergându-mi nasul cu dosul mâinii.

— Ai nevoie de un tip ca să-l depășești pe altul, a zis apoi Alexis. Și, crede-mă, chiar știu.

Am scos un sunet scurt care era ceva între râs și geamăt.

— Serios, a spus Alexis. Dă-i o șansă. Dacă nu se-ntâmplă altceva, măcar vei vedea că există alți oameni inteligenți, buni, care cred despre tine că ești o fată grozavă.

Am dat din cap, deși ea nu mă putea vedea.

— Îi voi da o șansă, i-am zis.

— Nu-ți pot cere nimic mai mult, a spus ea. Poate doar să nu-ți faci planuri pentru următoarea vineri seară? Îl știi pe tipul bine pe care l-am cunoscut în trenul L? Joacă într-un spectacol pe Lower East Side. Poți să vii cu mine?

— E cel cu părul verde?

— Ei, nu, a răspuns Alexis. Nu ți-am spus? Ăla se scobea în nas, la cină. Pe bune. Ăsta-i cel cu ochelari gen Buddy Holly și cu barbă.

— Am înțeles, am spus eu. Contează pe mine.

Chiar dacă ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să merg să văd un spectacol de artă, cu un drogat oarecare, pe care Alexis l-a-ntâlnit în metrou. Dar era mai bine decât să-mi fie dor de tine.

XXX

Darren n-a mai încercat să mă sărute. Nici data următoare când ne-am văzut, nici după asta și nici mai târziu. Și apoi era aproape Halloween.

— Vrei să mergi cu mine la o petrecere de Halloween, la sfârșitul săptămânii? m-a întrebat el, când m-a sunat, la câteva zile după ultima noastră întâlnire. Îți promit că ne vom distra.

Și asta era chestia: cu Darren mă distram întotdeauna. Cu el, totul era ușor. Era relaxat și relaxant. Era confortabil. Și mi-am dat seama că așteptam cu din ce în ce mai multă nerăbdare să-l văd și că mă gândeam din ce în ce mai puțin la tine. Ceea ce era bine, pentru că nu mai primisem alte vești de la tine și nici nu mai încercasem să te contactez. Mă simțeam mai rațională când nu așteptam un mesaj de la tine. Nu ieșiseși total din viața mea, totuși. Când și când, îți vedeam fotografiile publicate în *New York Times* — numele tău îmi sărea în ochi în metrou. De fiecare dată când se-ntâmpla acest lucru, inima mea o lua la goană și eu mă simțeam oarecum bolnavă tot restul zilei. Dar niciodată nu m-am simțit așa în preajma lui Darren.

— Petrecere de Halloween? am întrebat eu. OK, sună bine. Avem nevoie de costume?

— Ea mă-ntreabă dacă avem nevoie de costume! a exclamat el, ca și cum i-ar fi spus altcuiva despre conversația noastră, chiar dacă locuia singur.

Amândoi locuiam singuri.

— Costumele sunt obligatorii, mi-a spus el. Mă gândeam la... *Prizonierul din Azkaban*? Am putea fi Harry și Hermione? Sau, poate, aș putea fi Spider-Man și tu ai putea fi MJ?

Nu m-am putut stăpâni, în acele clipe, să nu mă gândesc că tu n-ai fi sugerat aceste două costume, niciodată. Cu un an înainte, ne costumaserăm în priză și ștecher, îți amintești? Asta era stilul tău. De fapt, stilul nostru.

— Deci, ești adeptul culturii pop? l-am întrebat pe Darren.

— OK, îți pot mărturisi ceva? a răspuns el, tot cu o-ntrebare.

Inima mi s-a făcut mică.

— Bine... am spus eu.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce urma. Regretam deja că nu-l sărutasem până atunci, că nu mă străduisem mai mult.

— Habar n-aveam ce să aleg, așa c-am căutat pe Google „costume populare de Halloween“. Dacă tu ai vreo idee mai originală, eu sunt numai urechi. Ei, de fapt, nu sunt. Sunt numai ochi și nas, și gură, și... ei... și alte părți ale corpului.

Am râs, incredibil de ușurată.

— Alte părți ale corpului? am întrebat, dându-mi seama, pentru prima oară, că-mi doream cu adevărat să flirtez cu el.

Că-mi plăcea s-o fac.

— Chiar așa?

El tăcea. Îmi imaginam fața lui, ochii făcându-i-se din ce în ce mai mari, obrajii împurpurându-i-se.

— Nu voiam să... a îngăimat el, apoi.

— Ce zici de-o scăpare freudiană? am întrebat eu. Pentru Halloween? Pot să-mi pun un furou cu cuvântul *Freudian* pe el[4]. Și tu poți fi dr. Freud însuși. Găsesc eu un trabuc pentru tine.

El a râs.

— Îmi place ideea! a spus. E, cu siguranță, mai bună decât cea cu Spider-Man și MJ.

— La ce oră e petrecerea? am întrebat eu.

— Începe la nouă, la Gavin și Arjit acasă, a răspuns el. Îți amintești de Arjit din Hamptons?

— Nu cred.

— Ei, atunci, îi vei cunoaște pe amândoi la petrecere. Ce-ai zice dac-aș veni la tine pe la opt, cu o pizza? Habar n-am dacă tipii ăștia

știu ce mâncare merge la petrecerea asta, așa că ar trebui să ne blindăm, înainte de a pleca.

— Mie-mi sună bine. Cred că am un furou, pe-aici, pe undeva. Și mâine voi căuta un marker pentru textile.

— Și cum rămâne cu trabucul meu? a întrebat Darren. De fapt, cred că-mi voi aduce propriul meu trabuc.

— Oh, da? am făcut eu.

Pot spune că, din nou, l-am amețit.

— Aham... a făcut el.

— Glumeam. Ne vedem sâmbătă seara.

Sâmbătă seara a venit și Darren și-a făcut apariția la mine purtând o barbă albă, ochelari falși, un costum gri cu vestă și cravată, serioasă, în dungi. Avea într-o mână o cutie cu pizza și, în cealaltă, un trabuc.

— Arăt freudian? a întrebat el.

— În mod remarcabil, da, am răspuns eu. Dar eu? Arăt ca o scăpare freudiană?

Aveam părul lăsat liber și purtam un furou lung până la genunchi, din dantelă, cu cuvântul *Freudian* scris pe el, cu marker roșu. Nu știusem ce pantofi s-ar fi potrivit și-mi pusesem niște balerini argintii. Îmi asortasem rujul cu markerul, adică roșu-aprins.

Darren a zâmbit din spatele bărbii false.

— Da. Absolut! a răspuns el.

În noaptea aceea, ceva s-a schimbat între noi, în mod clar. În loc să-mi ofere brațul îndoit în stilul gentleman, m-a luat de mână, pe drumul spre apartamentul prietenilor lui. Am fost repede prinși într-un joc de *întoarce paharul* apoi în altul și-n altul, din care el a ieșit pilit și eu chiar mai rău ca el.

În timpul petrecerii, oriunde se afla, își întorcea privirile spre mine, ca și cum voia să se asigure că mă simțeam bine, că eram încă acolo. Mi-am amintit cum era la petreceri cu tine: privirile mele străbăteau încăperea căutându-te, așa cum făcea Darren cu mine.

Era plăcută schimbarea aceasta de roluri.

În toiul petrecerii, Darren s-a îndreptat spre mine. Eu stăteam de vorbă, habar n-am despre ce, cu o altă fată.

— Mă simt un pic cam obosit, a spus el.

M-am întors spre el.

— Și eu. Plecăm?

A dat din cap.

— Iau eu hainele și ne-ntâlnim la ușă.

Le-am spus la revedere fetelor și m-am îndreptat spre Darren, care vorbea cu Gavin. Arătase spre mine, puțin mai înainte, dar încă nu făcusem cunoștință cu Gavin.

— Ea e Lucy, a spus Darren, când m-am apropiat de ei.

— Așadar, tu ești păpușa de hârtie, a spus Gavin.

— Ce sunt? m-am mirat eu.

L-am văzut pe Darren aruncându-i o privire lui Gavin.

— Ești frumoasă. Exact ca o păpușă, a spus acesta rapid.

— Mulțumesc, am răspuns zâmbind.

Simțeam că-mi scapă ceva, dar nu conta. În seara aceea, când am plecat de la petrecere, m-am simțit adorată. Și fericită. Și total încântată că Darren m-a luat de mână și am ieșit amândoi în aerul rece al nopții.

— Te duc acasă? m-a întrebat el.

— Desigur, am răspuns.

Privirea mea a întârziat pe buzele lui, care se zăreau prin barba lui Freud. Dac-ar fi încercat să mă sărute atunci, în urmă cu trei săptămâni, m-aș fi speriat. Poate că nu m-aș fi mai întâlnit cu el niciodată. Dar, în acel moment, voiam să mă sărute. Îl doream. Nu erai tu, nu va fi niciodată, dar era dulce și blând, și amuzant, și inteligent, și afectuos. Și asta era minunat.

Am ajuns la ușa mea și Darren s-a oprit. M-am oprit și eu. Stăteam față-n față. El își scosese barba falsă și ochii mei s-au fixat din nou pe buzele lui.

— Lucy, a spus el, nu vreau să fiu insistent, dar vreau să...

— Să mă săruți, am spus eu.

El a ridicat din sprâncene.

— Vrei să mă săruți, am repetat eu. E-n regulă. Sărută-mă.

Darren s-a înclinat și buzele ni s-au întâlnit, moi și calde, în aerul nopții. Trupurile ni s-au lipit. Am simțit mirosul coloniei Kenneth Cole Reaction pe care se părea că începuseră s-o folosească, în anul acela, jumătate dintre bărbați.

Mirosea atât de diferit de tine. Avea alt gust și-l simțeam altfel. Am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile de la colțurile ochilor.

Apoi, buzele ni s-au despărțit și Darren m-a privit și a zâmbit.

Mă întrebam dacă să-l invit în casă, dacă asta trebuia să fac. Nu voiam cu adevărat, dar nici nu voiam să-i transmit că nu sunt interesată. Înainte să mă lămuresc, Darren a spus:

— Ar trebui să plec... dar ne-am simțit atât de bine-n seara asta. Ești liberă joi?

Am zâmbit și am spus:

— Sunt.

Darren s-a înclinat și m-a mai sărutat o dată.

— Te sun, a spus, îndepărtându-se, în timp ce intram în casă.

Pentru prima dată de când ai plecat, am visat la altcineva.

---

[4] În engleză, joc de cuvinte. Slip însemnă scăpare, dar și furou. (*N. red.*)

XXXI

E amuzant să experimentezi același lucru cu persoane diferite. Observi cum reacționează și cum răspund sau nu așteptărilor tale. Asta s-a-ntâmplat din plin cu Darren. Eu credeam că tu erai bărbatul standard, că toți bărbații sunt ca tine. Dar, serios, un asemenea standard nu există.

Prima oară când Darren și cu mine am ieșit să alergăm împreună a fost a doua dimineață în care el se trezise în apartamentul meu. Venise de la serviciu cu un sac de sport, pe care nu-l luase, de fapt, la sală niciodată. A spus că intenționase să meargă înainte de a ajunge la birou, dar fuseseră ceva probleme la metrou. L-am crezut. Dar în acea dimineață următoare, în timp ce alergam împreună, mi-a spus adevărul: îl pregătise în speranța că-l voi invita la mine și, astfel, ar avea cu ce să se-mbrace, în afara costumului de serviciu.

— Și dacă nu te-aș fi invitat la mine? l-am întrebat.

— Atunci, mi-aș fi cărat sacul de sport înapoi acasă și mi-aș fi-necat amarul în covrigi înmuiați în unt de arahide.

— Covrigi înmuiați în unt de arahide? am întrebat. Serios?

— Este o delicatesă, a spus Darren. Jur. După ce terminăm alergarea, putem cumpăra câțiva.

Darren alerga mai repede decât mine, dar nu s-a fălit cu asta. A așteptat până am început și eu s-alerg, și apoi a păstrat ritmul meu. În felul acesta, puteam vorbi fără nicio problemă. A fost o surpriză plăcută. Tu ai remarcat că am fost de-acord cu greu să alerg cu tine? Niciodată n-am vorbit amândoi despre lucrul acesta. Probabil c-ar fi trebuit să vorbim. Când alergam împreună, întotdeauna aveam sentimentul că te înfrânam, când tu voiai să zbori.

Am început să rămân puțin în urmă.

— Ești bine? a-ntrebat Darren.

Eu am dat din cap, adunându-mi puterile.

— Mai pot un pic, am răspuns.

— Nu trebuie, a spus el, încetinind pasul.

— Tu poți s-alergi în continuare. Termină-ți treaba, i-am spus. Așa făceai tu, după ce oboseam.

El a scuturat din cap.

— Prefer să mă plimb alături de tine decât să alerg de unul singur. Și, știi, plimbarea e un exercițiu la fel de bun. Arzi același număr de calorii când te plimbi o milă ca și atunci când alergi o milă. Numai că durează mai puțin timp când alergi.

M-am uitat pieziș la el, întrebându-mă dacă vorbea serios. Părea că da.

— Dar nu-ți întărești inima, am spus eu.

El a ridicat din umeri.

— Dar câștig timp petrecut cu tine.

Am făcut sex cu el, pentru prima oară, în după-amiaza aceea. A fost altfel decât era cu tine. Nu mai rău, pur și simplu diferit. El era mai lent, mai atent și urmărea să vadă dacă-mi plăcea ce face, dacă voiam cumva altceva. Mai întâi, m-am gândit că era puțin ciudat, dar, spre sfârșit, începuse să mă câștige. Am început să-i dau instrucțiuni, ceea ce nu făcusem niciodată cu tine.

— Pune-mi picioarele pe umerii tăi, i-am spus.

El a făcut-o și a alunecat în continuare în mine.

— Oh, Doamne, a șoptit el, penetrându-mă.

— Știu, am spus eu.

Aveam ochii-nchiși, și simțeam cum lovește punctul care-mi va declanșa orgasmul.

— Dacă faci asta în continuare, o să-mi dau drumul, i-am zis.

— Și eu, a spus el. Ne dăm drumul împreună.

Am deschis ochii și l-am văzut uitându-se la mine. Ochii îi erau închiși la culoare, în mod normal, dar acum păreau aproape negri.

Respirația mi s-a accelerat și la fel și-a lui. Eram atât de aproape

și fiecare-l aștepta pe celălalt.

— Acum? a-ntrebat el.

— Acum, am răspuns eu.

Am terminat amândoi. În acel moment, ochii mi s-au umplut de lacrimi, care mi-au curs pe obraji, în lateral, și mi-au intrat în urechi.

— Te simți bine? a-ntrebat el, după ce și-a scos prezervativul și s-a-ntins lângă mine-n pat.

— Mai mult decât bine, am răspuns. Extraordinar.

— Și eu la fel, a spus el. Mai mult decât extraordinar.

M-a luat în brațe și am stat împreună în pat o vreme, fără să vorbim, respirând numai.

Apoi m-am gândit puțin la tine. M-am gândit cât de diferit era totul cu Darren. Dar nu m-a mai cuprins disperarea. Nu m-am prăbușit.

Poate că e nevoie de un bărbat ca să uiți un altul — sau, poate, el mă ajuta să redevin eu însămi.

XXXII

Se spune să te uiți la cuplurile necăsătorite care participă la o căsătorie. Sunt unele care reacționează cu semne de iubire, se îmbrățișează în timp ce prietenii lor își spun jurămintele. Și există altele, care se uită fix în față în timpul ceremoniei, neluându-și în seamă jumătatea, și apoi ajung mult prea beți pe ringul de dans. Par a se distra foarte bine, dar cred că pe dinăuntru sunt extrem de triști. Uneori nunțile sunt prea greu de suportat, atunci când nu te simți în siguranță în propria relație.

Darren și cu mine nu eram împreună de prea mult timp — cam de trei luni — când am primit invitația la nunta lui Jason cu Vanessa. Jay îmi spusese că pot veni însoțită, dacă voiam, sau singură. Puteam să aduc cu mine un tip sau pe Kate, sau pe Alexis, sau pe Julia, dacă doream. Pe oricine m-ar fi făcut fericită.

Am stat de vorbă despre lucrul acesta cu Kate, ore-n șir. Bineînțeles că s-a oferit să vină cu mine. Dar ideea de a merge la nunta fratelui meu cu prietena mea din copilărie și nu cu un iubit făcea să-mi tremure inima. Mi-i imaginam pe prietenii părinților mei uitându-se la mine cu milă și nu voiam să fiu eu centrul atenției.

M-am gândit să mă duc singură, dar nu eram sigură dacă aș fi fost în stare să rezist toată noaptea fără cineva lângă mine. Noi eram despărțiți de șapte luni, în acel moment, dar încă nu puteam vorbi despre tine fără să-mi tremure vocea. Încă evitam să mănânc napolitane.

— Ia-l pe Darren, a tot insistat Kate.

Nu știam ce să fac.

— Au trecut numai trei luni. Nu știu cât o să dureze povestea

asta, i-am spus lui Kate.

— Numai trei luni? m-a imitat ea. De cât timp te întâlneai cu Gabe când v-ați mutat împreună?

— Asta a fost altceva, am spus eu. Ne cunoscuserăm înainte.

Și ne iubeam ca doi nebuni, am sfârșit eu în minte. Darren era grozav, dar nu era același lucru.

— Hmm, a făcut ea în telefon, ca o mătușă bătrână și cu idei conservatoare. Te simți bine cu Darren? a-ntrebat ea.

— Da.

— Crezi că te vei distra cu el la nunta fratelui tău?

M-am gândit puțin.

— Da, cred că da, am răspuns.

— Bine. Problemă rezolvată. Invită-l pe el, a spus Kate.

Am mai așteptat o lună, până când fratele meu și Vanessa aveau nevoie să știe numărul de persoane pentru local. Atunci l-am întrebat.

— Serios? La nunta fratelui tău? a-ntrebat el.

Am simțit că-mi ia fața foc. În toate conversațiile mele cu Kate, presupusesem că Darren ar vrea să meargă.

— Nu vrei? l-am întrebat eu.

— Nu, nu, a spus el. Binențeles că vreau. Da, aș fi-ncântat să merg cu tine la nunta fratelui tău. Îți mulțumesc de invitație.

Apoi mi-a arătat cel mai sincer și fericit zâmbet al lui. Acela care arată exact ca atunci când cineva desenează perfect o jumătate de cerc și o umple cu două șiruri de dinți.

— Cu plăcere, am spus eu. Cred că ne vom distra.

Și-a dus degetul la buze.

— Ai spus peste o lună, așa-i?

Eu am dat din cap.

— Știu că sună ridicol, dar cred că e un semn, a spus el.

— Pentru ce? am întrebat eu.

Și-a băgat mâna-n servietă și-a scos un fluturaș colorat.

— Pentru asta! a spus el, întinzându-mi-l. Le-mpărțea cineva la stația de metrou de lângă biroul meu și ceva din mine mi-a spus să

n-o arunc. Cred că e providența.

Hârtia pe care mi-o dăduse era un cupon de reducere cu cincizeci la sută pentru un curs de dans de patru săptămâni, pentru cupluri. *Învață Foxtrot, Cha-cha, Tango și Jive!*

Am început să râd.

— Chiar vrei să facem chestia asta? l-am întrebat.

Tu n-ai fi propus așa ceva nici într-un milion de ani.

— Ca să fiu sincer, nu sunt cel mai bun dansator, dar cred că ar fi amuzant. Și mai este și cu reducere de cincizeci la sută! Cine poate refuza o ofertă ca asta?

A ridicat din umeri și ceva din gestul lui mi-a mers la inimă. L-am sărutat. Apoi mi-am trecut mâna pe după gâtul lui și mi-am înclinat capul spre capul lui. Și mi-a fost atât de bine.

După patru săptămâni de cursuri de dans, nu eram mult mai buni decât la început. De fapt, cred că eram cei mai slabi cursanți, dar se putea, de asemenea, să fi fost cei care s-au distrat cel mai tare. Greșeam atât de des, încât profesoara ne admonesta ora-ntreagă și, în timpul lecției de tango, ne-a spus c-ar trebui să plecăm dacă nu putem lua dansul în serios.

La nuntă, eu am stat alături de restul domnișoarelor de onoare și-am tras cu ochiul la Darren, pe măsură ce se desfășura ceremonia. El se tot uita în program și la mine și, din când în când, la Jason și Vanessa.

Îndată ce-a-nceput recepția, Darren m-a tras pe ringul de dans și am încercat foxtrot, tango și cha-cha, călcându-ne pe picioare și râzând. La mijlocul unui cha-cha, tocul mi s-a prins în tivul rochiei și m-am împiedicat, prăbușindu-mă în brațele lui Darren.

— Ei, e o singură cale să ieșim din chestia asta, a spus el și, apoi, după ce m-a ajutat să-mi recapăt poziția verticală, a îngenuncheat și mi-a eliberat fusta din tocul pantofului.

— Îți mulțumesc, i-am spus, mi-am prins rochia cu-o mână și-am ridicat-o, ca să nu mă mai împiedic.

— Sunt onorat, milady, a spus el.

Eu nu mi-am putut stăpâni un chicotit.

— Așadar, voi doi urmați? a spus unchiul George care făcea fotografii cu unul din aparatele de unică folosință pe care Vanessa le răspândise împrejurul sălii.

Am simțit cum mi se împurpurează fața și m-am uitat la Darren, sperând că vorbe ca acestea, după cinci luni de relație, nu-l vor speria, pentru că pe mine m-au luat total prin surprindere. Dar el a zâmbit și a spus:

— Dacă am noroc.

Mi-am domolit panica. Nu eram încă pregătită să mă gândesc la viitor. Dar știam că femeia care-l va lua pe Darren va fi norocoasă. Numai că nu eram sigură dacă voiam ca femeia aceea să fiu eu.

XXXIII

Ziua de Sfântul Valentin a avut întotdeauna un efect destul de ciudat asupra mea. Chiar și în școala elementară, când trebuia să scriem felicitări pentru fiecare coleg de clasă și să le punem în cutii poștale de hârtie, construite din hârtie, cu capse și lipici. Cu greu mă decideam ce felicitare să aleg pentru fiecare copil din clasă — Snoopy sau Charlie Brown sau favorita mea, Lucy, pentru că aveam amândouă același nume și aceeași coafură, pe vremea aceea. Numai cei mai apropiați prieteni ai mei primeau felicitări cu Lucy.

Apoi, ca adult, Sfântul Valentin a devenit o sărbătoare asemănătoare cu Anul Nou și cu 4 Iulie, despre care credeam că trebuiau să fie atât de fantastice, încât așteptările depășeau cu mult orice făceai în seara respectivă. Și tu stăteai acolo, într-un bar prea aglomerat, sau erai întins pe-o pătură privind cerul înnorat al nopții și-ți spuneai în gând: *Trebuia să mă distrez mai bine decât atât.*

Prima zi de Sfântul Valentin de după facultate, la o lună după ce noi reluaserăm relația, am ieșit în oraș cu Alexis, Julia și Sabrina și ne-am îmbătat prostește cu Cosmopolitan și martini cu suc de mere. Julia nu s-a dat jos din pat până la ora două după-amiază și Alexis ne-a transmis mesaje pe BlackBerry de fiecare dată când a vomitat, ceea ce, cred, s-a-ntâmplat de șase ori în acea zi. Eu am avut numai o durere de cap care-a durat exact douăsprezece ore. Sabrina, bineînțeles, n-a avut nimic.

Apoi ai apărut tu — și sărbătoririle tale epice. Ziua de Sfântul Valentin pe care-am petrecut-o împreună a fost incredibilă, genul de lucru pe care numai tu l-ai face. Când am ajuns acasă de la slujbă, tu tăiai fotografii cu noi, decupându-le în formă de stele mici și le lipeai pe tavan.

— „Că lumile vor fi îndrăgostite / De noaptea-atunci atât de luminată / Cu bolta ei feeric înstelată / Și soarele, atât de îngâmfat / Nu va mai fi de nimeni lăudat“[5], am spus eu, când am văzut ce făcuseși.

Tu ai răspuns luându-mă-n brațe.

— Doamne, cât te iubesc, Lucy, ai spus.

— Și eu te iubesc la fel de mult, am răspuns.

M-ai sărutat pe creștet, în timp ce eu mă uitam împrejur. Mutaseși mobila, așa că era loc pentru un picnic enorm pe pătură, în mijlocul garsonierei. Un platou cu sandviciuri cu trufe și brânză la grătar stătea pe un colț al păturii și o sticlă de șampanie, într-un mic coș de gunoi plin cu gheață, pus deasupra altuia. Când mi-am scos paltonul, ai dat drumul unui album cu sonete de Shakespeare recitate pe muzică.

— Uau, Gabe, am spus eu, după ce mi-am agățat haina-n debara.

Tot ce făcuseși mă lăsase mută, dar, cumva, mă făcea, de asemenea, să simt puțin că n-o merit. Eu nu plănuisem nimic de genul acesta pentru Sfântul Valentin.

— Mi-am imaginat că era prea frig afară pentru un picnic sub stele, așa c-am adus stelele la noi. Stelele lui Shakespeare.

L-am sărutat apăsat, apoi mi-am scos pantofii și m-am așezat pe pătură.

— Acesta mi s-a părut cel mai bun mod la care m-am putut gândi pentru a ne sărbători pe tine și pe mine, ai spus, luând un triunghi de brânză. Ți-e foame? m-ai întrebat.

Am dat din cap și tu ai ținut sandviciul ca să mușc din el. Apoi ai mușcat și tu din el.

După ce l-am mestecat și-am înghițit îmbucătura, m-am uitat la tine.

— Cadoul meu pentru tine nu este la fel de... extravagant, am spus.

Am traversat garsoniera și am tras de sub pat un pachet ambalat. Era un fular de cașmir pe care-l tricotasem timp de-o lună, în pauzele de prânz, la serviciu — exact aceeași nuanță de albastru

ca ochii tăi.

— La mulți ani de Sfântul Valentin! i-am spus și i-am dat cadoul.

Ai desfăcut pachetul și zâmbetul ți-a luminat fața.

— Ai făcut tu asta? ai întrebat.

Am dat din cap, simțindu-mă mai puțin nesigură de cadoul meu.

— Este așa de moale.

Ți-ai pus fularul în jurul gâtului și l-ai lăsat acolo, tot restul serii.

— Îl ador la fel de mult cât te ador pe tine, ai spus.

Te-am văzut împachetând fularul când ai plecat în Irak. L-ai mai purtat? Te-a făcut să te gândești la mine? Sau dacă m-aș duce acum în apartamentul tău, l-aș găsi înghesuit pe fundul uneia dintre cutiile tale?

*

La aproape două săptămâni după nunta lui Jason și a Vanessei, a fost ziua de Sfântul Valentin 2005. Darren nu e genul de bărbat care să pună la cale un picnic sofisticat și romantic pentru Sfântul Valentin, așa cum făceai tu, dar este dulce și generos și știam că va face ceva pentru a sărbători. Nu prea știam dacă voiam, de fapt, să facă. Nu știam dacă s-o rup cu el, din moment ce nu eram sigură dacă aveam sentimente la fel de puternice pentru el cum aveam pentru tine. Am sunat-o pe Kate și i-am spus la ce mă gândeam.

— Pur și simplu nu simt ce simțeam pentru Gabe, i-am spus.

Am auzit-o trăgând aer adânc în piept.

— Trebuie să fii sinceră cu el, pentru că eu cred că a vorbit serios când i-a răspuns unchiului tău, la nunta lui Jason.

— Știu, i-am răspuns. Asta mă și face să mă gândesc la toată povestea. Și pentru că se apropie Sfântul Valentin.

— Îți place să-ți petreci timpul cu el? m-a-ntrebat Kate.

— Da, am răspuns.

— Simți că ești fericită, când ești cu el? m-a-ntrebat ea.

— Da, i-am zis eu.

— OK. E bine. Te-ai putea vedea îndrăgostindu-te de el?

Am reflectat la lucrul acesta. M-am gândit la drăgălășenia,

generozitatea și umorul *său*. M-am gândit la alergarea împreună, la petrecerile la care mergeam amândoi și la cum găteam împreună. M-am gândit la trupul lui, gol, lângă mine.

— Cred că l-aș putea iubi, am răspuns eu.

— Crezi că te-ai putea căsători cu el? m-a-ntrebat și a continuat: Știi că are aproape treizeci de ani. Se va gândi de-adevăratelea la asta cât de curând, dacă nu cumva s-a gândit deja.

Am încercat să-mi imaginez — eu, Darren, căsătorie, un copil, întorcându-mă împreună cu el, seara, acasă.

— Poate. Nu știu. Poate, am spus.

Kate a rămas tăcută un moment.

— Atunci nu cred c-ar trebui să te desparți de el, a spus ea. Dac-ai fi spus nu, nu l-ai putea iubi sau nu, nu te vezi căsătorită cu el, atunci ți-aș fi spus că trebuie s-o rupi cu el. Aș spune că nu e cinstit, altfel. Dar, de vreme ce poți, cred că ești datoare față de voi amândoi să vezi dacă sunteți în stare să ajungeți acolo. Fă lucrurile pas cu pas.

— Bine, am spus eu. Are sens ce spui. Voi vedea unde vom ajunge.

— Mai e ceva, a spus Kate. Tom și cu mine plănuim o petrecere în seara de Sfântul Valentin. Ați vrea să veniți și voi, tu și Darren?

M-am întrebat pentru o fracțiune de secundă dacă nu cumva motivul pentru care nu voia s-o rup cu Darren era ca să putem merge la cina ei de Sfântul Valentin, ca un cuplu.

— Îl voi întreba pe Darren și-ți voi zice, am spus.

L-am întrebat pe Darren și el a spus da. Apoi a adăugat:

— Dar putem petrece ziua dinainte împreună? Duminica?

— Sigur, i-am spus. Ar trebui să ne gândim la ceva anume distractiv de făcut?

— Am câteva idei, a spus el.

Ziua de Sfântul Valentin petrecută cu Darren a însemnat o excursie la un magazin de biciclete din Chelsea.

— Așadar, a spus el, mă gândeam la cadoul perfect pentru tine, de Sfântul Valentin; voiam să fie ceva... pentru un cuplu. Și am

trecut pe lângă magazinul ăsta și am văzut anunțul. „Special pentru îndrăgostiți! Mergi pe bicicletă împreună cu iubita!“ Am intrat să văd despre ce-i vorba și, pe scurt, de Sfântul Valentin, putem lua două biciclete la preț de una!

M-am uitat cu ochii mijiți la el.

— Vrei să-mi cumperi bicicletă?

El a ridicat din umeri.

— Mă rog... vreau să cumpăr biciclete pentru amândoi, a răspuns. Și poate, la vară, putem să mergem cu bicicleta împreună. Fie aici, fie, dacă punem bani amândoi, în Hamptons. Mersul cu bicicleta pe plajă ar putea fi foarte distractiv.

Am mijit din nou ochii. După ce-am trecut de șocul că Darren voia să-mi cumpere o bicicletă, ceea ce trebuie să recunosc că era un cadou ciudat, mi-am dat seama ce cadou atent era. Voia să-mi ia ceva care să-mi arate că intenționa să fim împreună toată primăvara și vara viitoare. Dacă acceptam, însemna că sunt și eu de-acord cu lucrul acesta? Voiam oare să fiu de-acord? M-am gândit cum ar fi să merg cu bicicleta împreună cu el — probabil c-ar fi foarte distractiv. Și ideea de-a împărți o casă cu Darren, în loc să stau singură, era cu adevărat tentantă. Îmi plăcea viața mea cu Darren în ea și eram cât se poate de sigură că-mi va plăcea și în continuare. De fapt, din ce în ce mai mult.

— Este un cadou uriaș, am spus.

— Ei... bicicleta ta va fi puțin mai mică decât a mea, a zis.

Eu am izbucnit în râs.

— Trebuie să se asorteze și culorile?

El s-a scărpinat în cap.

— Nu cred, a spus el. Dar mai bine haide să-ntrebăm?

A spus-o ca pe-o-ntrebare, ca și cum nu era sută la sută sigur că voi accepta cadoul sau sugestia de-a intra în magazinul de biciclete.

L-am prins de mâna înmănușată.

— Da, haide, am spus eu. Și, dacă uit cumva să-ți spun mulțumesc mai târziu, o spun acum.

Eu plănuisem să-i ofer o sticlă cu vinul lui favorit, de Sfântul

Valentin, dar m-am răzgândit rapid.

— Că tot veni vorba, voi da-napoi cadoul pe care-l pregătisem pentru tine, am spus eu văzând un anunț, în timp ce deschideam ușa să intrăm.

S-a uitat la mine cu priviri întrebătoare.

— În locul lui, cumpăr două căști, am spus și-am arătat spre anunțul care spunea: Reducere pentru vreme rece: Două la preț de una!

El a zâmbit, apoi s-a-nclinat și m-a sărutat pe obraz.

— Am știut că ești genul meu de fată, a spus el.

Și eu am început să cred că avea dreptate.

---

[5] Romeo și Julieta, de William Shakespeare, în traducerea lui Șt. O. Iosif, Editura Pandora. (*N. red.*)

XXXIV

La o săptămână după Sfântul Valentin mobilul meu a sunat, afișând pe ecran un număr din străinătate. N-am recunoscut prefixul de țară și, în mod uluitor, nu tu ai fost prima persoană la care m-am gândit c-ar putea suna. Mi-am imaginat că cineva dintr-una din televiziunile din Europa care cumpăraseră licența pentru show-ul nostru încerca poate să ia legătura cu Phil și negăsindu-l la birou, a sunat pe mobilul meu. (Știu, puțin probabil). Am răspuns ca la serviciu:

— Bună ziua. Lucy Carter la telefon.

La celălalt capăt al firului, tăcere.

— Alo? am spus.

— Luce?

Erai tu. Era vocea ta. Am simțit asta în stomac. Numele meu pe buzele tale mi-a vibrat în tot corpul și m-am bucurat că stăteam deja jos pe scaunul de la birou, pentru că nu credeam că m-aș fi putut ține pe picioare.

— Gabe? am spus eu.

Ți-am auzit respirația în telefon.

— Ești bine, Gabe? Ce se-ntâmplă?

— Am un ochi vânăt, ai spus tu. Și o tăietură pe obraz. Buza-mi este spartă. Și contuzii la nivelul coastelor.

Inima mea o luase la trap.

— Unde te afli? Ce s-a-ntâmplat?

— Au încercat să-mi ia aparatul de fotografiat și eu m-am împotrivit, așa că m-au luat la bătaie și m-au lovit până i-au potolit niște soldați americani.

— Ești în Bagdad? am întrebat.

— Da, ai spus tu. Acum sunt în zona verde. Sunt în siguranță, sunt bine. Numai că... Numai c-am simțit nevoia să-ți aud vocea. Sper că nu te deranjează că te-am sunat.

— Bineînțeles că e-n regulă, am spus.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi la gândul că, rănit fiind și sângerând, ai dorit să vorbești cu mine. M-am întrebat, dacă eu aș fi rănită și zdruncinată, cine m-ar face să mă simt mai bine, tu sau Darren? Sau poate Kate. Sau părinții mei.

— Dacă pot face ceva, spune-mi, am zis eu.

— Chiar faci, ai spus. Ești acolo, vorbești cu mine. Când tipii ăia erau călare pe mine, nu mă gândeam decât: dacă s-ar întâmpla să nu-i mai aud niciodată vocea lui Lucy? Și, uite că sunt bine și îți ascult vocea. E-așa de bine. Universul e milostiv.

N-am știut ce să-ți răspund. Ce să spun. După toate aceste luni de tăcere, iată-te, rănindu-mă și ducându-mi dorul în același timp.

— Te vei întoarce la New York curând? am întrebat.

— În vara asta, cred, ai spus. Associated Press îmi dă liber săptămâna următoare, dar cred că mă duc s-o văd pe mama. Apoi am concediul din vară. M-am gândit să te vizitez. Mi-e dor de toți. Cel mai dor îmi este de tine.

Voiam să te-ntreb dacă veneai acasă ca să rămâi. Dacă-ți lipseau toți cei apropiați destul de mult cât să renunți la ideea de a te-ntoarce în Irak. Dacă-ți lipseam suficient de mult ca să rămâi. Dar, în loc de-asta, am spus:

— Și mie mi-e dor de tine, Gabe.

Atunci Phil a apărut în pragul cabinei mele, spunând:

— Lucy? Ai însemnările de la întâlnirea de ieri la care-am discutat bugetul?

Și, când am dat din cap către Phil și ți-am spus că trebuie să-nchid, tu ai spus că mă vei contacta curând, și eu am adăugat *Bine, vom vorbi mai mult atunci.*

Dar n-am mai primit alte vești de la tine până în ultima ta zi de vizită la mama ta, când mi-ai scris un e-mail scurt în care-mi spuneai că te simți mai bine și abia aștepți să te-ntorci în Bagdad. Și,

atunci, toată îngrijorarea mea față de tine și toată afecțiunea pe care-o simțisem când îți auzisem vocea s-au tranformat în furie. Cum ai putut să mă suni așa, să ațâți din nou acele sentimente, dacă n-aveai de gând să faci nimic în privința asta? Nu era cinstit, Gabe. Atât de mult din ce făcuseși tu, din ce ceruseși de la mine — dac-aș fi fost arbitru, dacă viața ar fi un sport, m-aș ridica în picioare și-aș striga *Greșeală!* sau *Se rejoacă!* cum strigam în tabere, când eram copii. Dar, în viața reală, nu există arbitri, nu există rejucări.

În noaptea aceea, l-am sărutat pe Darren cât am putut de apăsat.

Dar nu mi te-am putut scoate din minte — continuam să mă gândesc cum tu sperai să arăți oamenilor de pretutindeni cât de mult se aseamănă între ei, în speranța că asta ar combate violența, și cum, în loc de-asta, ai fost luat la bătaie.

Trebuia să existe un mesaj în întâmplarea aceea. Înțelepciune pe care eu o puteam împărtăși generației următoare. Voiam să transform ceva îngrozitor în ceva folositor, să duc mai departe, într-un fel, misiunea ta.

Câteva săptămâni mai târziu, am propus o nouă poveste pentru un episod pentru *It Takes a Galaxy*. Povestea era despre Roxie, extraterestrul gri, care mergea pe o altă planetă și făcea fotografii pentru cartea ei intitulată Book of Caring[6], broșura pe care o alcătuia și o împărtășea cu prietenii și vecinii ei, în primele episoade. Când a ajuns acolo și a-nceput să facă fotografii, unii din oamenii de pe planetă n-au înțeles ce anume făcea ea, de ce făcea poze. Și, din această cauză, au luat-o la bătaie. A fost o mare dezbatere, la birou, dar violența în rândul copiilor era în creștere și Phil a decis c-ar trebui să continuăm și să facem episodul.

Nu știu dacă tu citești recenziile pe care le-a avut, dar acesta rămâne cel mai comentat episod al emisiunii *It Takes a Galaxy*. A fost prima dată când, într-un film animat pentru copii, transmis la televizor, s-a prezentat un episod de violență fizică. Au fost dezbateri pe internet, fel de fel de experți vorbind despre el la actualități. Asta a ridicat rating-ul show-ului nostru și ne-a deschis

un canal pentru abordarea altor subiecte dificile. Acel episod a dus *It Takes a Galaxy* într-o cu totul altă direcție. Și mi-a adus o nouă promovare.

Ar fi trebuit să-ți mulțumesc ție pentru asta. Pentru inspirație. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme. Dar îți mulțumesc acum.

---

[6] În traducere, *Carte pentru Ceilalți*. (*N. red.*)

XXXV

Este amuzant că, atunci când tu și cu mine eram împreună, visam uneori cu ochii deschiși la viitor — dar nu la modul concret. Gândurile veneau ca niște pocnete, ca niște străfulgerări. Îmi imaginam că mă-ntâlneam cu mama ta — pe care îmi pare rău că niciodată n-am avut ocazia s-o cunosc. Sau îmi imaginam că ne mutam într-un apartament spațios, așa încât tu să ai un birou care să nu fie și măsuță de cafea. Sau îmi imaginam că mergeam într-o vacanță lungă împreună — un alt lucru de care-mi pare rău că nu l-am făcut niciodată.

Cu Darren, viitorul nu a venit în cascade imaginare, ci a fost discutat la nesfârșit. Darren avea întotdeauna un plan. El joacă șah și mi-am dat seama că tratează viața puțin ca pe un joc de șah, gândind șase, opt sau zece mutări înainte, așa încât să fie sigur că-și atinge scopul pe care și l-a fixat. Închide jocul. Capturează regina. Șah. Mat.

În acel prim an al relației noastre, cu câteva săptămâni înainte de ziua mea de naștere, m-a întrebat dacă am o listă.

— O ce? am întrebat eu.

— Știi tu, o listă cu lucrurile de care vrei să fii sigură că le faci înainte să mori, a spus el.

Și-a scos portofelul din buzunar și a despăturit o foaie păstrată acolo.

— Eu am început-o pe-a mea — uau — aproape acum cinci ani. Când am împlinit douăzeci și cinci de ani. Am tăiat lucruri din listă și am adăugat altele, încontinuu, din acel moment.

Era frumos să fiu cu un tip care era cu aproape cinci ani mai mare decât mine — văzând cum evoluează carierele, cum oamenii

se adună câte doi, cum lucrurile au un final fericit — dar, din când în când, diferența dintre noi părea mai mare, ca și cum el trăise mult mai mult decât mine. Acesta a fost unul din acele momente.

A întins hârtia în fața noastră, pe masă, la restaurantul Teresa de pe Montague — locul lui pentru cina de duminica seara. M-am uitat peste ea și am văzut:

Lista obligatorie

1. Să merg pe un Segway
~~2. Să alerg la un maraton~~
~~3. Să vizitez insulele grecești~~
~~4. Să-nvăț să fac scufundări~~
~~5. Să fac o croazieră~~
6. Să adopt un animal de casă
~~7. Să-nvăț chineză~~
8. Să conduc o mașină de curse
9. Să mă căsătoresc
10. Să devin tată
11. Să vizitez Australia
12. Să alerg la triatlon
13. Să-mi cumpăr o casă pe plajă
14. Să merg pe bicicletă din Brooklyn până la Montauk Point.

— Este o listă impresionantă. Și multe lucruri pe care le-ai tăiat. Cum a fost în Grecia?

— Frumos, a spus el. M-am dus împreună cu vărul meu Frank. Locuiește în Silicon Valley. Băiat de treabă. Am băut mult ouzo și am făcut scufundări și iahting. De asemenea, am mâncat o mulțime de chestii fantastice.

— Și ce urmează? am întrebat, sperând că nu va răspunde „căsătoria“, sperând că asta nu însemna că avea de gând să mă ceară chiar atunci, chiar acolo.

El a studiat lista.

— Cred că fie mersul pe Segway sau călătoria cu bicicleta, a spus el. Sau poate triatlonul, dar e nevoie de mult antrenament pentru

asta, dacă mă decid s-o fac.

— Cât de departe este din Brooklyn până la Montauk Point? am întrebat.

— Aproximativ două sute de kilometri, a răspuns el. Am făcut traseul pe hartă, dar nu sunt sigur că e gata.

— Dar acum, că avem biciclete noi... am spus eu, zâmbind.

El și-a ridicat o sprânceană, privindu-mă.

— Ai face cursa asta împreună cu mine?

Eu am ridicat din umeri.

— Ce-ar fi s-o facem de ziua ta? am sugerat eu. Asta ne oferă un răgaz de-acum până în iunie ca să devenim mai rezistenți la efort. Ne putem antrena trei luni.

El s-a aplecat peste masă și m-a sărutat.

— Cel mai frumos mod de a-mi petrece a treizecea aniversare la care mă pot gândi. Dar eu te întrebam, de fapt, despre lista ta, datorită aniversării tale. E ceva anume ce-ai vrea să faci?

Eu nu mă puteam gândi la nimic.

— Poate-ar trebui să-ncep o listă și să văd ce idei îmi vin, i-am spus, scoțând un creion și o chitanță veche de la Duane Reade[7], din geantă.

Lista mea este încă scrisă pe dosul chitanței. Nu cred că ți-am arătat-o vreodată. Ar trebui să adaug asta pe lista mea, chiar acum: *Spune-i lui Gabe de lista asta.* Și poate: *Spune-i lui Gabe să-și facă propria listă.* Dar dacă adaug aceste lucruri, nu cred că voi ajunge vreodată să le bifez. Dovedește-mi contrariul, Gabe. Te rog.

Am scris *Listă obligatorie* în partea de sus a chitanței și, apoi, am înghesuit câteva puncte din lista lui Darren — cu toate că numerele 2 și 3 îmi păreau mai mult niște chestii firești decât niște dorințe.

1. Să merg în Australia
2. Să mă căsătoresc
3. Să devin mamă
4. Să urc în Empire State Building
5. Să conduc o barcă

6. Să merg la Paris, pentru un weekend
7. Să devin producător al unui show de copii pentru TV
8. Să-mi cumpăr o pereche de pantofi Manolo Blahnik
9. Să-mi iau un câine
10.

— Nu mai am inspirație, i-am spus lui Darren.

— Te mai gândești, a spus el. Eu mă gândesc la mai multe tot timpul. Dar e un început grozav. A tras spre el lista mea.

— Oh, unele sunt chiar ușoare! Știi ce vom face de ziua ta? Urcăm pe Empire State Building. Atunci vei avea ceva tăiat de pe listă, imediat.

— Da? am făcut eu.

— O, absolut, a răspuns.

Era ca și cum vedeam rotițele învârtindu-se în capul meu, încercând să-mi imaginez ce altceva puteam face. Mă întreb dacă atunci a decis el să ia bilete pentru Paris și să mă ceară acolo de soție. Sau dacă plănuia deja excursia în Australia pentru aniversarea mea de treizeci de ani. Sau dacă plănuia să-mi cumpere o pereche de pantofi Manolo Blahnik. Chiar îi plăcea să planifice. Și nu se temea să aștepte, dacă era convins că planul lui va funcționa. De fapt, acesta era unul dintre lucrurile pe care le admiram la el.

Dar, apoi, s-a uitat la punctul 7 din lista mea.

— Vrei să devii producător al unei emisiuni TV pentru copii? a întrebat el.

— Da, am răspuns, dând din cap.

El a zâmbit.

— Drăguț, a spus.

M-am simțit luată prin surprindere.

— Poftim? am făcut eu.

— Slujba ta e adorabilă, a spus. Exact ca tine.

Am clipit. Părea așa de... fără sens... dar știam că nu asta voise să spună. Cel puțin, așa speram. Nu puteam să nu mă gândesc la felul în care tu îmi luai visurile în serios. Ce importante erau pentru tine.

— Slujba mea nu e drăguță, i-am spus. Nu este adorabilă.

Darren părea că rămăsese fără cuvinte. Îl luasem și eu prin surprindere. Habar n-avea că spusese ceva greșit. Ceea ce a înrăutățit situația.

— I-ai spune unui producător executiv de la... *Lege & Ordine* că slujba lui este drăguță? am întrebat eu. Ce anume face ca aspirațiile mele pentru o carieră să ți se pară drăguțe?

Darren și-a regăsit vocea.

— Uau, uau, a făcut el. Nu voiam să spun deloc asta. Îmi cer scuze. Am folosit cuvântul greșit. Știi bine cât de adorabilă cred eu că ești — tot ce are legătură cu tine este adorabil: pantofii tăi, peria de păr, guma de mestecat din poșeta ta. Tot — pentru că îți aparține.

Am pus jos creionul și am luat în mână furculița, am mai luat o bucățică din pastele pe care crezusem că le terminasem de mâncat, numai pentru a nu fi nevoită să răspund imediat. Voiam să spun: *Am nevoie ca tu să-nțelegi cât de importantă e cariera pentru mine.* Voiam să spun: *Am nevoie ca tu să mă iubești tocmai datorită acestui lucru, nu în ciuda lui.* Dar atâtea lucruri erau minunate în ceea ce-l privea pe Darren, iar el își cerea scuze — nu voise să mă rănească. În plus era un tip inteligent. Mi-am imaginat că, în timp, va înțelege.

Am înghițit pastele din gură.

— Sper că mă consideri mai mult decât adorabilă, am spus eu.

— Bineînțeles! a spus el. Ești frumoasă, ești dulce și amuzantă, și inteligentă. Vrei să continui? Lista cu adjectivele care te descriu este lungă.

Eu am râs.

— Ei, nu m-ar deranja să mai adaugi câteva...

Darren a zâmbit, ușurat.

— Hmm... Ce-ai zice de sexy? Și profundă?

— Astea-s cele bune, am spus.

Mă-ntreb uneori dac-ar fi trebuit să iau această conversație mai în serios. Dac-ar fi trebuit să-mping povestea mai departe și să spun toate lucrurile la care mă gândeam, dar pe care le țineam în mine. Pentru că el încă nu-nțelegea. Nu cu adevărat.

[7] Lanț de farmacii. (*N. red.*)

XXXVI

Pregătind aniversarea lui Darren, am cumpărat genți de atașat la șei și pentru fiecare câte trei perechi de șorturi pentru bicicletă, apoi am făcut rezervări cu pensiune completă în Sayville și Southampton. Am hotărât s-o sărbătorim puțin mai devreme și să facem cursa în weekendul de Memorial Day. De vreme ce ne rezervaserăm o casă în Montauk în vara aceea, ne-am imaginat că ne putem petrece ultima noapte a călătoriei acolo și apoi putem lua trenul spre casă. Totul se lega perfect, exact cum îi plăcea lui Darren.

Am început antrenamentele pentru mersul cu bicicleta la sfârșitul lui martie, pedalând până la Westchester sau peste Podul George Washington sau până la Coney Island. Darren insistase să ne punem în gențile atașabile gustări, pături și apă, astfel încât să putem lua un picnic spontan oriunde am merge — și, astfel, să exersăm pedalatul cu greutatea potrivită pe biciclete. La ultima cursă de antrenament, am trecut cu bicicletele peste Podul Brooklyn, ajungând în Manhattan, apoi am urcat până la Cloisters. Era o zi superbă — însorită și răcoroasă — și am râs împreună de un milion de lucruri despre care, dacă ți-aș povesti acum, nici măcar n-ar părea amuzante. Dar eram într-una din acele dispoziții în care găseam peste tot motive de râs.

— Sunt atât de norocos că te-am găsit, a spus Darren, când am ajuns acasă, în ziua aceea.

— Amândoi suntem norocoși, am spus eu. Că ne-am găsit unul pe celălalt.

Și așa părea, la momentul acela. Chiar aceasta era senzația.

În dimineața în care eram programați să pornim la drum, m-am

trezit foarte devreme. Cu imaginea celui mai lung antrenament împreună în minte, eram foarte emoționată, dar și un pic îngrijorată. Urma să fie cea mai lungă perioadă pe care Darren și cu mine trebuia s-o petrecem împreună, numai noi doi. Simțeam asta ca pe o probă pentru viitor. Ce-ar însemna dacă ne vom sătura unul de celălalt? Sau, mai mult de-atât, ce-ar însemna dacă nu ni s-ar întâmpla asta?

Dar, apoi s-a trezit Darren și s-a rostogolit mai aproape de mine, astfel încât capetele noastre au ajuns pe-aceeași pernă.

— Îți mulțumesc foarte mult că faci asta cu mine. Va fi minunat. Și vreau să știi că, dacă trebuie să ne oprim și să ne odihnim sau să luăm trenul pe-o parte din drum, este în regulă. Fără nicio presiune pentru niciunul dintre noi, bine?

M-am relaxat. L-am sărutat și-am spus:

— Dar o vom face.

Prima zi a fost amuzantă, deși după vreo cincizeci de kilometri a-nceput să fie un pic plictisitor. Nu prea mai puteam vorbi mult și singurul lucru pe care-l făceam era să dăm la pedale. Darren mergea în față, de vreme ce el cunoștea drumul, și eu îl urmam, fixându-mi în memorie spatele și tricoul lui și viteza cu care-și mișca picioarele. Am cântat câteva cântece în gând, până când el a spus:

— Pauză de sandviș!

Înainte de plecare, făcuse zece sandviciuri cu unt de arahide și jeleu, moi pentru mine și crocante pentru el. Ne plăcea amândurora jeleul de căpșuni.

— Milady, a spus el, când am tras pe marginea drumului și ne-am așezat bicicletele pe iarbă, te pot ispiti cu un sandvici sau două?

Mi-am întins mușchii și am râs.

— Pentru moment, cu unul.

Ne-am scos căștile și mănușile, apoi ne-am clătit mâinile și ne-am așezat să mâncăm.

— Pauză de siestă? a întrebat el, lăsându-se pe spate și întinzându-se pe iarbă, cu capul pe una dintre gentuțe.

— Pauză de siestă, am fost eu de-acord, punându-mi capul pe pieptul lui.

— E uimitor, a zis el. Ți-am spus vreodată că anul trecut, de ziua mea, mi-am dorit ca în anul următor să-mi găsesc o fată minunată, care să fie frumoasă și îndrăzneață, și amuzantă, și inteligentă... și apoi ai apărut tu, la nici măcar trei luni mai târziu, în acea casă de pe plajă?

M-am ridicat și m-am uitat la el.

— Ai grijă ce-ți dorești pentru anul ăsta, dacă dorințele tale sunt atât de puternice, i-am spus eu.

— Oh, am planificat deja acea dorință.

Am zâmbit.

— Oh, desigur, am spus.

El a râs.

— Dar știi că n-o pot spune, pentru că, odată ce-ai rostit dorința cu voce tare, ea nu se mai îndeplinește.

— Asta așa e. Trebuie să păstrezi secretul.

El mi-a dat bretonul de pe frunte.

— Vom fi zdrobiți diseară, a spus. Dar am adus gheață minerală și Advil. Și vaselină, pentru fund. Știi, în caz că va fi iritat.

— Poftim? am sărit eu.

— N-aș vrea să merg pe bicicletă cu fundul iritat, a spus el, cu o expresie rușinată pe față, ceea ce m-a făcut să înțeleg exact cum arăta când avea șase sau opt, sau treisprezece ani.

I-am văzut viața întreagă în acea expresie. Părea așa de dulce în acea clipă, și inima mea era așa de plină.

— Te iubesc, am spus.

A fost prima oară când unul dintre noi a spus-o.

El m-a privit, nemișcat pentru un moment, și apoi a zâmbit.

— Și eu, a spus el. Și eu te iubesc.

Apoi s-a ridicat și m-a sărutat.

— Îți pot spune un secret? m-a întrebat.

Eu am dat din cap, nebănuind deloc ce urma să-mi spună.

— Te iubesc de câteva luni. De când am făcut cursurile acelea

caraghioase de dans. Atunci am început să te iubesc.

— De ce n-ai spus nimic? l-am întrebat.

— Pentru că nu voiam să te sperii, a spus el.

Sinceritatea lui era înviorătoare. Și dezarmantă. L-am sărutat din nou, pentru că avea dreptate. M-ar fi speriat și m-ar fi îndepărtat.

Darren înțelesese așa de multe despre mine. Da, chiar de la-nceput. Cu toate că, în mod cert, niciodată n-a-nțeles legătura mea cu tine — dar nu-l învinovățesc pentru asta.

XXXVII

Există oameni cu care ne-am intersectat în timpul vieților noastre și care, după ce ies din lumea noastră, dispar pentru totdeauna. Chiar dacă-i întâlnim din nou, un *Salut* și *Ce mai faci?* rapid și fără sens e tot ce ne spunem. Există, totuși, alți oameni cu care dacă ne-ntâlnim întâmplător, lucrurile se reiau exact de unde-au rămas. Nivelul de confort e același — simți că parcă timpul n-a trecut deloc.

Așa a fost când te-am revăzut. Trecuse mai mult de un an de când plecaseși. La câteva luni după ce mă căutaseși la telefon. Mi-ai trimis un mesaj, în care-mi spuneai:

Salut Lucy,

Tocmai am aterizat pe JFK. Ești pe-aici săptămâna asta? Mi-ar plăcea să te văd. Poate ieșim să bem un pahar, miercuri sau joi?

Gabe.

PS. Am urmărit It Takes a Galaxy *în avion. Mi-a plăcut cum a ieșit episodul cu visul.*

Eram în apartamentul lui Darren când a sosit e-mailul. Era duminică și noi tocmai ne-ntorseserăm de la Montauk. Eu voiam să mă duc acasă, în noaptea aceea, dar Darren avea mâncare în frigider, iar eu n-aveam, așa că urma să mâncăm pe fugă ceva-mpreună, înainte ca eu să plec acasă, să spăl câte ceva și să mă pregătesc să merg la serviciu a doua zi. Darren își despacheta sacul cu lucruri de plajă umede și le arunca în cadă, ca să nu se mucegăiască, iar eu verificam dulapurile din bucătărie, căutând ceva să mai punem pe sandviciuri, la cină. Mi-am scos BlackBerry-

ul din geantă să văd dacă se-ntâmplase ceva aiurea la muncă, în timp ce noi eram în tren. Nimic de la muncă, doar mesajul acela de la tine. M-am bucurat că Darren era în cealaltă cameră.

Corpul meu reacționează la tine atât de fizic, încât este aproape bizar. A fost așa de când te-am cunoscut și am presupus — probabil am sperat — că asta se va schimba, la un moment dat. Dar nu s-a-ntâmplat niciodată lucrul acesta.

Am văzut numele tău și mi-am simțit stomacul zbătându-se. Am dat clic pe e-mail. Cu toate că o parte din mine își spunea: *Asta nu-i o idee bună*, am știut că mă voi întâlni cu tine. Voiam să te văd, să aflu ce făceai. De asemenea, știam că trebuia să i-l arăt lui Darren. Nu ca să-i cer permisiunea, ci pentru că ar fi fost incorect să nu-i spun.

Fața lui a rămas perfect calmă când i-am zis că tocmai primisem un e-mail de la fostul meu iubit. Lucrurile s-au schimbat puțin când am adăugat că plănuiam să mă-ntâlnesc cu el la un pahar, dar apoi au revenit la normal.

— Îmi vei spune când?

— Desigur, am răspuns.

— Vei veni aici, după aceea?

Nu plănuiam să mă culc cu tine. Nu plănuiam nici să stau târziu în oraș. Dar aveam sentimentul că voiam să fiu singură, în noaptea aceea. Totuși știam că trebuia să fac un mic compromis. Pentru Darren. Pentru că-l iubeam.

— Absolut, i-am spus.

A părut fericit de acest răspuns și am trecut mai departe. La noul tip cu care se întâlnea Alexis, surferul pe care-l cunoscuse la Ditch Plains, cu o săptămână înainte. La cele trei nunți la care urma să mergem în vara aceea — toate ale prietenilor lui — și dacă vom închiria o mașină până la Philadelphia, la căsătoria lui Brad cu Tracy, sau vom lua mai bine trenul și taxiul. Am fost absolut normală pe dinafară, în timpul conversației cu Darren, dar, înlăuntrul meu, nu voiam decât să-mi verific BlackBerry-ul, să văd dacă-mi răspunseseși. Ca să știu când urma să mă văd cu tine. De

aceea era mai bine când nu păstraserăm legătura. Așteptarea este întotdeauna chinuitoare.

Joi dimineață, mi-am schimbat hainele de patru ori. Întâi, mi-am pus o rochie lejeră și fluidă și-mi făcea corpul să pară lipsit de formă. M-am gândit că, poate, asta va fi o cale de-a păstra lucrurile la un nivel platonic. Dar apoi m-am uitat în oglindă. Nu te văzusem de peste un an și nu voiam să crezi că mă delăsasem. Așa că mi-am pus ceva strâmt pe mine. Dar apoi m-am gândit că poate pare că mă străduiesc prea tare. Așa că m-am schimbat într-o pereche de pantaloni de vară și un maiou. Dar mi-am adus aminte că-ți plăcea cum îmi stă în fustă. Așa că mi-am pus o fustă conică și o bluză de mătase fără mâneci și pantofi decupați în față, cu tocuri înalte. Era o ținută care mă făcea să mă simt încrezătoare, femeie de succes și cu autoritate. Mă îmbrăcam așa când aveam de făcut prezentări la birou. Mi-am întins părul cu placa și am mai petrecut ceva timp să-mi aranjez bretonul.

Cu greu m-am putut concentra la muncă în ziua aceea. Ar fi trebuit să revizuiesc niște scenarii pentru cele mai noi episoade din *It Takes a Galaxy* și a trebuit să citesc unul de patru ori, ca să-mi dau seama ce se-ntâmplă-n el.

După serviciu, am mers agale spre Pazza Notte. Am ajuns cu câteva minute înainte și m-am gândit să mă mai plimb puțin în zonă. În schimb, am intrat și am ocupat două locuri, la bar. BlackBerry-ul tău mi-a transmis că vei întârzia, ceea ce era neobișnuit la tine, așa că am comandat un pahar de vin. Băusem cam jumătate când ai ajuns și tu, într-un iureș de gropițe în obraji și scuze.

— Mă bucur să te văd, Luce, ai spus, îmbrățișându-mă.

Te-am îmbrățișat și eu la fel de strâns și mi-am dat seama că miroseai exact la fel. Specialiștii spun că parfumul este unul din cei mai puternici stimuli declanșatori ai amintirilor. Cred acest lucru în totalitate. Cu fața lipită de cămașa ta, am fost catapultată înapoi în timp.

După ce ne-am desprins din îmbrățișare, te-ai uitat la mine

îndelung.

— Absorbită de vin, ai spus. Arăți... grozav. Îmi place tunsoarea.

Am simțit că mă-nroșesc.

— Îți mulțumesc. La fel și tu, am spus eu.

Și chiar așa era. Cât timp fuseseși plecat, pierduseși un pic din greutate și osatura feței tale devenise mai pronunțată. Părul era tot numai cârlionți, dar aceștia erau mai scurți și mai pe lângă cap. Erai bronzat și părul de pe antebrațe devenise mai blond.

M-ai băgat atât de tare-n ceață cu aspectul tău, încât nici măcar nu-mi pot aminti despre ce-am vorbit în seara aceea. Tu poți? Sunt sigură c-am vorbit despre emisiunea mea, despre munca ta, despre familiile noastre. Îmi amintesc numai că mă simțeam pe de-a-ntregul și total vie. Ca și cum fiecare moleculă a corpului meu era trează, alertă și surescitată. Orice alte senzații erau îndepărtate, zdrobite, pentru că tu erai acolo, în fața mea, zâmbind de parcă eu eram singura persoană din lume.

Nu voiam să-l înșel pe Darren și nu cred că l-aș fi înșelat, dar am fost ușor dezamăgită că n-ai încercat să mă ispitești. Un sărut care-a alunecat de pe obraz pe buze, o mână pe coapsa mea. Uneori, mă-ntreb ce s-ar fi-ntâmplat dacă ai fi-ncercat. Ar fi schimbat ceva lucrul acesta? Ar fi schimbat, oare, totul?

Darren mi-a trimis un mesaj ca să mă salute și mi-am dat seama că nu era ușor pentru el să mă știe cu tine în oraș. Că era, probabil, acasă și era neliniștit. Ironia este că nu atunci trebuia să se simtă neliniștit. Mai târziu ar fi trebuit să se neliniștească — dar atunci cred că gândul că m-aș putea culca cu tine era probabil ultimul din mintea lui. El credea că eram pe de-a-ntregul a lui. Dar nu fusesem a lui niciodată cu totul.

XXXVIII

La câteva zile după ce te-am văzut, m-am dus cu Kate la cumpărături. Îmi trimisese un mesaj în care-mi spunea că ea și Tom vor pleca — de-adevăratelea vor pleca — pentru prima oară împreună, pentru zece zile, în Spania și voia să-și înnoiască puțin garderoba.

— De ce-ai nevoie? am întrebat-o când am ajuns la apartamentul ei, cel pe care-l împărțisem, cândva.

Ea și Tom nu locuiau împreună. Ea-i spusese că nu va locui cu cineva decât atunci când va exista un inel de logodnă pe degetul ei. Nu mi-am putut stăpâni un sentiment de vinovăție în privința mea și a ta când mi-a spus acest lucru. Știam că acesta fusese planul ei, dar crezusem că-și va schimba atitudinea atunci când va-ntâlni pe cineva atât de minunat. Și Tom era, într-adevăr, minunat — calm și grijuliu, și generos. Dar ea nu se răzgândise.

Kate a afișat lista pe BlackBerry-ul ei.

— Două costume de baie, un halat și o rochie lungă, pentru San Sebastian și Barcelona. Și, poate, o pereche de pantofi cu toc ortopedic, pentru plimbările prin Madrid. Și nu m-ar deranja o pălărie de pai cu boruri mari. Nu crezi că pălăriile cu boruri mari sunt încântătoare?

I-am zâmbit lui Kate.

— Cred că vei arăta ca o stea de cinema cu o asemenea pălărie, i-am spus. Foarte... hmm... Greta Garbo?

M-a privit pieziș și am izbucnit amândouă în râs.

— N-ai nicio idee despre stilul Gretei Garbo, nu-i așa? m-a-ntrebat ea, punându-și brațul peste umerii mei.

— Absolut niciuna, i-am răspuns. Dar nu era încântătoare?

Kate a oftat.

— Foarte. Dar cred că tu te referi la Hedy Lamarr. Ea arăta uluitor când purta pălării mari, cu boruri largi.

— Oh, da, absolut! Hedy Lamarr, am spus eu, prinzând-o cu brațul pe după talie. Deci, încotro? Luăm provocările pe rând sau mergem la mall?

— La mall, a spus ea, fără nicio ezitare. Mă gândeam că Bloomingdale e cel mai apropiat și apoi putem mânca iaurtul acela al lor, la prânz.

Bineînțeles că Bloomingdale m-a făcut să mă gândesc la tine. De fapt, eu evitasem magazinul în ultimii ani, ceea ce fusese destul de ușor, de vreme ce locuiesc în Brooklyn. Dar hotărâsem că era momentul să reintegrez în viața mea lucrurile din perioada Gabe, așa că n-am spus nimic, cu excepția declarației...

— Îmi place la nebunie acel iaurt.

Am ajuns acolo și-am început să căutăm costume de baie. Kate voia unele care să meargă cu pălăria stil Hedy Lamarr, pe care deja și-o cumpărase, așa că ne uitam după stilul vintage și culori moderate. Cu șase–șapte opțiuni, ne-am îndreptat spre cabina de probă.

Eu m-am așezat pe un scaun cu costumele de baie-n poală și i-am spus, pentru prima oară, că mă văzusem cu tine și băusem un pahar împreună.

— Cum așa? Cum a fost? a-ntrebat ea, cu precauție.

— Ciudat, am răspuns eu. Îl iubesc pe Darren, chiar îl iubesc, și nu mă-ndoiesc de asta. Dar cu totul altfel decât pe Gabe. Nu pot spune dacă-l iubesc pe Darren mai puțin. Sau că-l iubesc diferit... Tom te face să te simți mai vie când ești cu el, decât atunci când ești fără el?

Kate s-a uitat la mine cu seriozitate, ca și cum cântărea întrebarea și se gândea cum să răspundă mai bine. Îmi plăcea asta la Kate. Își analiza foarte bine cuvintele, chiar și pe vremea când eram niște copile.

— Nu, a spus ea, în cele din urmă, mă simt la fel de vie, în acest

moment, aici, în această cabină de probă, cu tine, ca atunci când sunt cu Tom.

Eu i-am întins unul dintre costumele de baie.

— Eu mă simt mai vie când sunt cu Gabe decât cu oricine altcineva de pe această planetă, i-am spus. Să nu crezi, prin asta, că nu te iubesc foarte mult, am adăugat.

— Sau pe Darren? a întrebat ea.

— Este... este diferit, am spus. Și mi-e teamă că nu e suficient. Că lucrul pe care-l simt pentru Gabe este pur și simplu atât de monumental, încât nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Kate și-a pus costumul de baie și și-a trecut brațele prin bretele.

— Ce crezi? m-a-ntrebat ea, privindu-se-n oglindă.

— Cinstit? am întrebat-o eu.

— Întotdeauna, a spus ea.

— Cinstit, cred că-ți vine prost pe fund.

S-a răsucit și și-a-ntors capul să-și vadă spatele-n oglindă.

— Oh, uau! Ai dreptate. Ce ciudat!

Kate a-nceput să-și scoată costumul de baie și a spus:

— Am vorbit cu sora mea despre relațiile de anul ăsta și mi-a spus ceva interesant.

Tu ai cunoscut-o pe sora lui Kate? Trebuie să-ți fi spus eu despre Liz, chiar dacă nu ai întâlnit-o. A mers la Brown și este exact opusul lui Kate, în toate direcțiile — este incredibil de creativă și artistică și s-a mutat la Paris, după facultate, ca să lucreze pentru Vogue, când eu și Kate aveam șaisprezece ani. A avut o groază de relații cu bărbați și cu femei și rămâne, până în ziua de astăzi, una dintre cele mai interesante persoane pe care le-am cunoscut.

— Ce-a spus Liz? am întrebat eu.

— A spus că ea crede că fiecare relație amoroasă în care se implică e ca un fel de foc. Că unele relații sunt ca un foc sălbatic — sunt puternice și pasionale, și maiestuoase, și periculoase, și au capacitatea să te ardă chiar înainte să-ți dai seama c-ai fost mistuită. Că unele relații sunt ca un foc în cămin — sunt solide și stabile, și drăguțe, și hrănitoare. A avut și alte exemple — o relație foc de

tabără, una cu scântei — aceasta a fost o relație de-o noapte, cred — , dar focul sălbatic și focul din cămin sunt cele de care-mi aduc cel mai bine-aminte.

— Tu și Tom sunteți un foc din cămin? am întrebat eu.

Kate a dat din cap.

— Așa cred. Și mai cred că asta-mi doresc. Siguranță, stabilitate, și căldură.

— Cred că Darren și cu mine suntem tot un foc în cămin, i-am spus, meditând la ce tocmai spusese ea. Dar eu și Gabe am fost un foc sălbatic.

— Da, cred c-așa e, a spus Kate.

Își pusese un costum de baie din două piese. Era cu buline roșu cu alb, cu talie înaltă.

— Oh, ăsta-ți vine grozav, i-am spus.

Kate s-a examinat în oglindă.

— Îmi place! a spus, dând din cap aprobator la reflecția din oglindă. La unul renunț, pe ăsta îl iau.

— Ți-a spus Liz cu care-i mai bine? am întrebat eu.

Kate a scuturat din cap, în timp ce-și desfăcea închizătoarea sutienului.

— A spus că depinde de cum ești tu. De ce vrei tu. A spus că relațiile gen foc de cămin o plictiseau, la un moment dat. Că ea preferă focurile sălbatice, dar că-ncepea să creadă c-ar vrea ceva între cele două. Oh, cred că asta era focul de tabără — în care relația este întotdeauna la limita de a mistui tot, dar nu merge totuși atât de departe. A spus că nu avusese nicio relație de-acest fel, dar că voia să găsească una.

— Ai putea îmblânzi un foc sălbatic sau înteți un foc de cămin?

— Nu știu, a spus ea, scoțându-și un picior din chilotul costumului. Liz a spus că n-a avut deloc noroc să transforme o relație într-alta. Dar vreau să spun, extinzând metafora, că pompierii pot îmblânzi focul sălbatic, așadar, poate că și oamenii sunt în stare s-o facă. Cred că întrebarea este dacă poți îmblânzi oare focul sălbatic fără să-l stingi definitiv.

I-am întins lui Kate un alt costum din două piese, întrebându-mă dac-ar trebui să caut și eu un foc de tabără. Dacă ar trebui să experimentez toate diferitele feluri de relații, înainte de a decide pe care o vreau.

— Lucrul de care mă tem este ce se-ntâmplă dacă renunți la un foc din cămin pentru a încerca un foc de tabără și descoperi că acesta nu este ce-ți dorești, de fapt. Și pierzi și focul din cămin.

— Vorbești acum despre tine și Tom? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Poate. Nu știu.

— Cred că-i complicat, am spus eu. Și sutienul ăsta îți scoate aripioare.

Kate s-a uitat.

— Oh! E groaznic, a spus ea, trăgându-și peste cap breteaua cu care sutienul era susținut de gât. Cred că trebuie să faci un fel de analiză de risc, într-o relație. Cât de fericită ești cu ideea că merită să pierzi această fericire în încercarea de a găsi mai multă fericire în brațele altcuiva. Eu nu știu dacă vreau să-mi asum acest risc. Care este pragul? Dacă sunt optzeci și cinci la sută fericită cu Tom, să risc fericirea aceasta pentru posibilitatea de a fi fericită cu altcineva nouăzeci și cinci la sută? Și care este cantitatea maximă de fericire pe care-o poți obține cu cineva? Nu cred că e sută la sută.

— Nu, cu siguranță, nu sută la sută, am spus eu. Nimic nu e vreodată perfect.

M-am întrebat care a fost procentul de fericire cu tine. Și care era cu Darren.

Și apoi m-am întrebat cum ai răspunde tu sau Darren la această întrebare — despre procentul de fericire alături de mine. Tu ce crezi? Procentajele noastre au fost aceleași atunci? Am fost noi fericiți optzeci la sută? Optzeci și cinci? Am sentimentul că eu am fost mai fericită decât tine, pentru că tu ești cel care-a plecat, cel care-a dorit să plece. Chiar dacă tu nu te gândești la asta în felul acesta, în mod clar tu ai dorit să-ți asumi acest risc — să vezi dacă tu ai fi mai fericit fără mine în viața ta, ca să-ți urmezi cariera pe care

ți-o doreai.

A funcționat? Măcar pentru puțin timp?

Știu că n-a funcționat, în cele din urmă.

XXXIX

Uneori un an pare o eternitate, fărâmițată în mici capsule de timp. Fiecare calup este atât de important, încât pare că are propria sa existență în interiorul unei vieți. Așa a fost anul 2004 pentru mine. A fost calupul de timp în care-am locuit împreună, calupul în care ne-am despărțit, calupul de după întâlnirea pe Darren. Acel an a avut trei secțiuni separate. Dar cele douăsprezece luni ce au urmat momentului în care Darren și cu mine ne-am cunoscut au părut o unitate solidă. A fost o surpriză când, într-o sâmbătă, în clipa în care i-am trecut pragul, după ce ieșiserăm cu Julia la un mic dejun târziu, Darren a spus:

— Deci aniversarea noastră va fi peste două săptămâni. Te-ai gândit să facem ceva special?

Am simțit impulsul să mai verific o dată calendarul, pe mobil, dar știam că el avea dreptate. Nu uitase data. În plus, vara era pe sfârșite — și noi ne cunoscuserăm anul trecut, spre sfârșitul verii — al celei mai triste veri pe care-o trăisem eu până atunci.

— Este weekendul nostru la Montauk? am întrebat, luându-mi un pahar cu apă.

El făcuse bugetul pentru weekendurile noastre și trebuia să se informeze cu privire la detaliile călătoriilor.

— Dar, bineînțeles, a replicat el.

Ar fi trebuit să știu. Probabil că-și notase data, când a trimis cererile noastre.

— Poate o cină cu fructe de mare? am sugerat, în timp ce-mi puneam gheață în ceașcă. La locul ăla simpatic de la docuri? Știi, acolo unde sunt mai mult adulți și toți sunt îmbrăcați șic?

Darren a traversat bucătăria și m-a sărutat.

— Și noi suntem adulți, a spus.

Eu am râs.

— Știi ce vreau să spun.

M-a sărutat, de data asta pe nas.

— Cred să sună minunat. Și m-am mai gândit la ceva, a spus el. Și e vorba de cadouri.

M-am întrebat dacă era vorba de un inel de logodnă. Sabrina se logodise cu o lună-nainte — în primul rând, pentru că rămăsese însărcinată — totuși ideea părea frumoasă. Satisfăcătoare, ca atunci când găsești piesa potrivită la un puzzle, una la care te gândeai de mult timp și niciodată nu va trebui să mai cauți alta. Nu imediat, dar, cândva, într-o zi.

— Ce cadouri? am întrebat.

— Ei, mă gândeam la lista noastră cu dorințe, a spus el, și pe lista mea scrie „să salvez un animal de casă“, iar pe-a ta „să-mi iau un câine“. Eu mă tot gândesc la asta de câțiva ani, așa că... am o surpriză pentru tine. Știu că e puțin cam devreme, dar odată ce mi-a venit ideea, n-am mai avut răbdare niciun minut!

S-a dus spre dormitor, unde ușa era închisă, ceea ce părea neobișnuit, a intrat acolo și s-a întors cu un ghemotoc alb, mic, blănos, care se zvârcolea în brațele lui. Ghemotocul a lătrat. Un cățel. Ținea în brațe un cățel. Eu am înghețat.

— Uite ce ți-am adus! a spus el. Mi-am zis că poate locui cu mine și poate-ntr-o zi vei veni și tu să locuiești cu mine și cu cățelul.

— Un cățel? am spus eu. Mi-ai adus un cățel!

Eram uluită.

— Sper că-l vei împărți cu mine, a subliniat Darren. Că poate fi câinele nostru.

El mi-a întins puiul de cățel, și eu l-am luat automat. Cățelul m-a lins pe gât, pe barbă și pe nas.

— Era cel mai dulce cățel de la North Shore Animal League[8], a spus el. I-am văzut absolut pe toți.

Eu m-am uitat la câine, și el a lătrat, în semn de salut. L-am salutat și eu.

Iată cum stăteau lucrurile: ideea de a-mi lua un câine era plănuită în cel mai pur stil al lui Darren. Dar ceea ce nu pricepuse în legătură cu mine și ceea ce încă nu-nțelege este faptul că și eu voiam să văd toți cățeii de la North Shore Animal League. Voiam să iau parte la decizia cu privire la câinele pe care să-l luăm — sau dacă e cazul să ne luăm câine sau nu. Cred că el consideră că a mă pune în fața faptului împlinit este un gest galant, numai că... pare... un gest copilăros. Sau... superior. Ca și cum opiniile mele nu meritau atenția lui. Tu n-ai fi făcut niciodată așa ceva.

— Îmi doream să-i văd și eu pe toți, i-am spus lui Darren. Este un cadou grozav, dar... simt că am ratat partea mai amuzantă.

El s-a uitat la mine confuz, ridicând din sprânceană.

— Asta e partea amuzantă! Avem un cățel!

Eu am oftat.

— Știu... dar ar fi fost frumos să alegem împreună câinele. Astfel, era câinele nostru. Unul cu care să fim amândoi de-acord. Vreau să fim parteneri, Darren.

— Lucy, a spus el, închizând spațiul dintre noi. Bineînțeles că suntem parteneri. Eu voiam numai să-ți fac o surpriză cu ceva special. Nu-mi este permis să-mi surprind iubita cu un cadou uimitor, din când în când?

La vorbele astea, n-am știut ce să răspund. Pentru că, în acest context, părea că eu mă port cam aiurea. Nu-i puteam spune să nu-mi facă niciodată surprize, că nu avea voie. Și cum puteam să mă cert cu cineva care tocmai făcuse acest lucru incredibil, care tocmai îmi dăruise un cățel?

Cățelul voia să mă lingă în nări, ca și cum și-ar fi dorit să mă facă să râd. Poate că înțelegea despre ce era vorba.

— Bineînțeles că ai voie să-mi faci surprize, am spus eu, în cele din urmă. Deci are un nume?

— Nu, a spus Darren. Unul dintre lucrătorii de-acolo o striga Annie, pentru că e cățelușă și are părul creț, dar eu cred că i-l putem schimba.

— Angel? am întrebat eu.

— Anniversary[9]! a spus el.

Atunci chiar am început să râd. Pentru că era un nume absolut absurd pentru un câine, dar în același timp, cumva, era perfect. Și cățelușa era chiar perfectă — iubitoare, inteligentă și deloc gălăgioasă. Nu era ea un inel de logodnă — Doamne, ție-ți mulțumesc! —, dar a împărți responsabilitatea în privința altei ființe părea un angajament foarte solid. Odată ce-am acceptat-o pe Annie, mi-am dat seama cât de ușor ar fi să spun da altor lucruri care așteptau la rând.

---

[8] Organizație americană de salvare a animalelor. (*N. red.*)

[9] Aniversare, în limba engleză. (*N. red.*)

XL

Întotdeauna mi-am imaginat că în lume există două feluri de oameni — unii cărora le place să ofere cadouri și alții cărora le place să le primească. Mereu mi-a plăcut să primesc cadouri și încă-mi place. Dar la al doilea Crăciun pe care l-am petrecut cu Darren, mi-am dat seama că-mi place și să ofer.

De Crăciunul acela urma să mergem împreună cu familia lui Darren în Colorado. Îi cunoscusem familia înainte — mai întâi pe cea mai tânără dintre cele trei surori mai mari, împreună cu soțul ei. Apoi pe celelalte două surori, cu soții și copiii lor. După aceea pe părinții lui. Apoi, în diverse combinații, la diverse evenimente. Dar aceasta era prima vacanță pe care urma s-o petrec cu familia lui și prima oară când urma să fiu cu toți deodată, în același loc. Individual, erau toți drăguți, mai ales tatăl lui, un tip liniștit — ochiul uraganului care era clanul Maxwell — dar eram un pic agitată pentru că nu știam cum va fi să petrec așa de mult timp împreună cu ei și cât îmi va lipsi propria mea familie.

Părinții lui Darren închiriaseră un loc uriaș în Vail și mama lui promisese un brad imens de Crăciun, în cabană. Familia lui expediase două cutii mari cu cadouri, care s-ajungă înaintea noastră acolo. Noi eram puțin în întârziere cu ale noastre, așa c-am cumpărat chestii mici — lucruri pe care le puteam căra în geamantane. Ne-am gândit s-o luăm și pe Annie cu noi, dar fratele meu s-a oferit să aibă grijă de ea și s-o ia cu el la părinții mei. Cumva faptul că ea era cu ei îmi dădea sentimentul că eram și eu acolo, așa că am acceptat oferta.

— E grozav, Lulu, mi-a spus Jay, când i-am spus de planul meu de-a petrece Crăciunul cu familia lui Darren și nu cu a noastră. El e

reacția ta întârziată?

Mi-am amintit acea conversație pe care-o avusesem cu el, cu peste un an și jumătate în urmă, când i-am spus că nu vreau să iubesc pe nimeni altcineva, în afară de tine. Sentimentele mele se schimbaseră, în mod clar.

— Cred c-ar putea fi, i-am spus lui Jay.

Am simțit bucuria în vocea fratelui meu, când mi-a spus:

— Sunt fericit pentru tine, deși îți voi simți lipsa de Crăciun.

— Și tu-mi vei lipsi, i-am spus. Mult. Dar ne vom vedea când mă-ntorc. Ce-ai zice de un mic dejun târziu în ziua de Anul Nou? Tu, Vanessa, eu și Darren?

—Sună bine, a spus fratele meu. Abia aștept.

Ne-am dus la părinții mei cu o săptămână înainte, pentru a-mi lua costumul de schi, casca și ochelarii pe care-i depozitasem în pivnița lor.

— Darren e un om bun, îmi spusese tata, în timp ce mă ajuta să-mi caut casca. Îmi pare rău că nu vă vom vedea pe-amândoi de Crăciun, dar poate vă vom avea la noi anul viitor. Și de Paști.

Eu am zâmbit.

— Sună bine, am spus.

Familia mea îl plăcea pe Darren și amândoi petreceam mult mai mult timp cu ei decât atunci când eram cu tine. Nu știu exact de ce. Poate pentru că, pe când eram noi împreună, nu aveam nevoie de nimeni altcineva, nu ne gândeam cu adevărat la nimeni altcineva. Lumea lui Darren și a mea îi cuprindea pe toți cunoscuții noștri — el era mai sociabil decât mine, el avea grijă să facă loc tuturor în programul nostru.

Și era atât de emoționat de această călătorie de sărbători. Făcea liste peste liste ca să fie sigur că nu va uita nimic și, după ce a verificat de două ori valizele, a declarat că suntem gata să plecăm în Ajun de Crăciun. Apoi a făcut gripă.

Lui Darren începuse să-i curgă nasul și să tușească puțin pe douăzeci și trei, așa că se băgase-n pat devreme, în acea noapte, sperând că asta-l va ajuta să scape de răceală. Planul fusese să dorm

la el și să plecăm la aeroport împreună, așa că eu am rămas în camera de zi să văd filmul *O viață minunată* și m-am dus să mă culc cu puțin după miezul nopții, cam la trei ore după ce se vârâse el în pat.

M-am cuibărit lângă el și căldura trupului său m-a încălzit, apoi mi-am dat seama că era chiar cald. Mai cald ca de obicei. M-am întors și mi-am pus buzele pe fruntea lui, așa cum făcea mama întotdeauna când fratele meu sau eu eram bolnavi. Avea capul fierbinte.

A deschis ochii și am văzut, în semiîntuneric, cât de lucioși îi erau.

— Darren, am șoptit. Arzi. Te simți bine?

A făcut o criză de tuse.

— Nu chiar, a spus el. Mă doare capul. Crezi că am febră?

M-am dus și-am adus termometrul pe care știam că-l păstrează în dulăpiorul cu medicamente și și-a luat temperatura. 39 cu 1.

— Poate că e stricat, a spus el.

L-am șters cu alcool și mi-am luat și eu temperatura. 37 de grade Celsius.

— Nu cred că e stricat, am spus. Cred că s-ar putea să ai gripă.

I-am dat niște Tylenol și am adormit amândoi.

S-a trezit devreme, în dimineața următoare, cu aceeași febră mare, cu aceeași tuse zguduitoare. Durerea de cap se intensificase și nasul îi curgea mai tare.

— Sunt bolnav de-adevăratelea, a spus, când m-am trezit din cauza tusei lui.

— Da. Ești bolnav, am zis.

Și atunci ochii i s-au umplut de lacrimi. Era prima dată când l-am văzut plângând.

— Avionul nostru decolează peste patru ore. Nu cred că pot zbura la Colorado astăzi. Nici măcar nu știu dacă mă pot da jos din pat.

Chiar dacă Darren era, de obicei, cel care se ocupa cu logistica — și încă este — am sunat imediat la compania aeriană și, cu câteva

rugăminți și explicații, am schimbat biletele pentru un zbor programat peste două zile. Apoi am sunat-o pe mama lui și i-am explicat situația. Și apoi mi-am pus pe mine niște cizme și un palton și m-am dus la farmacie să-i cumpăr ceva — medicamente contra tusei și antitermice și pastile împotriva gripei și răcelii.

— Îmi pare rău că ți-am stricat Crăciunul, mi-a spus el când m-am întors.

L-am sărutat pe fruntea fierbinte și am spus:

— Atâta vreme cât îl petrec cu tine, nu e stricat.

A luat niște medicamente și s-a-ntors la somn, iar eu am zbughit-o din nou din apartament. Am cumpărat un brad de un metru înălțime — cel mai mare pe care-l puteam căra singură — și lumânări, și beteală, și fulgi de nea sclipitori, lucruri care fuseseră deja reduse cu douăzeci la sută la Duane Reade. Am luat o cutie cu ornamente roșii și aurii și o balerină pentru vârful bradului, pentru că toate celelalte se vânduseră deja. Apoi, în timp ce Darren dormea, am adus Crăciunul în camera de zi. Am despachetat și cadourile pentru întreaga lui familie și le-am pus sub brad, pe care-l montasem pe măsuța de cafea, ca să pară mai înalt. Voiam să-i dau înapoi ceva din fericirea pe care mi-o dăruise în ultimul an.

— Lucy? a strigat Darren din dormitor, chiar în momentul în care lipeam ultimul fulg sclipitor pe peretele din spatele canapelei. Muți mobila?

L-am auzit venind încet spre ușă, tușind, și apoi ușa de la dormitor s-a deschis și iată-l, sprijinindu-se de tocul ușii, palid și ciufulit, cu cearcăne negre sub ochi. S-a uitat la cameră și n-a spus o vorbă.

— Darren? Este-n regulă? Voiam să nu-ți lipsească Crăciunul, doar pentru că ești bolnav.

Am făcut un pas spre el și am văzut lacrimile din ochii lui.

— Lucy, a spus el și a-nceput să tușească. Uneori te iubesc atât de mult, încât nu știu cum de-mi rezistă inima.

M-am dus la el și l-am luat în brațe, mai tare decât o făcusem vreodată, ca și cum simțeam cumva nevoia să-i arăt, prin

strânsoarea îmbrățișării mele, cât de mult îl iubeam și eu.

Darren era experimentul meu Old Nassau. Pe măsură ce trecea vremea, cu atât îl iubeam mai mult și cu atât era mai bine.

XLI

Există în viața unei persoane anumite evenimente resimțite ca niște cumpene, chiar în timp ce ce-ntâmplă. 11 septembrie a fost o cumpănă-n viața mea. Plecarea ta a fost altă cumpănă. Și Crăciunul cu Darren a fost cea de-a treia cumpănă. La momentul acela nu semplinise un an și jumătate de când eram împreună, dar am știut că ne vom căsători. Nu imediat, dar știam că asta se va-ntâmpla — dacă nu apărea cine știe ce situație neașteptată. De fapt, dacă nu-ți făceai tu apariția. Întotdeauna mi-am imaginat că tu erai singura persoană, singurul care mă putea opri să mă căsătoresc cu Darren. Mă-ntrebam dacă asta însemna că nu trebuia să mă căsătoresc cu el, dar știam, de asemenea, că nu te puteam avea pe tine și nu-mi puteam imagina viața fără el. Și eu îl iubeam — îl iubesc — din tot sufletul și cu adevărat. Numai că nu așa cum te-am iubit — cum te iubesc — pe tine.

Eu mă gândesc încă la tine — ți-am mai spus asta — visez la tine de când ai plecat. Tu și cu mine la picnic în Central Park sau într-o cameră de hotel sau la cules de mere. Uneori visul este despre ceva ce am făcut împreună, alteori nu. Dar întotdeauna în vis mă tragi spre tine la final, cu trupurile noastre lipite, cu buzele întâlnindu-ni-se — și apoi mă trezesc cu inima bătându-mi ca nebuna, cu un sentiment de vină pentru că mă gândesc la altcineva, în timp ce sunt în pat cu Darren, cu toate c-au trecut atâția ani. Am încercat din greu să opresc aceste vise, dar încă se întâmplă.

Tu mă visezi? În momentul acesta, te gândești la mine?

Într-o dimineață, în preajma aniversării mele de douăzeci și șase de ani, am văzut în *New York Times* o fotografie făcută de tine. Pakistanezi protestând împotriva unui atac cu dronă. Pakistanezi,

nu irakieni. Te mutaseși. Te mutaseși într-o altă țară și nici nu-mi spuseseși.

În noaptea aceea te-am visat, dar acest vis a fost altfel. Ne plimbam prin Times Square și au năvălit o mulțime de turiști. Mâna mi-a fost smulsă din mâna ta; am fost separați și eu te căutam peste tot. În vis, eram panicată și cred că te strigam, pentru că următorul lucru pe care-l știu este că Darren mă scutura de umăr, spunându-mi: „Ai un coșmar. Trezește-te, Lucy.“

M-am trezit transpirată și încă panicată.

— Ce-a fost asta? a întrebat Darren. Tot spuneai „Gave“[10]. Ce-ai dat?

Am scuturat din cap.

— Nu... nu știu, am bâiguit eu. Dar, desigur, știam că nu spusesem deloc „gave“.

Darren mi-a adus un pahar cu apă, apoi a venit din nou în pat și m-a luat strâns în brațe.

— E-n regulă, a spus el. Sunt aici. Voi ține visele urâte departe de tine.

L-am prins în brațe, dar am știut că nimeni nu putea ține visele urâte departe de mine. Am stat trează mult timp după asta și, în cele din urmă, am adormit din nou, când răsărea soarele.

În ziua aceea, la serviciu, ți-am trimis un mail.

Nu mai știu nimic despre tine de ceva timp, dar am văzut că ești în Pakistan. Mi-a plăcut fotografia. Rămâi mai mult timp acolo?

Răspunsul a venit rapid.

Salut, Lucy! Mă bucur că mi-ai scris. Sper că ești bine. Sunt în Pakistan de câteva luni, dar m-au întrebat dacă m-aș transfera aici oficial. Mă gândesc să spun da. Probabil voi veni din nou în State vara asta. Sper să ne vedem atunci. Urmăresc It Takes a Galaxy*, ori de câte ori călătoresc. Echipa ta face niște chestii grozave. Încă-l iubesc pe Galacto.*

Îți amintești că mi-ai trimis acest mesaj? Am fost așa de bucuroasă c-ai făcut-o. Să știu că nu te-ai mutat fără să-mi spui m-a mai liniștit, de parcă lumea se rotea din nou cu viteză potrivită. Dar, pe bune, nu știu de ce-a contat așa de mult pentru mine. Bănuiesc că voiam să fiu încă importantă pentru tine, să fiu persoana cu care împărtășești noutățile, deși tu nu erai acea persoană pentru mine. Unii psihologi s-ar fi amuzat de lucrul acesta.

Ceea ce nu mi-ai spus atunci a fost că întâlnișeși o jurnalistă — Raina — care lucra la Islamabad și că de-aceea te gândișeși să te muți. Nu știu cum m-aș fi simțit dac-aș fi știut acest lucru atunci. Sincer, mă bucur că nu mi-ai spus.

---

[10] Darren confundă aici numele lui Gabe cu verbul „to give“ la forma sa de trecut „gave“. (*N. red.*)

XLII

În anul acela Darren mi-a cumpărat o pereche de pantofi Manolo Blahnik, de ziua mea. Și am decis să ne mutăm împreună. Eram un cuplu de peste un an și jumătate și terminaserăm amândoi ratele, în vară.

— Hai să căutăm o locuință nouă, a spus el. Una care să nu fie nici a ta, nici a mea — una care să fie și să rămână numai a noastră.

Mi-a plăcut ideea. Ar fi fost oarecum ciudat să-ți scoți hainele din sertare ca să mi le pun eu pe-ale mele și să te oferi să dai jos de pe pereți un poster sau două, pentru ca eu să-mi pot pune câteva de-ale mele. Tu îți împărțiseși spațiul cu mine și nu voiam să iau mai mult decât îmi fusese oferit sau să schimb prea multe detalii, chiar dacă eu aș fi amenajat altfel apartamentul.

— Ce crezi c-ar trebui să căutăm? a-ntrebat Darren, luând de pe măsuța de cafea o bucată de hârtie și un creion.

Stăteam în apartamentul lui. Acolo petreceam mai multă vreme. Probabil pentru că era mai mare și mai aproape de metrou și avea un pat special pentru câine, care-i plăcea lui Annie și care era prea mare pentru a-l căra cu noi și prea scump pentru a cumpăra unul la fel.

— O mașină de spălat vase, i-am spus eu, în timp ce-mi puneam încărcătorul pe masă. Lumină și cât de mult spațiu ne putem permite.

El a dat din cap, scriind cu furie.

— Adaug aproape de o stație de metrou, lângă niște restaurante bune și niște magazine, și două dormitoare.

— Două dormitoare? am întrebat eu, înfigându-mi picioarele-n podea.

— Pentru musafiri, a răspuns el, fără să se uite la mine.

Dar mintea mea a zburat la copii. Mutarea cu Darren nu era ca mutarea cu tine. Era un lucru mai serios. Semăna mai mult cu o înțelegere adevărată pentru fiecare din noi. Cu pasul de dinainte de logodnă.

Ne-am petrecut weekendul căutând apartamente. Darren n-ar fi permis să ne-așezăm într-un loc altfel decât perfect. Agentul era pe punctul să ne ucidă.

— Cred că asta este, a spus, în sfârșit, Darren, într-o duminică, spre sfârșitul lui aprilie.

Era de dinainte de război, structurat aparent la-ntâmplare, cu holuri și alcovuri și o arcadă la intrarea-n bucătărie. Era situat pe două etaje și avea un perete cu cărămida la vedere, în dormitorul principal.

— Îmi place la nebunie.

Mi-a zâmbit.

— Și te iubesc.

Eu l-am împins cu mâna și-am râs.

— Dar apartamentul îți place? l-am întrebat.

— Da, a răspuns. Și nu numai pentru că-ți place ție.

— Bine, am spus.

Am semnat contractul în acea zi și ne-am mutat împreună trei săptămâni mai târziu. Am făcut tone de poze și ne-am postat zâmbetele pe Facebook. Ne-am dus la Bed Bath & Beyond și-am cumpărat orice ne făcea să râdem — un recipient pentru biscuiți în formă de brioșă, un ceainic cu față de om în relief, o perdea de duș care avea pe ea imaginea unei perdele de duș, care avea pe ea imaginea unei perdele de duș și tot așa, la infinit.

— *Mise en abyme*[11], am spus eu.

Darren s-a uitat la mine de parcă vorbeam în altă limbă, ceea ce cred că și făceam.

— Fenomenul Quaker Oats, l-am lămurit eu. O imagine cu imaginea proprie pe ea, iar și iar, la infinit.

— Nu știam că are un nume, a spus el.

Tu ai fi știut, dar, în momentul acela, nu m-am gândit la tine. Nu m-am gândit la tine când Darren a plătit tot ce aveam în căruciorul de cumpărături sau când am ajuns acasă și ne-am jucat cu Annie. Dar nu mă puteam opri să compar prima noapte a mea cu Darren în aceeași casă cu cea pe care-am petrecut-o împreună cu tine, în studioul tău, care a devenit al nostru, care a devenit al meu.

Darren și cu mine am gătit împreună — o treabă extravagantă care a presupus sosuri la foc mic, găinușe de Cornwall și o sticlă de șampanie. Apoi am scos-o pe Annie la plimbare, am văzut un film și am făcut dragoste.

Tu și cu mine am comandat pizza și am desfăcut o sticlă de vin și-am făcut sex în toate locurile posibile. Canapea, podea, măsuța de cafea și pe pat, desigur. Apoi ne-am trezit, în dimineața următoare, și-am luat-o de la capăt.

Dar tu și cu mine nu ne-am spălat unul altuia părul în timp ce făceam duș, cum am făcut eu cu Darren, în acea primă dimineață. Nu știu de ce noi nu ne-am gândit să facem asta, dar e minunat să speli părul cuiva pe care-l iubești și care-ți spală, la rândul său, părul. E ceva intim. Poate are legătură cu materialul genetic pe care-l împărțim cu maimuțele; ele își îngrijesc întotdeauna perechea.

Tu și cu mine nu ne lăsam bilețele în frigider. Mici post-it-uri lipite pe diverse recipiente, în așa fel încât laptele să spună *Te iubesc* și sucul de portocale să spună *Ești frumoasă* și brânza *Sunt așa de fericită* sau Și *eu la fel*.

Nu-mi amintesc cum a-nceput, dar țin minte că m-am gândit — Asta-i ceva ce Gabe n-ar face niciodată. Ar crede, probabil, că e o tâmpenie. Sper că nu. Sper că greșesc. Pentru că mie-mi plăcea la nebunie.

---

[11] În franceză, plasat în abis, tehnică provenind din domeniul heraldicii și însemnând repetarea unei imagini în efect nesfârșit. (*N. red.*)

XLIII

Când ne-am întâlnit la o cafea, în primăvara aceea, când tu erai în trecere prin oraș, am simțit ceva schimbat. Era ceva schimbat și în privința orașului. Începuseră să construiască Freedom Tower și Ground Zero. Era ca și cum ar fi bandajat o rană sau ar fi făcut un tatuaj elaborat pentru a acoperi o cicatrice. Am înțeles dorința de-a reconstrui, de a crea ceva înalt și mare, un mare du-te dracului pe cerul orașului New York. Dar mie zona mi se părea în continuare sacră, o rană deschisă. Nevindecată suficient pentru a construi ceva acolo.

Asta nu avea nicio legătură cu tine. Avea legătură cu oamenii care arătau ca niște păsări care zburau de la ferestre, în timp ce turnurile se prăbușeau și ardeau. Dacă s-ar fi construit niște clădiri noi, îmi era mai greu să-i văd. M-am ținut departe de această zonă a Manhattanului. Este oare îngrozitor să recunosc că nu m-am dus acolo niciodată, chiar și-acum când totul s-a terminat demult? Chiar și-acum când există acolo un loc memorial? N-am crezut că voi putea suporta asta singură și n-am dorit să merg cu Darren.

Totuși, n-am discutat despre Freedom Tower în ziua aceea, nici despre memorial, nici despre dimineața în care ne-am cunoscut.

Ai început prin a-mi spune cât de impresionat fuseseși de episodul din *It Takes a Galaxy* pe care-l văzuseși în timpul escalei la Londra.

— Cel în care Electra îi dovedește bunicului ei că poate repara nava spațială, chiar dacă el crede c-ar trebui să-l întrebe pe fratele ei. Era episodul tău? m-ai întrebat.

Am zâmbit.

— Îmi recunosc vina, am spus.

— Așa m-am gândit și eu, mi-ai zis, în timp ce sorbeai din cafea. Parc-am făcut o mică excursie în mintea ta.

Darren n-a spus niciodată așa ceva despre *It Takes a Galaxy*. Cu siguranță nici nu va spune. Am simțit o-mpunsătură, o melancolie. Fusese excelent să am o relație cu cineva căruia-i păsa așa de mult de slujba mea, care înțelegea acea parte din mine.

— Cum este Islamabadul? am întrebat.

— În regulă, ai răspuns. Este... este-n regulă.

Pentru tine — pentru noi — un astfel de non-răspuns era un eșec. Te-am luat la întrebări, atunci, încercând să văd ce-mi scăpa. Tu păreai relaxat. Stăteai rezemat de spătarul scaunului, cu ceașca de cafea în poală.

Am început cu întrebările.

— Îți place apartamentul în care stai?

— Este frumos, mi-ai spus. Este o casă întreagă, serios. Locuiesc acolo împreună cu câțiva alți jurnaliști.

— Oh, asta sună amuzant. Un grup de băieți?

Tu ai privit în jos, la ceașca cu cafea.

— De fapt, locuiesc cu Raina. Am cunoscut-o când m-a trimis P la Islamabad. Am colaborat la un material, ai spus și ai ridicat din umeri.

— Și ați ajuns să colaborați în mult mai multe privințe? am adăugat eu în locul tău.

M-am întrebat dacă acest fel de colaborare în muncă și în viață era ce-ți imaginaseși tu pentru noi, când îmi ceruseși să merg cu tine.

Tu ai ridicat, din nou, din umeri, de parcă ai fi fost stânjenit să-mi mărturisești asta.

— Este un Pegas, ca și tine, ai spus, în cele din urmă.

Am simțit un pumn în burtă când ai spus asta, ceea ce era absurd, pentru că eu niciodată nu fusesem de acord cu interpretarea pe care o dădeai tu acelui mit. Dar știam ce-nsemna acel cuvânt pentru tine. Și, chiar dacă eu eram cu Darren de aproape doi ani și tu nu avuseseși pe nimeni până acum și părea

corect să-ți găsești pe cineva, tot mă durea. Cât timp fusesem cu Darren, el nu-ți luase locul în inima mea și uram ideea că o altă persoană îmi luase locul în sufletul tău.

— E grozav, ți-am spus. Sunt fericită pentru tine, Gabe.

Tu ți-ai trecut degetele prin păr, cum te văzusem făcând de sute de ori înainte.

— Îți mulțumesc, ai spus. Așadar, cum e iubitul tău? Daniel? Derrick?

— Darren, am spus eu. Este un om bun.

I-ai greșit numele cu bună știință? Întotdeauna mi-am închipuit că da, dar n-am spus nimic despre asta.

Sunt bucuroasă că ne-am văzut numai la o cafea, în ziua aceea. Nu cred c-aș fi putut suporta mai mult de-atât. Gelozia pe care-o simțeam m-a speriat. M-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu relația mea cu Darren și nu voiam să fac asta. Îl iubeam. Și tu iubeai pe-altcineva.

XLIV

Există câteva întrebări care schimbă lumea. Nu lumea mare, ca întreg, ci lumea mică, personală. *Te căsătorești cu mine*? Cred că aceasta este prima pe listă.

În ultima săptămână din mai, nu mult după ce m-am întâlnit cu tine, Darren mi-a spus să-mi fac bagajul, pentră că plănuia o călătorie aniversară în weekendul de Memorial Day. Un sfârșit de săptămână surpriză, prelungit la patru zile pentru a sărbători faptul că ne-am mutat împreună, că în curând vom sărbători doi ani de când aveam o relație. Încă nu se prinsese că asemenea surprize nu erau favoritele mele, dar eu încă încercam să le apreciez. În mod clar, îi plăcea să facă planuri și să-mi facă surprize, așa c-am hotărât să nu țin cont de sentimentele mele și să apreciez numai cât de mult însemna asta pentru el. Chiar și-așa, nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb încotro ne-ndreptam. Credeam că spre Cape Cod sau un alt loc pe coasta statului Maine, de vreme ce erau numai patru zile, ne plăcea amândurora plaja și nu fuseserăm niciodată altundeva, în doi. Dar când Darren mi-a dat lista lucrurilor pe care să le pun în bagaj, am observat că nu exista niciun costum de baie.

— Nu crezi c-ai uitat ceva? am întrebat în timp ce împachetam.

Darren se pregătea de culcare și a venit îmbrăcat numai într-un tricou și boxeri, mirosind a săpun de față și pastă de dinți. S-a uitat la lista din mâna mea și a citit-o.

— Nu, n-am uitat nimic. E totul aici, a spus.

— Fără costume de baie? am întrebat.

— Da, a zis. Tot ce-ai nevoie e acolo.

M-am gândit la altceva. Poate vom merge la Berkshires. Sau la acel spa din Connecticut, despre care ne tot vorbise sora lui mai

mare. Oriunde ar fi, ne vom distra.

— Poți să pleci de la serviciu, mâine, la ora cinci fix? a-ntrebat el.

Am dat din cap.

— I-am spus lui Phil și a spus că e-n regulă.

Darren s-a dus la valiza lui și-a-nceput să-și facă și el bagajul.

— Te iau din fața clădirii și plecăm, a spus.

— Ne putem întâlni unde se-nchiriază mașini, i-am zis eu.

— Nu.

Și-a împăturit o pereche de pantaloni, atent să păstreze dungile, și i-a pus în valiză.

— Cred că e mai bine să vin să te iau din fața biroului.

M-am oprit din împachetat și m-am uitat la el cum își punea șosetele în pantofi — câte trei perechi într-unul, bine împinse înăuntru, ca să nu cadă.

Uneori mă uitam la el și tot ce-mi venea în minte era: *Al meu. Este iubitul meu, trupul pe care să-l îmbrățișez, mâna pe care s-o țin cu mâna mea.* Niciodată n-am simțit că tu erai al meu în același fel în care era... în care este Darren. Întotdeauna a părut că tu îți aparțineai și mi te împrumutai mie, când simțeai că voiai acest lucru. Niciodată n-am fost stăpâna ta. Cu Darren, am fost. Și faptul că era atât de pe de-a-ntregul al meu mă făcea să ignor lucruri pe care, probabil, n-ar fi trebuit să le ignor.

M-am lipit de el, în noaptea aceea, l-am luat în brațe pe la spate și l-am sărutat pe ceafă.

— Bine, am înțeles, este o excursie-surpriză. Voi înceta să-ncerc să-ți schimb planurile, am zis.

El s-a-ntors cu fața la mine, m-a sărutat și i-am simțit erecția, lipită de mine.

— Hei, am făcut eu, ridicând din sprâncene.

— Hei, a răspuns el, moale.

I-am ridicat tricoul și am început să-i sărut trupul, coborând până la elasticul chiloților. I-am tras în jos, m-am ridicat în genunchi și-am continuat să-l sărut mai jos.

— Oh, Lucy.

N-am adormit decât mult prea târziu, în noaptea aceea.

Am fost amețită la muncă, toată ziua, și am ieșit să mă-ntâlnesc cu Darren, cu zece minute întârziere.

— Unde-ai fost? m-a-ntrebat el, când, în sfârșit, am apărut.

El se plimba pe trotuar, în fața unei limuzine.

— Asta nu-i o mașină închiriată, am spus.

El a râs și s-a scuturat de panica în care intrase.

— Nu este. Mergem la aeroport.

— La aeroport? am repetat, mirată.

— Te duc la Paris! a spus. Ca în lista ta. Să merg la Paris într-un weekend, uite-așa...

Am făcut ochii mari.

— Tu vorbești serios? am întrebat, complet înmărmurită.

O vacanță surpriză, la Paris! Ăsta era genul de scenă care se-ntâmplă în filme, nu în lumea reală. Dar acum se-ntâmpla, în lumea reală. Mi se-ntâmpla chiar mie!

Era un gest incredibil și romantic. Genul de întâmplare la care visează mii de femei. Dar, după ce-a trecut șocul inițial, mi s-a părut ciudat, ca atunci când Darren mi-a adus-o pe Annie. Voiam să fi avut un cuvânt de spus. Dacă aș fi dorit să stăm într-un anume arondisment? Sau să mergem în vizită la Biarritz, cât timp suntem acolo? Sau la Giverny?

— Serios ca încălzirea globală, a spus el. Haide, trebuie s-ajungem la aeroport!

A deschis portiera ca să urc în mașină.

— Dar pașaportul meu! am spus, în timp ce suiam în mașină.

— E-aici, a spus el, urcând lângă mine și bătând cu palma în geanta în care era laptopul.

Când am ajuns la JFK, am aflat că rezervase locuri la clasa business.

— Ești nebun? l-am întrebat, în timp ce așteptam în holul American Airlines.

— Mile adunate. Puncte pe cardul de credit. Nu m-a costat

nimic, ai răspuns tu.

M-am uitat la el cu neîncredere și el a râs.

— Chiar dacă am plătit, a meritat fiecare bănuț, pentru prima ta excursie la Paris, a spus.

Am mâncat cea mai delicioasă masă pe care o luasem vreodată în avion și fiecare dintre noi a avut propria sticlă cu vin. Darren mi-a turnat în pahar, povestind cu un accent franțuzesc groaznic, ceea ce mă făcea să râd cu lacrimi. Odată cu lacrimile mi-am șters și ultimele urme ale supărării că planificase excursia fără mine. Am adormit ținându-ne de mână și ne-am trezit când însoțitorul de bord ne-a adus micul dejun.

Odată ce-am ieșit din aeroport, am luat trenul spre oraș și apoi l-am schimbat cu metroul.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Încă o surpriză, a spus.

Când am ieșit din metrou, eram chiar în fața Catedralei Notre Dame.

— Oh, Doamne! am exclamat eu.

— Frumoasă, nu-i așa? Dar nu asta-i surpriza. Apartamenul nostru este în apropiere. Sper că e la fel de frumos cum era în imagini.

Darren găsise apartamentul pe net și-l închiriase pentru trei nopți, ceea ce în zilele dinainte de inventarea Airbnb era incredibil. Când am ajuns acolo, am constatat că nu era chiar ca în imagini, dar era totuși drăguț. Avea un balcon care dădea spre Sena și era decorat exact cum ți-ai imagina un apartament parizian, tot numai stucaturi și culori aprinse și alte detalii pretențioase. Avea, de asemenea, un pat rotund.

— N-am mai văzut așa ceva până acum, a spus Darren, când a intrat în dormitor. Asta nu se vedea deloc în imagini.

Am venit lângă el să văd și eu.

— Nu știam că fac cearceafuri rotunde. Și pături rotunde. Poate că e ceva tipic franțuzesc?

Darren s-a scărpinat în cap.

— Cred că e ceva tipic proprietarului.

Eu am râs.

— Sper că e-n regulă, a spus el, luându-mă de după umeri.

— Bineînțeles că este-n regulă, i-am răspuns eu. Va fi o experiență de-a dreptul aventuroasă.

În noaptea aceea, a trebuit să dormim mai lipiți unul de celălalt decât de obicei, ca să nu ne atârne picioarele. A fost drăguț să dormim înlănțuiți, cum făceam noi de obicei. Așa dormeai și tu cu Raina? Sau cu Alina? Sau cu femeile din tot acest timp, despre care nu mi-ai povestit niciodată?

În ziua următoare ne-am plimbat în delir — Notre Dame, Luvru, Turnul Eiffel, Sainte-Chapelle. Am ieșit la cină și-am admirat Turnul Eiffel luminat la fiecare oră, de parcă scutura peste tot orașul praf de stele.

— Ești fericită? m-a-ntrebat Darren peste farfuriile cu desert — crème brûlée — și Vin Santo.

— Incredibil de fericită, i-am spus. Îți mulțumesc pentru această excursie.

Am privit cerul înstelat al nopții, clădirile pariziene și străzile pavate cu piatră. L-am privit pe Darren, care-mi zâmbea. Și mi-am simțit inima plină. Dar apoi, o mică parte din mine, cea căreia i-ar fi plăcut să fi pus la cale această excursie împreună, s-a-ntrebat cât de mult face el asta de dragul meu și cât de mult o face pentru că voia să fie genul de tip care pune la cale excursii-surpriză la Paris pentru prietena lui. Darren face aceste gesturi minunate tot timpul și, după atâția ani, tot nu sunt sigură cât face asta pentru mine și cât pentru el.

Chiar înainte de a pleca la Paris, după ce-mi spusese de misterioasa excursie aniversară pe care-o plănuia, îi cumpărasem o brățară. Genul acela cu intarsie de metal care poate fi gravată. Pe-o parte era numele lui și pe cealaltă, cea din interior, scria „Te iubesc. Lucy“.

După ultima linguriță de cremă de zahăr ars, m-am dus să scot

cutia cu brățara din geantă.

— Am ceva pentru tine, i-am spus. Un cadou.

— Și eu am ceva pentru tine, a spus el.

— Credeam că excursia asta este cadoul pentru mine, i-am spus, jucându-mă cu cutiuța ambalată din poală.

— Este numai o parte din surpriză, a spus el. Dar știu eu un loc mai bun pentru schimbat cadouri decât acesta, a adăugat, uitându-se la ceas. Te deranjează dacă ne grăbim un pic?

M-am uitat la încălțările mele.

— Sunt pe tocuri, i-am spus.

— Numai o mică alergare. Te ajut eu să-ți păstrezi echilibrul.

Așa că a plătit și am început să alergăm, ținându-ne de mână, traversând străzile pietruite ale Parisului, până am ajuns la mijlocul Pont Neuf.

— Am ajuns exact la timp! a spus Darren, privind spre Turnul Eiffel, căruia chiar începeau să i se aprindă luminițele.

Apoi s-a lăsat pe un genunchi și a scos o cutiuță din buzunarul de la pantaloni și, chiar înainte să-mi dau seama ce se petrecea, a spus:

— Lucy, te căsătorești cu mine?

Am simțit că-mi ia foc tot corpul și mi se zbate stomacul. Poate c-ar fi trebuit să m-aștept la asta, dar nu mă așteptasem. Și, în acel moment, nu m-am gândit deloc la tine. Sau la faptul că Darren plănuise această excursie fără să mă consulte. Și nu părea să-mi pese de slujba mea. Și m-am gândit că visurile mele erau drăguțe, dar nu esențiale. Nu mă gândeam decât la cât de dulce era el. Și la cât de mult mă iubea. La cât de mult se gândise la această propunere, la cât de multe multe planuri își făcuse. La cum simțeam că era numai al meu. La cât de mult iubeam eu toate aceste lucruri.

— Desigur. Absolut. Da, i-am răspuns.

El s-a ridicat și a-ncercat să-mi pună inelul pe deget — pe oricare deget — luându-mi mâna dreaptă, până i-am oferit-o eu pe stânga.

Și apoi ne-am sărutat și Turnul Eiffel încă sclipea și era genul de

moment romantic din cărți sau din filme, sau din jurnalele intime al fetelor de cincisprezece ani.

Din acel moment, m-am tot întrebat dacă tu te-ai fi dat atât de tare peste cap pentru a-i cere cuiva mâna. M-am întrebat cum ai cerut-o pe Alina. Nu cred că mi-ai spus vreodată cum a-nceput acea relație, ci numai cum s-a sfârșit.

XLV

La câteva săptămâni după ce-am ajuns acasă, Darren a plecat la Montreal, la petrecerea burlacilor organizată de prietenul lui, Arjit, iar eu am primit un telefon de la Jay, în acea vineri seara.

— Lu? a spus el, când am ridicat receptorul. Ești liberă duminică?

Absența lui Darren era o șansă a unui mic dejun târziu cu Alexis sâmbătă dimineața, un drum la Met, împreună cu Kate, sâmbătă după masă, și o cină în Koreatown cu Julia, sâmbătă seara, unde voiam să frigem carne pe bețișoare, iar ea să-mi povestească despre șirul ei de întâlniri deloc binecuvântate de Cupidon. Pentru duminică nu-mi făcusem niciun plan. Voiam să-mi petrec duminica acasă, cuibărită pe canapea, doar cu Annie. Voiam să mănânc Cheerios, despre care Darren credea că erau ceva vulgar, direct din cutie, și să mă uit la reluări din *90210* și să stau în pijama până cel puțin la ora două după-amiaza.

Am oftat.

— Da, ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

Mi-l puteam imagina pe Jay scărpinându-se-n barbă, la celălat capăt al firului.

— Deci... ai putea să-mi faci o mare favoare?

Jay nu era genul de persoană care să sune pentru o favoare. Numai foarte rar. Faptul că-mi cerea mie o favoare mă cam neliniștea, de fapt.

— Pentru tine, Jay? l-am întrebat. Bineînțeles. De ce-ai nevoie?

— Vrei să vii la laborator, pentru ziua familiei?

Vine, desigur, și Vanessa, dar... vor fi o mulțime de copii. Tu și cu mine n-am vorbit despre asta, dar eu și Vanessa încercăm de ceva

timp să avem copii. De peste un an. Și cred că-i va fi mai ușor dacă ești și tu aici. Deci ai vrea să vii?

Asta iubesc eu la fratele meu. Când, în cele din urmă, îmi cere o favoare, n-o cere pentru el. Acum o cerea pentru Vanessa.

— Bineînțeles, i-am spus.

Așa că m-am dus la New Jersey și mi-am petrecut duminica după-amiază învârtindu-mă prin laborator și urmărindu-l pe Jay și pe ceilalți cercetători făcând experimente pentru copii. Era clar că ziua familiei era, de fapt, „ziua copiilor“, probabil concepută ca o modalitate de a le trezi celor mici interesul pentru știință sau de a le da șansa să viziteze locurile de muncă ale părinților lor, ceea ce era, de obicei, imposibil. De fapt, nu eram sigură de ce acesta putea fi motiv de supărare, dar, odată ce-am ajuns acolo, am înțeles de ce ar putea fi greu pentru cineva care tot încerca să rămână însărcinată să vină singură.

Nu-mi dădeam seama cât de multe trebuia să știu, așa că n-am vorbit cu Vanessa nimic despre copii. Dar pe când stăteam amândouă în spatele unui grup, privindu-l pe Jay uimindu-i pe școlarii de la elementară cu o reacție în lanț — favorita lui, cea care trecea de la incolor la portocaliu și la negru — Vanessa mi-a spus:

— Nu mă mai plimb deloc prin parc.

Eu m-am întors spre ea.

— Serios? am întrebat-o.

Ea a dat din cap.

— Este așa de greu să vezi atâtea cărucioare și locurile de joacă.

— Îmi imaginez, i-am spus eu, în timp ce grupul dinaintea noastră ovaționa când amestecul s-a făcut portocaliu. Ai fost la doctor?

— Cu câteva săptămâni în urmă, a spus ea, uitându-se la reacție, în loc să se uite la mine. Am început un tratament. Așa că să sperăm...

I-am privit fața.

— Sunt sigură că se va-ntâmpla, i-am spus. Nu e nimic rău să ai nevoie de puțin ajutor. O mulțime de femei trec prin astfel de

lucruri și rămân însărcinate.

Reacția în lanț a ajuns la faza negru și Vanessa s-a uitat la mine.

— Știu, a spus ea. Numai că nu mi-am imaginat niciodată că eu voi fi una dintre ele.

După asta, s-a scuzat și s-a dus la baie, și eu m-am dus la o masă care arăta pregătită pentru un experiment pe care-l poți face acasă, cu sticle cu peroxid de hidrogen, săpun de vase și drojdie. Niciodată nu-l văzusem pe Jay făcând acest experiment, așa că nu prea știam ce se va-ntâmpla. M-am uitat la ingrediente, încercând să-mi dau seama.

— Spumă, a spus o voce.

M-am uitat și, lângă mine, era un coleg al lui Jay. Nu-l cunoscusem încă, dar avea halat de laborator și etichetă cu numele. *Dr. Christopher Morgan*. Era înalt, ca tine, cu păr creț, ca tine, dar aici se opreau asemănările. Avea ochi negri, păr negru și un nas lat, echilibrat perfect de barba pătrată.

— Salut, i-am spus eu. Eu sunt Lucy Carter, sora lui Jason.

S-a uitat la mine.

— Văd, a spus el. După sprâncene.

Apoi a zâmbit.

— Să nu-i spui fratelui tău, dar arată mai bine la o fată. Apropo, eu sunt Chris.

Eu am râs.

— Nu-i voi spune, i-am zis. Încântată să vă cunosc.

Chris s-a dus pe cealaltă parte a mesei și a-nceput să strângă capacul pe sticla de peroxid de hidrogen.

— Nimeni nu pare prea interesat de experimentul meu. Am crezut că va fi amuzant dacă le arăt copiilor ceva ce pot face acasă, dar par mai interesați de cele care nu folosesc ingrediente din bucătărie. Cred că nu mă prea pricep la copii.

Părea cam de vârsta mea. Poate cu un an mai mare sau cam așa ceva. Mi-am imaginat că nu avea copii — probabil nici nepoți sau nepoate.

— Eu sunt interesată, i-am spus. Aș vrea să vă văd spuma.

El s-a uitat la mine.

— Serios? a întrebat el. Ai vrea să vezi?

— Desigur, am răspuns eu.

Dar, în timp ce spuneam asta, mă-ntrebam dacă nu cumva flirtam cu el. Sau conversam și-atât? Diamantul de la inelul de pe degetul meu s-a făcut greu, instantaneu.

— Bine, atunci, a spus el și a-nceput să deșurubeze dopul. Niște spumă... vine imediat.

În timp ce turna ingredientele, mi-a tot pus întrebări: unde locuiam, ce lucram, cum am ajuns la New Jersey în ziua aceea. M-am trezit că-i răspundeam, fără să-l pomenesc nici măcar o dată pe Darren. Știam că nu fac bine.

— Știi, vin des la New York. Poate, data viitoare când vin, putem să ne vedem la un pahar, a zis el.

— Eu... am spus, ridicând mâna stângă. Îmi pare rău, dar sunt logodită.

— Oh! a făcut el. Îmi pare rău. Nu știam...

— Nu, nu! l-am întrerupt eu. Serios, e greșeala mea dacă ți-am lăsat o impresie greșită.

Chris s-a uitat din nou la mâna mea, apoi la ingredientele din fața lui.

— Vrei să pui tu drojdia? m-a-ntrebat el, în cele din urmă.

Am zâmbit, am adăugat drojdia și am făcut împreună spumă. Dar când m-am retras împreună cu Jay și cu Vanessa la ei acasă, mai târziu, în acea zi, nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost logodită. I-aș fi dat lui Chris numărul meu de telefon? Ne-am fi întâlnit să bem ceva? Aș fi gustat ceva nou și minunat în sărutul lui?

Relația lungă cu Darren, chiar după relația cu tine, m-a făcut să uit că mai existau și alți bărbați. Mii de bărbați. Și mintea mea s-a-ntors în timp la conversația mea cu Kate, despre Liz, și metaforele ei despre foc. Oare mi-am tăiat toate celelalte posibilități, prea curând? Trebuia oare să aștept un foc de tabără și scântei, și toate celelalte despre care-i vorbise Liz lui Kate?

Apoi am ajuns acasă și Darren era acolo, așteptându-mă cu cadouri de la Montreal și am gătit împreună spaghete carbonara și-am plimbat-o pe Annie și-am râs de lucrurile ridicole pe care le făcuseră băieții în timpul petrecerii burlacilor, și eu m-am gândit: *Asta este. Asta este ce vreau eu*. Dar m-am gândit la ziua aceea și mă-ntreb dacă, poate, instinctul îmi comunica un lucru pe care nici creierul, nici inima mea nu voiau să-l recunoască. Am mai fi noi aici, acum, așa, dacă mi-aș fi ascultat instinctul?

XLVI

Lumea spune că ploaia în ziua căsătoriei aduce noroc. Cred că, undeva, cineva a inventat această sentință tocmai pentru ca miresele să nu se simtă rău dacă se trezesc în dimineața zilei căsătoriei lor sub un cer întunecat, acoperit de nori.

Așa a fost ziua căsătoriei noastre, a mea cu Darren. Soarele a-ncercat din greu să scoată capul printre nori, dar n-a reușit deloc. Ne-am căsătorit la șase luni după ce Darren m-a cerut — de Ziua Recunoștinței, în 2006. Darren a spus că nu mai putea aștepta niciun minut în plus pentru a deveni soțul meu, iar eu eram așa de prinsă de toată povestea, încât am fost de-acord din toată inima. Aveam douăzeci și șase de ani. Darren avea treizeci și unu. În afară de cele trei surori ale lui Darren și de cumnata mea, Vanessa, am mai avut trei domnișoare de onoare: Kate, Alexis și Julia.

Toate fetele au purtat galben, pentru că mie mi se părea o culoare veselă, și Darren și cu mine voiam ca totul să exprime fericire, la nunta noastră. Fericire, pentru că și noi eram fericiți. Nimeni nu mă făcea să râd așa ca Darren. Nimeni nu putea transforma o zi cu nori de furtună și uragane într-o zi cu cer însorit și senin. Așadar, poate că era potrivit ca ziua căsătoriei noastre să fie noroasă — pentru că unirea cu el o făcea să pară însorită. El făcea ca viitorul să pară însorit.

Eu aveam buchetul din floarea-soarelui — nu prea subtil, știu. Am postat fotografii pe Facebook — așa de mulți făceau asta, încât bănuiesc că aflaseși deja despre buchetul meu. Totuși, pe tine nu te-am invitat. Nu mi s-a părut potrivit. Și nu te-am văzut deloc, în anul acela. Îți trimisesem un mesaj despre logodna mea și tu nu-mi spuseseși nimic, nu m-ai mai anunțat când ai fost în oraș, dar eu te-

am văzut pe pagina de Facebook a lui Adam, într-o poză cu tine, cu el, cu Justin și Scott sub un mesaj care spunea: „Băieții s-au întors în oraș!“ Am simțit un ghimpe-n inimă când am văzut fotografia, dar îmi amintesc că m-am gândit atunci că era mai bine să nu ne vedem, să ieșim ușor-ușor unul din viața celuilalt.

Nunta mea cu Darren a fost la Boathouse, în Central Park. Știu că era zona noastră, a ta și-a mea, dar nu mă gândisem la acest aspect când am făcut rezervarea. Mama tot insista s-o facem în Connecticut, părinții lui sugerau Jersey, și Darren se gândise c-ar fi frumos la Montauk. Dar eu voiam la New York și cu ocazia asta am învățat că, de obicei, mireasa obține ce vrea. Și când am văzut Boathouse, în parc, chiar lângă pistele de alergare, Darren s-a luminat la față. A conceput chiar invitația, o fotografie cu noi doi, de la genunchi în jos, cu picioarele încălțate în tenișii pentru alergare, pe care scria: *Indiferent că vii cu avionul, trenul, mașina sau pe propriile-ți picioare, abia așteptăm să fii cu noi la nunta noastră*! Știu, știu, tu ți-ai fi dat ochii peste cap dac-ai fi primit asta pe mail. Nu cred că tu și Alina erați destul de avansați cu planurile de căsătorie pentru a fi stabilit data. Dar chiar dac-ați fi ajuns și voi așa de departe, îmi imaginez că ați fi ignorat complet acest obicei.

În noaptea dinaintea nunții eu dormisem la părinții mei, în Connecticut, și mă trezise un apel pe mobil, chiar în patul meu din copilărie. Numărul afișat era clar din afara țării. Putea fi al câtorva persoane — puține — al lui Liz, sora lui Kate, al colegilor din Anglia sau Germania, acolo unde emisiunea *It Takes a Galaxy* era la fel de apreciată ca în State — dar ceva-mi spunea că era numărul tău. Am așteptat să mai sune o dată telefonul și apoi m-am hotărât să răspund. M-am gândit că poate voiai să-mi urezi baftă.

Dar tu habar n-aveai ce zi era. Sau, cel puțin, nu în mod conștient. Întotdeauna m-am întrebat dacă, undeva în străfundul minții tale, nu cumva știai. Poate-ți spusese cineva. Sau trebuie că văzuseși chiar tu, pe undeva, pe Facebook. Sau poate nu. Poate că era doar o coincidență.

— Lucy? ai întrebat.

— Gabe? am spus.

— Da, eu sunt, ai zis tu. Scuze dacă te deranjez. Știu că n-am mai vorbit de ceva timp. Dar... am nevoie de tine.

M-am ridicat în șezut în pat. Trupul mi-a reacționat la vocea ta așa cum face întotdeauna și m-am lăsat pe perne.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, imaginându-mi explozii și răni, și membre rupte.

— Raina nu este un Pegas, ai spus.

Am răsuflat ușurată. Nu erai rănit. Nu erai făcut bucăți. Cel puțin, nu fizic. Speram că nici emoțional.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat din nou.

— A întâlnit un voluntar. L-a plăcut mai mult decât pe mine. A spus că e mai disponibil decât mine. Luce, sunt eu un tip indisponibil?

La început, n-am știut ce să-i răspund, dar apoi mi-am zis c-ar fi mai bine să fiu cinstită.

— Nu știu, am spus. A trecut mai bine de un an de când n-am mai vorbit cu tine. Nu te mai cunosc bine.

— Ba da, mă cunoști, mi-ai răspuns. Sunt același. Mă cunoști mai bine decât oricine. Numai că... trebuie să știu: are Raina dreptate despre mine?

Nu-mi venea să cred că-mi analizam psihologic fostul iubit, în dimineața nunții mele.

— Cred, am spus eu, alegându-mi cu delicatețe cuvintele, că a te face disponibil înseamnă a pune pe primul loc relația. Nu întotdeauna, dar, oricum, destul de des. Înseamnă a lua decizia cea mai bună pentru amândoi, ca pereche, chiar dacă asta înseamnă să faci ceva compromisuri, din punct de vedere individual. Înseamnă să împarți totul cu celălalt. Gabe pe care-l cunosc eu nu era interesat să facă aceste lucruri.

A urmat o lungă pauză.

— Cred că nu eram interesat, ai spus, foarte încet.

Aproape că n-am putut sesiza dezamăgirea din vocea ta. Speram să spui altceva.

— Îmi pare rău, am zis. Cred că ziua aceasta nu e cea mai potrivită pentru o asemenea discuție.

— E totul în regulă? ai spus. Trebuia să te fi întrebat asta, mai întâi. Dacă vrei să vorbim despre altceva...

— E vorba numai... Azi mă căsătoresc.

Mi-a fost greu să spun aceste cuvinte. Mi-a fost greu să ți le spun ție.

— Luce, ai spus, pe un ton de parcă te-aș fi pălmuit. Te căsătorești astăzi?

— Mă căsătoresc astăzi, am răspuns, ca un ecou.

— Oh, ai făcut tu. La dracu'.

Îmi amintesc exact. Felul cum ai spus-o, intonația ta. *Oh. La dracu'*. Ca și cum fiecare cuvânt era o propoziție completă, de sine stătătoare.

S-a lăsat tăcerea, pentru un moment.

Era tăcere și la tine. Și eu m-am simțit prost.

— Totul va fi bine, am spus. Vei găsi un alt Pegas.

— Dar, dacă...

Nu ai continuat această propoziție, de parcă ți-ar fi fost teamă s-o continui sau, poate, ți-ar fi fost frică pentru mine s-o aud.

— Vei găsi, am spus.

Apoi, mai încet, am adăugat:

— Probabil ar trebui să-nchid.

— Da, ai făcut tu. Îmi... îmi pare rău c-am sunat.

— Nu, nu-ți face probleme pentru asta. Este în regulă.

— Scuze, ai spus, din nou.

Am închis amândoi, dar bineînțeles, eu m-am gândit la tine tot restul dimineții.

XLVII

Fără fard rezistent la apă nu cred c-aș fi făcut față în ziua nunții mele. În timp ce mă-mbrăcam, în timp ce părul îmi era prins într-un coc, în timp ce o femeie drăguță pe nume Jackie îmi aplica fondul de ten, eu am continuat să mă gândesc la tine și la felul în care ai spus tu *Oh! La dracu'*. Auzeam la nesfârșit propoziția ta neterminată: *Dar, dacă?...* Eram sigură că Darren era ceea ce-mi doream. Crezusem că eram sigură. Până în acel moment, fusesem sigură. Apoi tu m-ai pus pe gânduri.

Când Jackie a decis să renunțe la fardul de ochi pentru că eu plângeam încontinuu, mama i-a rugat pe toți să iasă din încăpere.

— Lăsați-ne un moment, a spus ea, mângâindu-și perlele de la gât, ca și cum acestea erau un rezervor de putere moștenire de familie.

Odată ce încăperea s-a golit, s-a sprijinit de pervazul ferestruicii din apartamentul nupțial.

— Lucy, ce se-ntâmplă? a întrebat.

Eu nu voiam să recunosc că mă gândeam la tine în ziua nunții mele, că-mi puneam întrebări în legătură cu decizia pe care-o luasem.

— Cred că am emoții, am răspuns.

S-a uitat atent la mine, privirea ei trecând dincolo de minciuna mea, exact așa cum făceau când eram copilă.

— Lucy, sunt mama ta. Indiferent despre ce-i vorba, mie îmi poți zice, a spus ea.

Așa că i-am spus câte ceva. I-am spus ceva ce mă-ngrijora de luni de zile, ceva ce nu recunoscusem în fața nimănui.

— Cred că Darren mă iubește mai mult decât îl iubesc eu pe el.

Ea m-a luat în brațe, dar cu grijă, în așa fel încât machiajul meu proaspăt să nu se atingă de rochia ei de mătase de culoarea șampaniei.

— Oh, scumpo, relațiile nu sunt întotdeauna egale ca intensitate. Echilibrul este în permanentă schimbare. Cine pe cine iubește mai mult, cine de cine are nevoie mai mult. Relația ta cu Darren nu va mai fi aceeași nici măcar peste numai un an de-acum înainte.

M-a ținut de umăr și m-a-mpins la distanță, cât să mă poată privi în ochi.

— Și nu cred că este așa de groaznic dacă el te iubește un pic mai mult decât îl iubești tu acum. Atunci știi că te va trata ca pe-o prințesă.

Eu am râs și mi-am șters ochii. Dar ea se uita încă la mine cu acea expresie de detector de minciuni.

— Mai e ceva, a zis ea.

Eu mi-am privit degetele, unghiile cu manichiura franțuzească, elegant pictată.

— M-a sunat Gabe, în dimineața asta.

— Gabe Samson? a-ntrebat mama.

Am dat din cap, în timp ce lacrimile îmi umpleau din nou ochii.

— Dacă omul cu care trebuia să fiu este Gabe, nu Darren?

Mama s-a sprijinit din nou de pervaz și și-a mângâiat perlele. Pentru o vreme, a păstrat tăcerea. Apoi a-nceput să vorbească:

— Vreau să te gândești, dar să te gândești serios, la relația pe care o ai cu Darren și la cea pe care-ai avut-o cu Gabe. Și vreau să te gândești care dintre ei ar fi un partener mai bun — un tată mai bun pentru copiii tăi. Dacă tu crezi că răspunsul nu este Darren, nu trebuie să te căsătorești astăzi. Chiar dacă nu e vorba de Gabe. Dacă tu crezi că există altcineva care te-ar putea face mai fericită decât o face Darren, poți renunța. Nu va fi ușor, dar poți s-o faci. Spune numai, și eu îi zic tatălui tău, iar el îi anunță pe musafiri. Dar nu te vei putea răzgândi din nou. Dacă-i spui adio lui Darren astăzi, îi spui pentru totdeauna. Am văzut cât de mult vă pasă unuia de celălalt și ce bine vă simțiți împreună. Dar dacă simți că nu e corect,

nimeni nu te poate obliga să te căsătorești cu el.

Eu am aprobat. Mama s-a întors spre fereastră. Și eu m-am gândit la tine, Gabe. M-am gândit la cât de minunat mă făceai să mă simt, dar și la cât de groaznic, de asemenea. La cât de mult îți păsa, în primul rând, de tine, nu de noi doi. De cum, în cele din urmă, viața ta înseamnă *The Gabe Show* și, ca să te păstrez, ar fi trebuit să joc un rol secundar. Știu că s-ar putea să fie greu pentru tine să auzi asta, dar nu fac decât să-ți spun adevărul. Așa credeam eu, în ziua aceea.

M-am gândit, de asemenea, la Darren. La faptul că nu era perfect. Că încă nu-mi lua slujba în serios. Și că, uneori, eram îngrijorată că nici pe mine nu mă lua în serios. Dar îmi imaginam c-aș putea schimba asta, că puteam să mă străduiesc mai mult să-i arăt ce-nsemna asta pentru mine. Îl puteam ajuta să-nțeleagă că voiam să fiu partenera lui, egala lui. Și că-l iubeam. Îi iubeam râsul, simțul umorului, zâmbetul. El nu era întunecat și complicat — era amuzant și simpatic. Simțeam că era solid și stabil. Mă făcea fericită — în cea mai mare parte a timpului. Și construiserăm fundația unui viitor frumos împreună. Nu-l puteam părăsi în niciun caz, acolo, la Boathouse, în ziua nunții noastre.

Mi-am șters ochii.

— Îți mulțumesc, i-am spus mamei. Acum sunt bine. Sunt gata.

Mama a respirat profund și m-a îmbrățișat.

— Știi că sunt alături de tine, indiferent ce-ți dorești.

— Știu, am spus eu, mirosind parfumul Shalimar de pe gâtul ei.

— Să nu uiți niciodată că între obsesie și iubire e o mare deosebire, a adăugat ea.

Eu am dat din cap.

Oare eu eram obsedată de tine? Eram obsedați, oare, unul de celălalt? Poate dura obsesia atât de mult timp? Sau între noi a fost întotdeauna iubire? Aș vrea să cred că da.

XLVIII

Cu toate că lucram de ceva timp la *It Takes a Galaxy*, căutând povești din viața reală, încercând să identific conflicte din cât mai multe țări și culturi cu putință, așa încât scenariștii să le poată folosi ca bază pentru diferite episoade, n-am călătorit niciodată mai departe de Europa. Astfel că Darren și cu mine am hotărât să mergem în Turcia, în luna de miere. Voiam s-aud chemarea la rugăciune. Voiam să văd o bucățică dintr-una dintre țările despre care mă documentasem deseori. Și, când am ajuns acolo, nu mă puteam opri din a lua notițe. Am văzut, pe străzi, femei cu capetele acoperite stând de vorbă cu alte femei, cu părul lăsat pe spate. Am scos o bucățică dintr-un bilet și am mâzgălit un mesaj adresat mie însemi — să sugerez o scenă asemănătoare în următorul nostru episod, dar cu extratereștri, bineînțeles.

— Gata cu scrisul! a spus Darren. Suntem în luna de miere. Munca a rămas la New York. Eu n-am sunat la birou nici măcar o dată de când suntem aici și tu nu te oprești din notat și vorbit cu tine însăți.

M-am oprit din scris la jumătatea cuvântului.

— Munca mea e importantă pentru mine, am spus eu.

Dar imediat mi-am adus aminte ce-ți spusesem când îmi ceruseși mâna și am adăugat:

— Dar tu și cu mine suntem mai importanți. Mă voi opri.

Și m-am oprit.

Totuși, nu mă puteam abține să nu mă gândesc cum ar fi fost dac-aș fi fost cu tine în această călătorie. Tu nu mi-ai fi cerut să mă opresc — mi-ai fi sugerat, chiar, diferite lucruri. Și amândoi am fi căutat oportunități deosebite pentru fotografii, exact ca atunci când

făceam găuri în tălpi plimbându-ne prin Manhattan.

Călătoria mea cu Darren ne-a purtat până în Capadocia, unde peisajul semăna cu cel lunar și am zburat, exact înainte de ivirea zorilor, într-un balon cu aer cald, care a urcat exact la timp pentru ca noi să vedem răsăritul soarelui. A fost de excepție — un vârtej de roz, oranj și violet — și Darren își înfășurase brațele în jurul meu ținându-mi de cald și făcându-mă să mă simt iubită în înaltul cerului spectaculos. Dar eu nu mă puteam abține să nu mă gândesc la femeile acelea. Mi-aș fi dorit să vorbesc cu ele, să le-ntreb cum era viața lor, ce-ar fi dorit să știe copiii americani despre Turcia.

Mai târziu, Darren și cu mine eram într-un loc numit Valea Devrent. Darren citea dintr-un ghid:

— „Valea Devrent sau a «Imaginației» este plină de formațiuni stâncoase, care seamănă cu siluete de oameni și animale. Petreci timp ca să cauți să vezi ce este în roci.

Eu eram alături privind la o cămilă și un delfin, și un șarpe, într-o pălărie.

— Cred că formațiunea asta seamănă cu Fecioara Maria, a spus el, arătând spre un stâlp. Tu ce crezi, doamnă Maxwell?

Îmi spusese doamna Maxwell toată excursia, ceea ce, la început, mi s-a părut drăguț și amuzant, dar apoi a-nceput să mă irite. Îi spusesem că voi lua numele lui, dar că intenționam încă să fiu Lucy Carter, la muncă. Așa sunt trecută în agenda din telefonul tău? Sau mi-ai schimbat numele când eu și Darren ne-am căsătorit? Șeful tău îmi spunea Lucy Carter-Maxwell. De fapt, și tu. Cred că așa te gândești tu la mine.

M-am uitat la roca din fața lui Darren, căutând o mamă cu copilul ei, căutând un văl.

— Eu văd doar un bărbat cu un aparat de fotografiat, am spus.

XLIX

Știu atâtea femei care au petrecut ani întregi încercând să rămână însărcinate. Vanessa și Jay vor avea tripleți, după tratamentul cu Clomid. Kate a sfârșit prin a apela la fertilizarea in vitro, de două ori. Darren glumește că, de câte ori strănută spre mine, eu rămân însărcinată. Eu zâmbesc când spune el asta, dar nu consider că e amuzant. Mă face să mă gândesc la mamele din acea carte intitulată *The Giver*[12], pe care-am citit-o în liceu, și în care unica lor utilizare în societate era de a rămâne gravide la nesfârșit.

Nu mult după căsătoria noastră, Darren a-nceput să vorbească despre copii. Credea că aveam vârsta perfectă pentru a ne întemeia o familie. Aceeași vârstă pe care o avuseseră părinții lui când o aduseseră pe lume pe sora lui cea mare. Chiar dacă Kate tocmai îmi spusese că era însărcinată, eu nu prea credem că Darren avea dreptate. Tripleții se născuseră cu o săptămână mai devreme, prematur, dar remarcabil de sănătoși. Vanessa și Jay aveau o doică — și pe mama Vanessei, care urma să stea cu ei în primele șase luni — și chiar și-așa, când suna, Jay părea un zombi. În acea primă săptămână m-a sunat de la laborator, când eu eram încă la serviciu.

— Poți vorbi? a-ntrebat.

— Sunt la birou, i-am răspuns, lipindu-mi mobilul de ureche. E totul în regulă?

— Oamenii n-au fost programați să aibă trei copii dintr-un foc, a spus el. Oare sunt un monstru dacă nu vreau să mă duc acasă, la ei?

— Jay, nu ești un monstru, ești numai foarte obosit, i-am spus. E de-nțeles. Mai stai jumătate de oră și apoi trebuie să te-ntorci acasă. Copiii aceia au nevoie de tine. Vanessa are nevoie de tine.

— Nici măcar nu-i pot deosebi, dacă nu sunt îmbrăcați, a zis el.

Chestia asta m-a făcut să amuțesc, dar nu prea mult. Uneori, mă-ntreb dacă fratele meu m-ar recunoaște chiar și pe mine, dacă m-ar întâlni pe stradă, într-un alt context.

— Gândește-te la ei cum te gândești la diverse virusuri. Analizează-i cu atenție. Notează deosebirile, nu asemănările dintre ei, i-am spus.

Speram că sfaturile mele vor ajuta. Îmi părea rău pentru Jay. Trei copii dintr-odată erau, în mod clar, mai mult decât se gândiseră el și Vanessa că vor avea.

El a inspirat adânc și a spus ce gândea.

— Cum îi place hidrogenului oxigenul, a spus el. Te las să lucrezi acum.

— Și eu te iubesc, i-am spus, înainte de-a-nchide.

Așadar, după asta, după tripleți, nu eram total convinsă că-mi doream un copil în viața mea, în acel moment. Dar Darren era sigur. Mi-a reamintit că a fi părinți era pe ambele liste — și pe a mea, și pe a lui.

— În plus, a spus el, ne va lua cel puțin un an, dacă ne uităm la Vanessa și la Kate.

Ne-a luat o lună.

Au fost câteva săptămâni de epuizare absolută, cu somn înainte de ora nouă seara. Apoi o grămadă de săptămâni de greață, care mă obliga să ies din ședințe, altfel aș fi vomat în biroul scenariștilor, peste scenele pe care le revizuiau aceștia. Apoi, când asta a trecut, slavă Cerului, au urmat luni întregi în care a trebuit să fac pipi cam o dată pe oră.

Mi-a luat cam patru luni de sarcină pentru a mă obișnui cu ea. Să ajung să-nțeleg cum va fi viața mea, odată ce va sosi copilul. Dar, după ce mi-am dat seama de asta, au apărut emoțiile. N-am crezut că voi reacționa în acest fel, dar îmi petreceam pauza de prânz, la birou, uitându-mă la hăinuțe pentru bebeluși și mobilă pentru camera copilului. Citeam articole despre alăptare și ruperea apei și care e momentul ideal să introduci untul de arahide în dieta copilului. Devenisem obsedată de copil.

Am început chiar să mă-ntreb dacă o carieră de succes era singurul lucru important pentru mine sau maternitatea depășea viața profesională. Mă-ntrebam dacă-mi voi reveni după naștere. Știu, după tot ce ți-am spus că nu voiam să fiu definită prin rolul meu de soție sau mamă și că speram să mă remarc prin activitatea mea profesională — despre cum principala mea nemulțumire în legătură cu Darren era că el n-a înțeles această parte a personalității mele — faptul că mă gândeam să demisionez părea o nebunie. Mi se părea o nebunie mie — era ca și cum mă transformam în altcineva, o altă Lucy ale cărei priorități se metamorfozau. Dar asta simțeam cu adevărat. Din cauza sarcinii. Iar Darren voia și el să stau acasă. Spunea că nimeni n-ar avea grijă de copilul nostru cum aș avea eu grijă și începusem să cred că avea dreptate.

Lui Darren îi mergea incredibil de bine la serviciu. Afacerile încheiate de el i-au impresionat pe șefii lui așa de mult, încât l-au făcut director, și noul lui salariu m-a lăsat cu gura căscată. Câștiga de cinci ori mai bine decât mine și nici eu nu câștigam puțin. Cu tot acest venit în plus, voia să cumpere un apartament mare, într-un cartier foarte bun.

— Hai să ne mutăm în Manhattan, a spus el, într-o dimineață, cu ziarul *New York Times* deschis larg pe genunchi și cu Annie la picioare. Poate în Upper East Side.

Dar Manhattan era zona noastră. A ta și-a mea. Și, începând cu apelul tău de cu cinci luni în urmă, mă simțeam și mai conștientă de faptul acesta. Cu toate că Darren și cu mine ne căsătoriserăm în Manhattan, niciodată nu-l revendicaserăm. Locul nostru era Brooklyn.

— Mie-mi place Brooklynul, i-am spus. Ce zici de Park Slope? Sau de Brooklyn Heights?

Chiar dacă eram căsătorită și așteptam un copil, tot mă gândeam la tine. Luam hotărâri importante pornind de la noi doi. Dar mă gândeam că asta va-nceta — că tu vei păli în mintea mea, așa cum se întâmplase și în trecut. Și asta s-a dovedit a fi mai mult sau mai puțin adevărat. Dar, în acel moment, tu erai încă acolo, în

creierul meu, ghidându-mi gândurile.

— Ești sigură? m-a-ntrebat Darren. Școala publică numărul șase este grozavă. Apoi a ridicat din umeri. Bănuiesc că puteam oricând trimite copilul la o școală privată.

— Deci, Brooklyn? am întrebat.

El se uita deja la lista locuințelor disponibile din Brooklyn Heights.

— Am găsit! a spus el, după câteva minute. Ascultă: patru dormitoare, trei băi și jumătate, două etaje din piatră maronie, pe Love Lane. Cum să nu locuim noi pe Love Lane?

Apoi m-a tras lângă el și m-a sărutat pe burtică, apoi pe buze. L-am sărutat și eu.

— Avem nevoie de patru dormitoare? l-am întrebat.

— S-ar putea, într-o bună zi, a spus el, zâmbind.

Știam că-și dorea o familie numeroasă, ca a sa. Nu-mi prea dădeam seama ce simțeam eu în legătură cu asta, dar nici nu excludeam posibilitatea.

— Ce-ar fi s-o vedem? am spus eu.

Ne-am dus să vedem casa. Niciodată nu mai văzusem un apartament atât de mare, în zona centrală. Era o sufragerie, o bucătărie în care se putea și mânca — dar ce vorbesc eu, tu știi toate lucrurile acestea. Evident. Ai trecut prin asta.

După ce-am cumpărat apartamentul, după ce ne-am mutat în el, după ce-am început să decorăm camera copilului, după ce toate acestea s-au întâmplat, m-am simțit cu adevărat mamă. Abia așteptam să-mi văd copilul.

---

[12] Tradusă în românește drept *Darul lui Jonas*, scrisă de Lois Lowry și publicată în România de Editura Art. (*N. red.*)

L

Nu știu de ce multiplii de cinci și de zece sunt așa de importanți: a treizecea zi de naștere, a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei, întâlnirile o dată la cinci ani — aniversarea noastră a fost în vara în care eram însărcinată pentru prima dată, la o săptămână după ce eu și Darren ne-am mutat în noul apartament din Brooklyn Heights. Darren nu se mai oprea din a spune să umplem toate camerele cu copii, dar eu eram prea concentrată la cel care-mi creștea în burtă.

Tu veniseși în oraș, fără să mă anunți. Nu mă mai contactaseși de când mă căsătorisem. Probabil că era atitudinea corectă. Eu mă gândeam destul de mult la tine și fără să-ți faci apariția, în mod real, în lumea mea.

Dar bănuiesc că nu voiai să mă iei pe nepregătite la întâlnire sau, poate, voiai să fii tu pregătit, să vezi ce fel de reacție am eu, înainte de a ne întâlni față-n față. Și-ai trimis un mesaj, în după-amiaza aceea.

— *Vii diseară?* ai scris.

M-am uitat la mesajul de pe telefon preț de două minute lungi. Nu știai că sunt însărcinată. M-am gândit c-ar trebui să afli, înainte de a mă vedea.

Eu voi fi tipa însărcinată, într-o rochie albastră, ți-am scris eu, o jumătate de oră mai târziu.

Probabil nu era cel mai elegant mod de-ați da vestea. Nu mi-ai răspuns.

Și, desigur, tot restul zilei m-am gândit la ce credeai tu. Dacă erai supărat sau erai fericit pentru mine. Dacă mă vei evita la reuniune sau mă vei căuta intenționat.

— Ce se-ntâmplă azi cu tine? a-ntrebat Darren, punându-mi mâna pe umăr. Te-am strigat de două ori, dar parcă ești în altă lume. Vrei să-ți închid fermoarul la rochie?

— Scuze, eram cu gândurile la facultate. Și da, mulțumesc.

Darren are un fix cu închiderea fermoarelor rochiilor mele. Crede că e ceva foarte intim să îmbraci pe cineva. Mai intim decât să dezbraci pe cineva. Spune că asta dovedește iubire, nu numai dorință.

— Vrei să-ți fac eu nodul la cravată? l-am întrebat.

El a zâmbit și a spus da.

Tu cum te-ai pregătit pentru reuniune? Stai la prieteni? Sau la hotel? N-am avut ocazia să te-ntreb.

Reuniunea a fost un pic cam haotică — nu ești de-acord? Oameni, în mod vizibil, nedezlipiți de soții sau soțiile lor. Câteva dintre noi, în rochii de gravide. La fel cum am simțit acei ochi geloși ațintiți asupra noastră, la Bloomingdale's, cu ani în urmă, am văzut femei privindu-mă, în timpul reuniunii, cu invidie. Pusesem mâna pe un bărbat de succes și urma să am un copil. Nu conta că am fost împreună la o universitate din Ivy League, că femeile erau avocate și doctorițe, dramaturgi și lucrătoare în bănci, consultante și cercetătoare academice — toate au venit la mine și m-au întrebat despre copil, despre căsătorie. Nimeni nu m-a-ntrebat unde lucrez eu, ce-am făcut de la absolvire până atunci. Nimănui nu-i păsa că tocmai fusesem promovată producător-asociat, că pregăteam, de una singură, un nou show numit *Rocket Through Time*, care-i purta pe copii în istorie și le arăta cum aceasta ne influența prezentul. Numai „Când nași?", „Ai aflat sexul copilului?", „De cât timp sunteți căsătoriți?", „Unde l-ai cunoscut?" N-aș fi surprinsă dacă jumătate din femeile cu care-am vorbit să se pregătească să-nchirieze case în Hamptons, în vara aceea. Începeam să cred că fostele colege de cămin avuseseră dreptate când se hotărâseră să nu participe.

Apoi te-am zărit pe tine. Erai în cealaltă parte a cortului și o femeie pe care n-am recunoscut-o își ținea mâna pe antebrațul tău, în timp ce stăteați de vorbă. Ea a zâmbit la ceva ce-ai spus tu, apoi a

răspuns. Tu ai râs. Brusc mi s-a făcut greață.

— Am nevoie de aer, i-am șoptit lui Darren, care găsise un alt bancher pentru investiții, cu care discuta afaceri.

— Oh! a făcut el. Te simți bine?

Eu am dat din cap.

— Mi-e un pic greață. Voi fi bine.

Scăpasem de faza cu greața de dimineață a sarcinii numai cu câteva săptămâni înainte. Darren era obișnuit să mă vadă vomitând, dar nu era o experiență plăcută, pentru niciunul dintre noi.

— Ești sigură? m-a-ntrebat el.

— Da, am spus eu și m-am îndreptat spre ieșirea din cort.

Am tras de câteva ori aer în piept și apoi m-am întors spre cort. Acesta n-avea niciun perete, așa că puteam privi direct înăuntru. Nu te-am mai văzut, dar femeia stătea de vorbă cu altcineva, cu mâna pe antebrațul acelui bărbat. Asta a contat pentru mine mai mult decât respirațiile profunde. Greața a dispărut.

Eram pe punctul să mă întorc la Darren, când am simțit că mă atinge cineva pe umăr. Erai tu, bineînțeles.

— Luce, ai spus.

M-am răsucit.

— Gabe, salut! am spus eu.

Pielea de pe umăr mi s-a făcut ca de găină când m-ai atins.

— Frumoasă rochie! ai zis.

Darren mi-a spus că atunci când bărbații rostesc asta, vrea să însemne, de fapt „Arăți sexy în această rochie.“ Niciodată nu-mi dădusem seama total dacă avea dreptate. Ar fi trebuit să te-ntreb pe tine, atunci, ce voiai să spui.

— Mulțumesc, am zis. Frumoasă cămașă!

Gropița ta din barbă și-a făcut apariția.

— Nici măcar nu-mi dau seama. Ești exact ca înainte, mi-a spus el.

Atunci m-am întors într-o parte și mi-am strâns rochia pe lângă corp.

— Dar acum? l-am întrebat.

Ochii tăi s-au mărit, pentru o clipă, înainte să zâmbești.

— Ei, e...

— Da, am spus eu. E un copil.

Sarcina nu era foarte înaintată, eram numai în patru luni. Dar nu-mi mai puteam purta hainele obișnuite. Fusesem nevoită să-mi cumpăr o rochie nouă.

— Felicitări, Luce, ai spus tu. Mă bucur pentru tine.

— Mulțumesc.

Am dat drumul rochiei.

— La tine cum mai stau lucrurile?

Zâmbetul tău a pălit și ai ridicat din umeri.

— Întotdeauna e ciudat când mă-ntorc la New York. Parcă sunt în *Înapoi în viitor* și mă-ntorc într-o lume care a mers înainte, în timp ce eu mă uitam în altă parte.

Privirea ta a rătăcit înapoi spre burta mea.

— Și lumea ta s-a schimbat, totuși, am spus eu.

Tu ai scuturat din cap.

— Nu pot explica. Lumea mea s-a schimbat, dar simt că New Yorkul meu trebuia să rămână același. Totul trebuia să fie exact cum l-am lăsat, ca atunci când revii la dormitorul tău din copilărie.

Te-ai întrerupt brusc.

— N-are niciun sens ce spun, ai adăugat.

— Ba are, am zis. Spațiul tău de siguranță s-a schimbat.

— Da, ai spus, cu privirile pe burta mea. Da, ai repetat.

Apoi ai adăugat:

— Ar trebui, probabil, să plec... a fost grozav că te-am văzut, Lucy. Baftă! Sunt cu adevărat fericit pentru tine.

Te-ai dus repede spre barul aflat lângă ceasul solar.

Voiam să te strig și să-ți spun să nu pleci. Voiam să-ți pun mai multe întrebări, ca să-nțeleg ce simțeai, să aflu cum era lumea ta. Așteptam să m-atingi din nou și să mi se facă pielea de găină.

Dar tu erai gata să pleci. Prelungirea acestei conversații n-ar fi adus nimic bun. Așa că m-am întors la Darren.

— Te simți mai bine, iubito? m-a-ntrebat el.

— Mult mai bine, i-am spus eu și mi-am sprijinit capul de umărul lui.

Fără a pierde un cuvânt din conversația pe care-o purta, el m-a luat în brațe și m-a sărutat pe creștet.

Nu mi s-a făcut pielea de găină, dar m-am simțit chiar bine.

LI

Un lucru pe care l-am învățat — de la muncă, de la tine, de la viața mea cu Darren — este că, în ceea ce mă privește, nouăzeci și nouă la sută din surprize ar trebui evitate cu orice preț. Când pot să mă pregătesc pentru ceva, îmi este mult mai ușor să gestionez lucrul acela. Nu mă pot stăpâni să nu-mi imaginez că, dac-aș fi fost pregătit dinainte, când tu ai plecat din New York, dac-aș fi știut că ești în negocieri cu Associated Press pentru o slujbă, m-aș fi descurcat mai bine cu situația. Dar faptul că totul a fost o surpriză, asta... asta a făcut totul și mai dificil. De aceea am decis să aflăm sexul copilului. Voiam să știu, ca să mă pot pregăti. La câteva săptămâni după reuniune, am aflat că vom avea o fetiță. Nu m-am deranjat să le contactez pe toate femeile care mă întrebaseră. Mi-am imaginat că vor afla de pe Facebook, dacă erau cu toate atât de curioase.

Din cauza faptului că nu-mi plăceau surprizele, am citit — nu-ți pot spune cu exactitate cât de multe cărți — despre experiențele unor femei la naștere, despre lucrurile la care trebuia să mă aștept, despre opțiunile pe care le aveam la dispoziție. Am crezut că m-ar putea ajuta să mă pregătesc — ar putea opri coșmarurile pe care le aveam în legătură cu nașterea în metrou sau la birou, sau într-un taxi. Sau cele despre situația în care copilul mi-ar provoca rupturi, ca în scena aceea din *Alien*. Am făcut un plan pentru naștere, așa cum a sugerat doctorul, dar, în timp ce-l făceam, știam că bebelușul putea avea propriul lui plan, la care eu nu contribuisem.

Am intrat în travaliu, noaptea, după cina la Heights Cafe. Am mâncat un burger — de fapt, jumătate de burger, pentru că, practic, în stomacul meu nu mai era loc pentru mâncare. Copilul urma să se

nască peste două zile, pe 21 noiembrie, și Darren a spus c-ar trebui să ieșim cât mai mult seara, înainte ca fetița să se nască, chiar dacă asta însemna o jumătate de burger la un restaurant din apropierea apartamentului, ca să putem merge până acolo pe jos. La atât ne ducea mintea atunci. Știam c-o va chema Violet, după bunica lui Darren, care murise când el avea șaisprezece ani. Mie îmi plăcea mult numele — cum suna, faptul că era nume de floare și de culoare, cu alintul Vi. Am hotărât și un al doilea nume — Anne — după mătușa mea. Violet Anne Maxwell. Încă îmi place numele ei.

Așadar, după cină, în timp ce mergeam pe jos spre casă, eu cu o haină care cu greu mi se-nchidea peste burtă, am simțit cum mi se umezește lenjeria. Dau prea multe informații? Îți pasă, de fapt, ție despre ce simțeam eu în noaptea în care s-a născut Violet? Dacă-mi spui să mă opresc, o voi face. Numai să-mi dai un semn. Nu? Bine.

Îmi amintesc că m-am gândit: *Serios? Acum?* Unul dintre scopurile mele în privința sarcinii a fost să trec prin toată experiența fără „să fac vreo greșeală“, cum spuneam noi când o-nvățam pe Violet să meargă la oliță. Kate fusese nevoită să-și schimbe chiloții de fiecare dată când strănuta, în timpul sarcinii. Eu sperasem să nu mi se-ntâmple așa ceva. Când am ajuns la un bloc distanță de apartamentul nostru, totuși, picătura a devenit mai mult decât o picătură și mi-am dat seama ce se-ntâmplă.

M-am întors spre Darren.

— Cred că mi s-a rupt apa, am spus.

El a înțepenit pe loc.

— Serios?

Vedeam emoția din ochii lui.

— Stai, crezi sau știi? a-ntrebat.

— Cred că știu, am răspuns eu.

El a râs și m-a îmbrățișat, și m-a sărutat, și a spus:

— Poți merge? Ești bine? Să chemăm doctorul? Acum?

Chiar dacă eram deja îngrijorată în legătură cu ce urma să se-ntâmple din acel moment și chiar dacă picioarele îmi erau ude și-mi era frig, i-am spus că eram sigură că puteam merge până la

apartamentul nostru și că-l puteam suna pe doctor când ajungem acasă. M-a ținut de mână tot drumul, vorbind mult mai repede decât de obicei despre persoanele pe care trebuia să le sunăm și despre lucrurile pe care nu trebuia să le uite, odată ce pornim spre spital. (Încărcătorul pentru telefon! Laptopul lui! iPodul lui și difuzoarele!) Făcuse o mică listă cu muzică pe care s-o ascultăm în diferite momente ale travaliului și ale nașterii. Nu eram sigură că voiam s-o ascult, dar asta-i dădea lui ceva de făcut, un mod de a se pregăti.

Am așteptat acasă, încercând să urmărim un film de care nu-mi aduc deloc aminte, până când contracțiile au început să se repete la intervale de cinci minute, exact cum spusese doctorul. Atunci am luat un taxi și ne-am dus la spital. Douăsprezece ore mai târziu, s-a născut Violet. Era frumoasă și perfectă, cu păr negru și ochi închiși la culoare și cele mai lungi gene pe care le văzusem vreodată la un copil.

Darren are ideea fixă că copiii tuturor prietenilor săi — inclusiv tripleții lui Jay și ai Vanessei — arătau ca Winston Churchill sau Mr. Magoo când s-au născut. Deschidea chiar, din când în când, calculatorul ca să-mi arate copilul cuiva pe Facebook și-mi spunea: „Churchill sau Magoo?“ Și în toate cazurile copiii arătau ca unul dintre cei doi.

Când Violet a fost spălată și îmbrăcată, și înfășată ca un burrito, cu o căciuliță în dungi pe cap, asistenta mi-a pus-o în brațe, și eu m-am uitat la Darren.

— Churchill sau Magoo? l-am întrebat eu.

— Cred că este primul copil din istoria lumii care nu arată ca niciunul dintre ei. Seamănă cu tine, a spus el. Norocoasă fetiță!

Apoi s-a descălțat, s-a urcat în pat lângă mine și am început să ne legănăm toți trei. La un moment dat, eu căzusem în adorație — eram uimită de faptul că Darren și cu mine creaserăm împreună o persoană, modul în care genetica o făcuse să semene cu mine, modul în care lucrează biologia pentru a face posibil acest moment de fericire.

— Te iubesc, i-am spus lui Darren.

— Eu vă iubesc pe amândouă, a spus, la rândul lui.

Trebuie să-nțelegi că-l iubesc cu adevărat pe Darren. Ce avem noi nu este perfect, dar este iubire absolută.

LII

Când m-am logodit, brusc am simțit că intrasem într-un club, unul care exista de zeci de ani, de secole, de milenii — Clubul Femeilor Care s-au Logodit. La fel am simțit și la căsătorie, ca și cum calitatea de membră a Clubului Femeilor Căsătorite a devenit efectivă când mi-am pus rochia albă și-am mers printre invitați și am spus „Da“. Dar nimic nu mi-a dat sentimentul de aderare la un club mai mult decât faptul că am avut un copil. Exista o linie care despărțea femeile cu copii de cele fără copii. Mamele și nemamele.

Chiar și-n acest club existau niște subdiviziuni — Mamele „Doamne, Ajută-mă“ și Mamele Experte, cele cu poze ale copiilor îmbrăcați impecabil, dormind pe perne de satin, pe care era scris *Îl visez pe tata*, puse pe Facebook.

Eu nu eram genul acesta de mamă. Încă nu sunt genul acesta de mamă și nu voi fi niciodată.

M-am înscris în Clubul Mamelor — am fost nevoită, nu era altă cale — dar consideram că am avut o zi bună dacă eu și Violet eram curate, hrănite și dormeam mai mult de cinci ore, în total, pe noapte. Am avut concediu post-natal trei luni, dar după vreo opt săptămâni, am simțit că am ajuns la limită. Să devin o mamă casnică nu era deloc ceea ce-mi imaginasem eu că se va-ntâmpla.

Kate mă suna cel puțin o dată pe zi să vadă ce mai fac, chiar dacă putea să stea de vorbă numai un minut sau două. Ea o născuse pe fiica ei, Victoria, cu șase luni înainte și firma ei avea un program maternal cu adevărat generos, așa că tocmai se-ntorsese la birou și lucra ca o nebună, încercând să se asigure că nu devenise o mamă obsedată.

— Va deveni din ce în ce mai ușor, mi-a spus ea. Jur.

Dar eu nu simțeam deloc că era așa.

Alăptam, și Violet sugea, practic, toată ziua. Sau cel puțin așa mi se părea. În unele zile, nici măcar nu mă deranjam să-mi pun un tricou. Și mă confruntam cu ceea ce numeam Nivele de Incidente Fecale. Nivelul unu nu era cine știe ce. Nivelul doi umplea un scutec. Nivelul trei se scurgea pe picioare. Nivelul patru îi uda spatele. Nivelul cinci era cel mai rău — însemna că era plină de fecale de la umeri până la genunchi. Era nevoie de îmbăiere. Și, adesea, era nevoie să-mi schimb și eu hainele. Între nivelul trei, patru și cinci aruncam atâtea scutece, încât e uluitor că aveam destule ca s-o schimb.

Totuși, într-o zi, Violet a reușit să ajungă la nivelul șase. Avusesem o dimineață grozavă. Ea era curată, eu eram curată, mâncaserăm amândouă — deși eu nu dormisem mai mult de trei ore la rând de zile bune — și, cum în apartament era foarte cald, ea era îmbrăcată numai într-un scutec și tricou. Tocmai începuse să surâdă și mie mi se topea inima la fiecare zâmbet de-al ei.

Aveam o zi atât de bună, încât am decis să pregătesc o cină adevărată, ceva ce se-ntâmplase probabil de două ori în ultimele opt săptămâni. O pusesem pe Violet într-un scaun pentru copii care vibra și l-am pornit. Apoi am dezghețat niște carne de pui și am început să-l gătesc. Mergea radioul — un post care-mi amintea de tata — și am început să cânt My Girl. Aveam mâinile murdare de ou și pesmet, dar mă simțeam grozav. Și, atunci, Violet a-nceput să urle.

M-am dus la ea și-am încremenit. Atinsese pentru prima oară în viața ei Nivelul de Incidente Fecale șase. Probabil din cauza scaunului care vibra sau a unghiului în care era așezată, sau a lipsei altor hăinuțe în afară de scutec și tricou, dar, cumva, avea caca pe coapse, pe mâini și în păr. Am tras aer în piept, m-am spălat repede pe mâini și-am ridicat-o din scaun. Dădea din mâini dezordonat, așa că, acum, și eu aveam caca pe obraji, pe tricou și pe încheietura mâinii. Și apoi, m-a apucat de păr. Încă țipa și am început și eu să plâng.

Așa ne-a găsit Darren.

— Lucy? l-am auzit strigând din holul de la intrare. Ce se-ntâmplă? De ce Violet...?

Și atunci a intrat în bucătărie.

— Oh, a făcut el. Oh, Doamne!

Și-a lăsat servieta pe podea și și-a scos haina de la costum.

— Mă ocup eu de mașina asta de făcut caca. Tu du-te la duș, a spus.

M-am uitat la el și am inspirat, scuturându-mă din tot corpul.

— S-o dezbrac întâi. Nu vrei să-ți murdărești costumul. Și nu este doar o mașină de făcut caca. Este și-o mașină de vomitat, în același timp, am zis.

— Bleah, a făcut el, desfăcându-și nasturii de la cămașă și aruncând-o peste haină. Ce titlu crezi c-ar fi potrivit pentru asta? *Bărbat gol își salvează soția și copilul?*

Eu am râs, oarecum.

— Ce-ai zice de *Bărbat gol face ce face soția lui cât e ziua de lungă cu copilul murdar?* i-am sugerat eu.

— Serios? a-ntrebat el. Se-ntâmplă des?

Se dezbrăcase de tot, mai avea pe el numai chiloții, și a luat-o pe Violet.

— Oh, ce grea e, a spus când a apucat-o de subțioară.

— Ei, nu nivelul șase, i-am spus eu, dar nivelul cinci nu este așa de rar.

— Despre ce vorbești? m-a-ntrebat el, în timp ce ne-ndreptam toți trei spre baia principală.

Baia avea și vană, și duș, și instalaserăm o cădiță pentru copii în cada cea mare, pentru Violet. Annie s-a alăturat paradei noastre când am început să urcăm treptele, exprimându-și confuzia prin lătrat.

Darren a dat drumul la apă pentru baia Violetei, în timp ce eu m-am dezbrăcat și m-am băgat la duș, iar Annie s-a ghemuit pe covorașul din fața chiuvetei. Printre aburi, i-am explicat lui Darren despre Nivelele Incidentelor Fecale.

Și, cu această ocazie, i-am spus că voiam să mă-ntorc la lucru, când se va termina perioada postnatală. Că aveam nevoie de asta. Vorbiserăm despre lucrul acesta de mult, din perioada sarcinii, dar amânasem să iau o decizie, pentru că mi se păruse că erau prea multe variabile, prea multe detalii pe care nu le știam. Cu toate acestea, știam ce voia Darren să fac.

— Credeam c-am vorbit despre lucrul acesta, a spus el.

— Am discutat și acum discutăm din nou, am spus, în timp ce-mi spălam părul murdar de vomă.

— Dar credeam c-ai fost de-acord că Violeta va fi mai bine cu tine decât cu o străină. Nimeni nu va avea grijă de ea cum ai tu.

Mi-am băgat capul sub duș.

— Cinstită să fiu, cred că greșești. Și asta-i numai o parte a problemei. Mă tot gândesc la ce-mi spunea bunicul, tot timpul: *Cei care pot, fac*. Prin asta înțelegea asumarea responsabilității. Dacă poți ajuta pe cineva, dacă poți să faci ceva bun, dacă poți îmbunătăți lucrurile, trebuie s-o faci. Și eu pot. Sunt capabilă să-mi aduc contribuția mai mult în lume decât dacă aș sta acasă cu Violet, în fiecare zi. Pe 11 septembrie, mi-am promis mie însemi să-mi trăiesc viața în așa fel încât să dăruiesc ceva lumii. Și vreau să fac asta. *Trebuie* s-o fac.

— Dar nu-ți place să stai acasă cu Violet? a-ntrebat Darren, ca și cum n-ar fi auzit niciun cuvânt din ce spusesem eu.

Am tras aer în piept.

— Sunt momente minunate, am răspuns. Dar îmi place și să fiu producător-asociat. Ador să fac emisiuni de televiziune. Am muncit din greu în ultimii cinci ani și sunt bună la ce fac. Nu mă pricep la spălat scutece.

— Ai doar nevoie de mai mult timp, a spus, aruncând la gunoi tricoul lui Violet și scutecul murdar. Nu se poate să crezi că slujba e mai importantă decât fiica ta.

Eram gata să lovesc ceva. Sau să-ncep să plâng. Sau amândouă. Mi-am clătit părul pentru ultima oară și-am oprit apa la duș.

— Bineînțeles că nu cred asta, am spus, punându-mi pe mine un

halat. Dar îmi prețuiesc și propria-mi fericire. Și, dac-aș sta acasă, dacă asta ar fi viața mea, mi-ar displăcea profund. Aș avea resentimente față de *ea*. Și față de tine.

— Cred că face pișu, a spus el, în timp ce-o așeza în cădiță.

— Se-ntâmplă, am răspuns, îngenunchind s-o ridic.

— Multe femei și-ar da viața pentru această șansă, a spus Darren. Tu n-ai nevoie să muncești. Câștig eu destul. Am slujba asta și tu n-ai nevoie să lucrezi.

— Nu, am spus, șamponându-i lui Violet părul. Tu ai acea slujbă pentru că-ți place acea slujbă. Îți place să faci bani și să obții respectul oamenilor. Îți place senzația care vine odată cu încheierea unor contracte uriașe.

— Nu numai asta... a spus Darren.

Eu l-am oprit.

— Și-ți place și să-ți întreții familia, înțeleg asta. Îți place să poți avea grijă de noi. Și apreciez lucrul acesta, chiar îl apreciez. Dar să nu spui că tu muncești numai ca să nu trebuiască să muncesc eu. Muncești pentru că-ți place ce faci. Exact cum și mie-mi place ce fac.

Darren tăcea. Când m-am uitat la el, părea că mă studia, mă cerceta din priviri.

— Ai vrea să renunți? Să stai cu ea în fiecare zi, toată ziua, singur? Știu că e minunată și amândoi o iubim. Dar ai vrea să faci asta?

— Financiar, nu este posibil, a spus el, în timp ce-o spălam pe Violet pe spate cu un prosopel în formă de rățușcă.

— Nu asta te-am întrebat.

— E o-ntrebare ridicolă, a zis el. N-am putea trăi numai din salariul tău.

— Să zicem, să zicem că e posibil, din punct de vedere financiar, am spus eu printre dinți. Să zicem că putem trăi din salariul meu, atât de bine cât să fii fericit. Ai fi dispus să renunți la slujba ta?

— Soțiile multor colegi de-ai mei... a-nceput el.

— Eu nu sunt soțiile colegilor tăi, am spus eu. Eu sunt eu. Și n-ai răspuns încă la întrebarea mea. Ai vrea să stai acasă cu ea, în

fiecare zi, și să renunți la slujbă? În teorie?

Violet părea curată, așa c-am scos-o din baie. A plâns până-am înfășat-o într-un prosop roz aprins, cu o glugă, care avea urechi de iepure. Și o coadă de bumbac.

— Nu așa am crezut că va fi viața noastră, a spus Darren. Nu asta mi-am dorit.

L-am privit direct în față, în timp ce-o țineam pe fiica noastră la piept. Am simțit cum mi se umplu ochii de lacrimi și nu aveam nicio putere să le opresc.

— Nici eu nu mi-am dorit asta.

El a deschis gura, dar părea că nu-și găsea cuvintele.

Nu m-am mai uitat la el. N-am mai spus nimic altceva. În schimb, am uscat-o pe Violet, frecând-o cu prosopul și am dus-o în camera ei, unde i-am pus un scutec nou și o pijama în dungi.

— Ești bine-acum? am întrebat-o.

Ea a zâmbit și-a gângurit către mine, în timp ce eu îmi ștergeam lacrimile de pe obraji cu un șervețel.

L-am auzit pe Darren intrând în cameră, în spatele meu.

— Nu, a spus el. N-aș vrea să-mi părăsesc slujba și să stau acasă, în fiecare zi, cu ea.

Eu am dat din cap, lipindu-mi buzele pe părul lui Violet, simțindu-i căldura la pieptul meu, trăgând putere din ea, pentru ea. Ea avea nevoie de-o mamă care să fie acolo pentru ea, căreia să nu-i fie frică să facă exact ce-și dorea. Trebuia să fiu un model pentru Violet.

— Acum înțelegi, i-am spus eu lui Darren.

El s-a apropiat și m-a prins pe după umeri.

— Regret că nu sunt una dintre acele femei, că nu sunt ca soțiile colegilor tăi, am zis. Îmi cer scuze că statul acasă nu mă va face fericită. Dar asta sunt eu. Și simt nevoie să muncesc.

— Nu spune asta, a zis el. Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru că ești cine ești. Eu trebuie să-mi cer scuze.

Voiam să-ntreb: *Pentru ce*? ca să mă asigur că nu-și cerea scuze numai pentru a face pace. În schimb, am spus:

— Scuzele sunt acceptate.

Deși, privind înapoi, mi-am dat seama că el nu-și prea ceruse scuze. Înțelesese numai c-ar trebui să-și ceară scuze.

A doua zi am început să căutăm o bonă. Și, cam după o lună, eu am început serviciul. Violet îmi lipsea cât eram la muncă — mai mult decât mă așteptasem, de fapt. Dar îi eram recunoscătoare lui Darren. Recunoscătoare pentru că noi doi aveam opțiuni, că puteam angaja pe cineva să ne-ajute când era nevoie, că, în cele din urmă, el voia să fiu fericită.

LIII

Există câteva momente în viața mea pe care le pot revedea atât de clar, de parcă m-aș putea întoarce în timp și retrăi amintirile pas cu pas și, apoi, există lungi perioade de timp — zile și săptămâni întregi — care par imposibil de deosebit una de-alta. Lunile de după reîntoarcerea mea la serviciu, cu Violet încă bebeluș, sunt în ceață. Abia dacă apucam să dorm puțin și mă ocupam de noi emisiuni. Mă mulgeam la birou și încercam să petrec cât mai mult timp posibil cu Violet. Pe Facebook stăteam foarte puțin și numai pentru a posta acele fotografii obligatorii „la cinci luni, la șase luni, la șapte luni". Așa că n-am mai văzut poze cu tine și Alina. N-am mai urmărit evoluția acelei relații. Dacă n-aș fi fost atât de ocupată, aș fi remarcat faptul că nu mai vorbiserăm de la reuniune. Ajunsesem la faza în care tu nu mai contai, la faza dinainte de apelul tău, din dimineața nunții mele.

Apoi, când am postat fotografia „Violet la opt luni" și i-am dat Like Juliei care era la Amsterdam, emblema cu inimioară și-a făcut apariția pe pagină. *Gabriel Samson s-a logodit cu Alina Alexandrov*. Era o fotografie de-a ta ținând în brațe o femeie frumoasă cu păr castaniu, cu ochi mari căprui și un zâmbet enorm. Am simțit că-mi zvâcnește stomacul. *Asta n-ar trebui să-nsemne nimic pentru tine,* mi-am spus în sinea mea. *Tu ești căsătorită, ai un copil, nu l-ai văzut pe el de aproape un an, nu mai e al tău de aproape patru ani*. Dar n-a fost așa. A contat. În acea fotografie, am văzut cum aș fi putut fi eu. Am văzut calea pe care n-am urmat-o.

Mi-am petrecut următoarele patru ore deschizând fotografiile tale și uitându-mă la voi doi în vacanță în Croația. Eu nu fusesem în Croația. Apoi, la tine, în China, pe Marele Zid. Și în Egipt, dansând

cu Alina, care purta o fustă pentru dansul de buric, făcută din șifon roșu, cu monede de argint. Am fost surprinsă de cât de geloasă eram pe acel stil de viață. Voiam să urc și eu pe Marele Zid în China, voiam să dansez din buric, în Egipt.

Erai din nou stabilit în Bagdad și părea că și ea era acolo, lucrând la *The Guardian*. Am deschis site-ul *The Guardian* și-am citit toate articolele scrise de ea. Apoi am căutat pe Google și-am citit articolul despre ea din Wikipedia. Apoi am descoperit că și tu ai o pagină pe Wikipedia. Și că paginile voastre erau conectate și cineva adăugase recent informația despre logodna voastră.

Eu nu aveam o pagină pe Wikipedia. Nici Darren nu avea. Când verificam asta, Violet a-nceput să plângă, așa că am închis calculatorul. Dar, mai târziu, în acea zi, ți-am trimis un e-mail în care-am scris scurt: *Felicitări!*

Tu nu mi-ai răspuns.

LIV

În acel septembrie, eram tot în perioada de aiureală de după nașterea lui Violet, dar viața începea s-o ia pe-o cale mai sigură. Ea dormea toată noaptea, în sfârșit, și ne petrecuserăm ultima săptămână din august, ca o familie adevărată, într-o casă închiriată la Westhampton Beach. Îi plăcea la piscină, așa c-am uns-o cu cremă protectoare, am pus-o într-un mic dispozitiv care avea atașat un acoperiș care s-o apere de soare și-am lăsat-o să plutească ca o mică geamandură, în timp ce ne bălăceam, la rândul nostru, în piscină. Parcă eram într-un colț de rai.

— Îți place aici, a spus Darren mai târziu, în timp ce Violet sălta și lovea apa cu mâinile și noi doi stăteam pe trepte la un capăt al piscinei, cu câte-un pahar cu Chardonnay rece în mână.

— Și ție-ți place aici, am răspuns, punându-mi capul pe umărul lui.

— Îmi place, a spus el. Ar trebui să ne cumpărăm o casă aici.

— Poate-o vom face-ntr-o zi, i-am spus eu. Dar, deocamdată, să închiriem pentru o săptămână sau două, în fiecare vară, mie mi se pare ideal pentru noi.

El a aprobat.

— Într-o zi. E pe lista mea, îți aduci aminte?

Nu-mi aduceam aminte.

— Desigur, am răspuns. Mă tem c-am amânat multe puncte de pe listă.

El a clătinat din cap.

— Nu, n-am amânat nimic, a spus el. Anul acesta am devenit părinți. Asta era pe lista noastră.

Am râs.

— Așa-i, am spus. Retrag ce-am spus. Ne pricepem de minune să concepem liste cu ce avem de făcut înainte de moarte.

— Chiar suntem, a spus el sărutându-mă, în timp ce Violet ne stropea pe-amândoi.

La asta mă gândeam, în dimineața aceea, în metrou — la săptămâna petrecută la Westhampton, la piscină, la cât de relaxant a fost. Apoi am ridicat privirea. Bărbatul din fața mea avea în mână un exemplar din *The New York Times*. Am citit titlul unui articol: *Mai multe cadavre scoase din hotelul Rubble, în Pakistan.* M-am gândit imediat la tine. Oare erai în Pakistan? Ultima dată când aflasem ceva despre tine erai în Bagdad, dar era posibil să te fi mutat? Sau să ai o misiune în Islamabad? Era posibil să fi locuit în acel hotel?

N-am putut respira normal până n-am ajuns la serviciu, nu m-am logat la Facebook și n-am văzut că ai postat articolul de pe Associated Press, despre hotel. Cunoșteai persoane care fuseseră ucise în explozie, dar nu, nu fuseseși ucis. Tu erai încă în Irak.

— Oh, îți mulțumesc, Doamne, am șoptit.

Apoi, am parcurs pagina ta, curioasă să văd ce mai făceai. Mi-a sărit în ochi un simbol al unei inimioare frânte. Tu și Alina vă despărțiserăți. M-am întrebat ce se-ntâmplase și mi-a părut, cu adevărat, rău. Voiam să fii fericit. Pentru o clipă, m-am gândit să-ți scriu, dar n-am făcut-o.

Ziua mea, săptămâna, luna au continuat, dar tu erai prezent în gândurile mele mai mult decât fuseseși de când se născuse Violet. Continuam să caut fotografii de-ale tale. Mă-ntrebam dacă aveai de gând să te-ntorci la New York, curând și, în caz că te-ntorceai, dacă mă vei anunța.

LV

Zilele obișnuite se transformă, uneori, în zile extraordinare, când te-aștepți mai puțin. Era o zi de vineri din ianuarie. Lucram de-acasă, auzind-o pe Violet gângurind cu bona, în timp ce răspundeam la mesajele de la birou. Violet avea un an și două luni și putea să spună doar câteva cuvinte, ceea ce n-o împiedica să-ncerce să ne explice nouă secretele universului. Cel puțin, asta ne imaginam Darren și cu mine că făcea ea în timp ce monologa minute-n șir, scoțând sunete fără niciun sens.

Maria, bona, răspundea în spaniolă — urmare a ideii lui Darren de a-ncerca s-o creștem pe Violet într-un mediu bilingv. Eu credeam că era suficient s-o facem să vorbească într-o singură limbă, dar el a insistat și eu m-am lăsat convinsă. I-am cerut totuși Mariei să-i citească cărți în engleză și s-o ducă la cursuri de muzică, și la locuri de joacă, și la lecturi de povești, la biblioteca publică. Părea un compromis cinstit. Și, apropo, Violet n-a-nvățat niciodată mai mult de *hola*, *adios*, *por favor* și *gracias*, până n-a-nceput să urmărească *Dora Exploratoarea*. Puterea televiziunii! Alți copii au interdicții cu privire la ce pot urmări la televizor, dar Violet se uita la toate emisiunile scrise de mine și, în plus, la unele concursuri. Ea era micul meu grup-țintă format dintr-o singură persoană și era interesant să văd ce anume-i capta atenția, ceea ce o atrăgea. Am fost bucuroasă, în secret, când *Rocket Through Times* a ținut-o lipită cu ochii de televizor. Și, de asemenea, când a ieșit din cameră în clipa în care a început *Guillaume*. Detest acea emisiune. Kate jură că de acolo a învățat Victoria să se prostească. Probabil că are dreptate.

În timp ce scriam un răspuns despre bugetul următorului sezon

al emisiunii *It Takes a Galaxy*, Gmail-ul m-a atenționat și imediat a intrat un mesaj de la tine.

Salut, Luce,

Știu c-a trecut ceva timp. Cam prea mult. Imposibil de măsurat, așa de mult pare. Dar voi fi în New York, mâine, în drum spre ceremonia din DC. Nu puteam rata un asemenea moment. Îți vine să crezi, primul nostru președinte afro-american? Toată lumea este în culmea fericirii pe-aici. Cred că alegerea lui Obama va aduce lucruri mărețe pentru țara noastră — o direcție nouă, mai bună, mai blândă. Oricum, mi-ar plăcea să te văd. Există vreo șansă să fii liberă pentru o cafea, mâine după-amiază?

Gabe

Nu-mi venea să cred. N-am răspuns imediat. De fapt, nu am răspuns până în noaptea următoare, după ce i-am spus despre vizita ta lui Darren.

— Ai rămas în legătură cu tipul ăla? m-a întrebat el, sincer surprins.

Eu am clătinat din cap.

— Nu l-am mai văzut și n-am mai vorbit cu el de la reuniunea de la Columbia. Mi-a trimis un e-mail, așa, din senin.

Darren și-a desfăcut nasturele de la guler.

— Vrei să-mi faci o favoare? m-a-ntrebat el.

Eu am încremenit, oarecum uimită.

— N-ai încredere în mine? am întrebat eu.

Darren a tras aer în piept.

— Am încredere în tine, a spus el. În el n-am încredere. Nu știu de ce vrea să te vadă. Și cred c-ar trebui s-o iei cu tine pe Violet.

Eu am dat din cap. Știam că, dacă aș fi spus nu, i-aș fi transmis lui Darren un mesaj pe care nu doream să i-l transmit.

— Bineînțeles, am spus. O voi lua pe Violet cu mine. Dar eu cred că e numai un vechi prieten care vrea să păstreze amiciția noastră.

Ți-am răspuns, noaptea.

Mă bucur să am veşti de la tine. Ce zici de ora 3 p.m., mâine, în Brooklyn Heights? E un Starbucks pe Montague.

Nu i-am spus despre Violet.

Tu mi-ai transmis imediat: *Sună bine.*

Aveam un plan al nostru.

În ziua următoare, am îmbrăcat-o pe Violet în jeanşi, cizmuliţe şi un pulover gri cu o inimă roz brodată aplicată. I-am pus o fundă roz în păr. De fapt, eram îmbrăcate cam la fel, deşi puloverul meu era maron, fără broderie şi n-aveam nicio fundă-n păr.

Darren era la sală când noi două ne-am tras fermoarele hainelor de iarnă şi-am ieşit din casă.

M-am uitat prin uşa de sticlă a localului Starbucks şi te-am văzut la o masă, cu capul plecat, citind ceva pe BlackBerry. Darren şi cu mine abia trecuserăm la iPhone, dar, cumva, avea sens ca tu să foloseşti încă BlackBerry. Am parcat căruciorul afară, am luat-o pe Violet pe coapsa mea şi-am deschis uşa. Tu ai ridicat privirea.

— Salut, Lucy, ai spus tu. Şi salut...

— Violet, l-am ajutat eu. Violet, acesta este prietenul lui mami, Gabe. Gabe, ea e fiica mea.

— Hei-hei, a făcut Violet.

Era unul din cuvintele ei, întotdeauna dublate, iar eu şi Darren nu-nţelegeam deloc de ce.

— Seamănă cu tine, ai spus, ridicându-te. Uau.

La ce te gândeai, în momentul acela? Întotdeauna m-am întrebat. Faptul că semăna cu mine şi nu cu Darren o făcea pe Violet mai... interesantă? Mai tolerabilă? Mai uşor de iubit?

Cred că Violet simţise ceva ce-i plăcea, pentru c-a ridicat mâinile şi tu ai luat-o în braţe.

— Hei-hei, a spus ea şi te-a mângâiat pe obraz.

— Hei-hei, i-ai răspuns tu.

Apoi ţi-ai folosit braţul liber pentru a mă-mbrăţişa.

— A trecut atâta timp; mă bucur c-ai venit.

Ţi-am luat-o pe Violet din braţe şi ne-am aşezat faţă-n faţă. Am

pus pe masă câteva cărți și câteva cuburi și Violet a-nceput să se joace cu ele.

— Am văzut pe Facebook că te-ai logodit, am spus.

Nu știam cât timp aveam la dispoziție și voiam să aflu ce se-ntâmplase. Pentru că Darren avea dreptate, nu exista niciun motiv evident pentru această întâlnire, după atâta vreme.

Tu ai râs.

— Direct la țintă.

Eu am ridicat din umeri și am luat cartea pe care Violet o aruncase pe podea.

— Vrei să știi ce s-a-ntâmplat, ai spus.

— Numai dacă vrei să-mi spui, am răspuns.

Așa că mi-ai povestit despre Alina și despre slujba care i s-a oferit în D.C. și despre cum voi doi v-ați dat seama că mai importante decât relația voastră erau carierele voastre. Ea voia să meargă în D.C., tu voiai să rămâi în străinătate și niciunul nu voia să facă un compromis pentru a rămâne împreună. Nu mă puteam stăpâni să nu mă gândesc la noi doi, la cum m-ai părăsit și pe mine, din același motiv.

— A fost o poveste cu două persoane foarte cumsecade care nu erau făcute una pentru cealaltă, ai spus.

M-am întrebat dacă făceai remarca de dragul meu.

— Îmi pare rău, am spus.

— Răă-uu, a repetat Violet, ridicându-și privirea.

Un alt cuvânt de-al ei.

Tu ai râs.

— Te-ai clonat? Ai făcut un xerox? E fantastică.

— Ești fantastică? am întrebat-o pe Violet.

Ea a zâmbit și-a bătut din palme.

Am început și eu să râd.

— Ești fericită, mi-ai spus. Cu Darren, cu Violet, ești fericită.

— Sunt, am zis.

Și era adevărul adevărat.

— Mă bucur că unul dintre noi e fericit.

Felul în care ai spus-o nu era sarcastic sau malițiios, era oarecum melancolic.

— Tu ești cel care-a plecat, ți-am reamintit.

— Știu, ai spus. Mă gândesc mult la alegerile pe care le-am făcut. De ce le-am făcut. Cum ar fi fost viața mea dacă nu făceam aceste alegeri.

Păreai așa de contemplativ, ca și cum luai bucată cu bucată viața ta și-o judecai.

— Crezi c-ai fi fost mai fericit? m-am aventurat. Dacă-ai fi rămas?

Ai oftat.

— Nu știu, ai răspuns. În unele zile, cred c-aș fi fost mai fericit dacă n-aș fi-ncercat niciodată fotografia. Cred că eram mândru de faptele mele, că făceam ceva important. Dar a fost cu adevărat greu. M-a consumat mult. Dar... nu știu. Poate că nu sunt genul de persoană care să fie vreodată fercită. Poate că nu sunt bărbatul care-am sperat să fiu.

— Mama! a spus Violet.

— Violet! i-am răspuns eu.

Ea s-a-ntors la jucăriile din fața ei.

— Îmi doresc atât de multe lucruri opuse, mi-ai mărturisit, cu ochii la fiica mea, care dădea paginile cărții. Nu știu dacă dorințele mele sunt compatibile între ele.

— Ești numai într-o pasă proastă, în acest moment, am spus. Vei ieși tu din ea.

— N-am reușit până acum, ai spus, privind în ceașca de cafea. Și mi-a fost dor de tine, de ce-am avut noi doi.

Ți-ai ridicat privirea spre mine.

— Urmăresc show-ul tău ori de câte ori am ocazia. Ori de câte ori mi-e frică, te visez pe tine. Ori de câte ori sunt trist, îmi doresc să nu fi plecat.

Ritmul inimii mi s-a accelerat ușor.

— Te rog, nu face asta, i-am spus, ținând-o strâns pe Violet.

Ți-ai trecut degetele prin păr.

— Scuze, ai spus. Uită c-am spus-o.

Am răsucit-o pe Violet, ca s-o pot lua în brațe.

— Ascultă, a fost grozav să te văd, Gabe, dar Violet și cu mine ar trebui, probabil, să plecăm.

Ai dat din cap.

— Sper să găsești tot ceea ce cauți.

— Îți mulțumesc. Și eu îți doresc la fel, ai rostit cu voce spartă.

— Spune pa-pa, Violet, i-am zis fiicei mele.

— Pa-pa, a spus ea și s-a-ntins din nou spre tine.

Tu ai îmbrățișat-o. Te-ai uitat la mine, voind, în mod clar, să mă-mbrățișezi și pe mine. În schimb, te-ai uitat în jos și te-ai îndepărtat. Eu am încheiat fermoarele hainelor și i-am pus gluga lui Violet. Chiar dacă ziua era noroasă, am cotrobăit în sacul cu scutece după ochelarii de soare. Nu voiam să-mi vadă nimeni lacrimile, cum nici tu nu voiai ca eu să-ți văd lacrimile.

LVI

În vara aceea, Darren și cu mine ne-am pus la patru ace pentru prima dată după mult timp și ne-am dus la nunta lui Gavin. Nu-l prea văzusem de când se născuse Violet și abia dac-o cunoșteam pe logodnica lui.

Darren a fluierat admirativ când am intrat în camera de zi într-o rochie albastră cu decolteu adânc.

— Mama sexy, a spus el.

Am zâmbit.

— Hai să mergem, frumosule.

Trebuia s-ajungem devreme la ceremonie, pentru că Darren era cavaler de onoare, și Gavin ne-a întâmpinat când am intrat.

— Acum am și eu păpușa mea de hârtie, a spus el râzând.

Nu mă gândisem la asta de ani de zile, la cum îmi spusese el păpușa de hârtie a lui Darren, la prima noastră întâlnire.

— Ce-nseamnă asta, de fapt? am întrebat eu.

— Nu e important, a spus Darren, apoi s-a-ntors spre Gavin. Ce trebuie să fac eu, frate?

Băieții s-au îndepărtat și eu m-am dus la soțiiile și prietenele celorlalți cavaleri de onoare, care stăteau lângă o tavă cu pahare cu șampanie. Foarte elegant. În stilul lui Gavin.

Mai târziu, în timpul ceremoniei, m-am trezit lângă Gavin, la bar. Băuserăm amândoi destul de mult. Toți nuntașii băuseră.

— Deci, serios, ce este o păpușă de hârtie?

El a râs.

— Darren mă va ucide dacă-ți spun, dar, în vara aceea, el avea o listă cu iubite. Tu ai satisfăcut toate cerințele. Brunetă. Cu educație aleasă. Din Brooklyn. Între douăzeci și doi și douăzeci și cinci de

ani. De pe East Coast. Corp frumos. Nu-mi mai amintesc restul. Dar, oricum, tu lucrai pe hârtie, așa că ți-am zis...

— Păpușă de hârtie, am terminat eu ideea.

— Exact! a spus Gavin, ciocnindu-și paharul cu Johnnie Walker de paharul meu plin cu vodcă, înainte de-a lua o sorbitură.

O asemenea listă era genul lui Darren și n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Dar asta a făcut ca iubirea lui pentru mine să pară, cumva, mai puțin reală, mai calculată. Nu-mi plăcea sentimentul pe care mi-l dădea ideea de a fi redusă la o serie de atribute.

Darren și-a făcut apariția.

— Am auzit că lucram pe hârtie, i-am spus. Bine că nu sunt cu câțiva centimetri mai înaltă, c-aș fi fost descalificată.

El a râs.

— Niciodată nu vei afla ce-ți dorești dacă nu știi ce anume cauți.

Paharele cu Jäger pe care el și ceilalți cavaleri de onoare le băuseră îl făcuseră mai puțin atent la ce vorbea, decât de obicei. Și mai vocal.

— În vara aceea, pe tine te căutam, a adăugat el.

— Sau pe cineva ca mine, am spus.

Și eu eram mai puțin atentă decât de obicei.

— Încetează, *pe tine* te voiam, a spus el, prinzându-mă cu-n braț de talie și trăgându-mă spre el. Lista m-a ajutat numai să-mi concentrez atenția la femei care meritau efortul.

— Femei care meritau efortul? am repetat eu.

— Haide, a spus el, refuzând paharul pe care Gavin i-l întindea. Hai să dansăm.

L-am lăsat să mă conducă pe ringul de dans și, odată ce-am început să dansăm twist — la care eram amândoi, groaznici — am început să râdem și gândul la lista lui de iubite s-a evaporat. Dar, recent, m-am gândit mult la lista aceea. Dac-aș fi făcut și eu o listă atunci, nu cred că tu sau Darren ați fi îndeplinit toate criteriile. Și dacă Darren ar face o listă acum, nu cred c-aș mai fi eu păpușa lui de hârtie.

LVII

Am citit cândva că zilele de naștere sunt sărbătorite mai elaborat în New York decât oriunde altundeva în lume. Eu nu am nicio informație, niciun studiu pe care să-l pot cita, de aceea aș cere cuiva de la slujbă să mi-l pună la dispoziție, dar din punct de vedere anecdotic n-aș putea s-o contest.

Pentru aniversarea mea de treizeci de ani, Darren ne-a tratat pe mine, pe Kate și pe Julia cu o zi la spa la Bliss și a rezervat pentru noi doi o excursie de-o săptămână în Australia.

— Este pe lista ta! a spus el.

Cel puțin de-această dată mai întâi m-a-ntrebat. Darren și cu mine ne țineam destul de bine de punctele de pe listele noastre cu lucruri de făcut în această viață. El reușise chiar să meargă pe Segway la o petrecere a burlacilor din Miami, cu câteva luni mai devreme, și să marcheze astfel punctul 1 de pe lista lui.

— Dar cum rămâne cu Violet? am întrebat.

Avea aproape doi ani și jumătate și o lăsam la părinții mei sau la ai lui Darren pe timpul weekendurilor prelungite, dar niciodată nu stătuserăm departe de ea mai mult de-atât și niciodată nu fuseserăm mai departe de California.

— Cred că Violet s-ar bucura să scape puțin de noi, a spus el.

Violet era pe podea, lângă Annie, cu niște creioane de formă triunghiulară. Îi plăceau lucrurile acestea — putea mâzgăli ore-n șir. Nu exagerez deloc.

— Hei, Vi, a spus el.

— Hei, tati, a spus și ea.

— Am niște vești interesante. Vei merge să stai cu Nina și cu Pop-Pop, o săptămână-ntreagă, cât mami și cu mine mergem într-o

excursie!

— Pop-Pop!

Ochii lui Violet s-au făcut mari.

— Da, te rog, a spus ea și s-a-ntors la colorat.

— Cred că se va simți grozav, a spus Darren.

Și, astfel, am plecat în excursie. Cu avionul de la New York la San Francisco, apoi de la San Francisco în Hawaii, apoi din Hawaii în Fiji, apoi din Fiji la Sydney. Mie nu-mi plac avioanele. Am vorbit oare vreodată despre asta? Spațiul mic, aerul reciclat, imposibilitatea de-a ieși — toate astea mă scot din fire, dacă mă gândesc la ele prea mult. Așa că Darren s-a gândit că dacă luăm zboruri mai scurte, îmi va rămâne mai puțin timp să mă panichez. Cred c-a fost o idee bună, de fapt, pentru că, de fiecare dată când zborul începea să mi se pară prea lung, eram gata să aterizăm. Am încercat să folosesc această strategie mereu, începând din acel moment. Totuși, am călătorit direct de la New York la Tel Aviv. Era cel mai rapid mod de-a ajunge acolo.

Oricum, am aterizat cu o zi înainte de aniversarea mea și de la aeroport ne-a luat o limuzină, care ne-a dus la Four Seasons.

— Am rezervat un apartament, mi-a spus Darren în timp ce stăteam relaxați pe bancheta din spate a mașinii.

— Ești caraghios, am zis.

El a ridicat din umeri.

— N-am călătorit niciodată într-un loc deosebit, după luna de miere. Și cine știe când vom avea șansa s-o facem din nou.

Când am intrat în cameră, m-am conectat la Wi-Fi și i-am sunat pe părinții mei.

— Violet e bine, a spus mama. Jason și Vanessa sunt și ei aici, cu tripleții. Se distrează de minune cu fostul vostru leagăn.

Nu-mi dădeam seama dac-ar fi mai bine sau mai rău să vorbim la telefon și, din moment ce Violet se distra, m-am gândit că puteam să sun din nou, mai târziu.

— Trebuie să vezi asta, spunea Darren, din dormitor.

— Voi suna din nou mai târziu, i-am zis mamei. Dă-i lui Violet

un pupic din partea mea.

— Desigur, a spus mama.

M-am dus în dormitor și pe masa de toaletă erau căpșuni trase în ciocolată și șampanie. Pe pat era o cutie cu o duzină de trandafiri cu cozi lungi.

— Ce le-ai spus? l-am întrebat pe Darren.

— Că avem o aniversare, a spus el. Să trimită ce au ei mai bun.

Apoi m-a sărutat și eu m-am relaxat în brațele lui. Să fiu cu el era ca atunci când arunci cât colo pantofii cu toc, după ce-ai fost încălțată cu ei toată ziua. Natural, eliberator, comod.

— Te iubesc, i-am spus, în timp ce el își strecura mâna sub tricoul meu și-mi desfăcea sutienul.

Și acei trandafiri minunați au sfârșit prin a fi răspândiți peste tot, pe podea.

M-am trezit, în mijlocul nopții, cuprinsă de panică, de parc-aș fi uitat ceva. Am parcurs lista din cap. Îmi pusesem în bagaj încărcătorul telefonului și adaptorul. Îmi amintisem să pun în bagaj sutiene, chiloți și șosete. Farduri. Deodorant. Tenișii. O sunasem pe mama, vorbisem cu Violet. Apoi mi-am dat seama ce era. L-am ciupit pe Darren.

— Mi-am uitat anticoncepționalele, i-am șoptit, când a fost destul de treaz pentru a mă auzi.

— E bine, a mormăit el. E momentul pentru un al doilea copil.

Apoi a adormit la loc, dar eu nu. Am petrecut noaptea uitându-mă-n tavan, întrebându-mă cât de supărat ar fi Darren dacă l-aș ruga să-și pună prezervativ.

Răspunsul a fost: foarte.

Liam a fost conceput în Australia.

LVIII

Unul dintre lucrurile cele mai interesante în legătură cu perioada de sarcină este că nimeni nu pare să trăiască această etapă în același fel. Și că simptomele se schimbă de la o zi la alta. Auzisem că aceeași femeie poate avea simptome diferite la sarcini diferite, ceea ce mi se păruse destul de ciudat. N-ar trebui să reacționeze corpul la fel, de fiecare dată? Dar e-adevărat. Fiecare dintre sarcinile mele a fost ușor diferită — deși epuizarea și greața au fost aceleași, de fiecare dată. Dar cu Liam, deși eram epuizată, eram și insomniacă. Așa am ajuns să urmăresc la televizor *The Daily Show*, singură în camera de zi, în timp ce Darren era gata să meargă la culcare. Așa am ajuns să te văd pe tine.

După pauza pentru reclame, a apărut Jon Stewart și a spus:

— Continuăm. Oaspetele meu din această seară este un fotograf de la Associated Press, căruia tocmai i-a apărut prima carte, *Defiant*[13], un pictorial narativ al Primăverii arabe. Pentru toată lumea, Gabriel Samson.

Și iată-te, în camera mea de zi, la un an și jumătate după ce te lăsasem în acea cafenea Starbucks de pe Montague. În timp ce Jon Stewart prezenta pagini din cartea ta și tu vorbeai despre experiențele tale, nu mă puteam stăpâni să nu simt un fel de mândrie. Recunoașterea pe care o primiseși pentru munca ta era uriașă — premii, se părea, o mulțime de premii — și, din întrebările care ți se puneau, părea că reacția la cartea ta era și ea una magnifică. Aparent, era așteptată o trecere în revistă, în *Times*, în săptămâna următoare, și aveai câteva oferte de la muzee și galerii pentru organizarea unor expoziții cu fotografiile tale.

— Se pare că ești așteptat pretutindeni, de la Londra la Omaha,

Nebraska, a spus Jon Stewart. Eu îți sugerez Omaha. Au niște fripturi grozave.

Tu ai râs și apoi ai spus:

— Oricât aș aprecia o friptură bună, ofertele pe care le iau mai mult în considerare sunt în New York. Orașul acesta înseamnă mult pentru mine.

— Newyorkezii sunt critici, a spus Jon, prinzând din zbor ironia. Dar suntem niște oameni grozavi. Și eu aș alege, oricând, o pizza newyorkeză în locul unei fripturi din Omaha, dacă vrei să ne referim la acest aspect.

— Absolut. Și, de asemenea, femeile newyorkeze, ai spus tu.

Și așa s-a-ncheiat un segment, dar eu am continuat să privesc ecranul. Arătai minunat. Păreai fericit. Și mă bucuram pentru tine. Dar nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb despre cine vorbeai când ai pomenit femeile din New York. Te refereai la mine? Te refereai la altcineva? Sau era numai un lucru amuzant de spus la televizor? Am încercat să-mi scot din cap întrebarea asta. Dar e greu să faci asta, când zaci în pat și te uiți în tavan, la ora trei dimineața.

---

[13] În traducere, Sfidător. (*N. red.*)

LIX

Oricât de rea era insomnia din timpul sarcinii, faptul că, până pe la patru luni, Liam nu dormise niciodată mai mult de patru ore la rând era încă și mai rău. Mă transformasem într-un zombi. Și cel mai sigur mod de a-l adormi din nou era să-l alăptez. Ceea ce însemna că aveam mult mai mult timp să mă uit la știri, pe telefon, decât o făceam de obicei.

La ora nouă și patruzeci și cinci de minute, pe 2 mai, în timp ce-l hrăneam pe Liam, s-a anunțat că președintele urma să se adreseze națiunii, în acea seară.

— Despre ce crezi că e vorba? l-am întrebat pe Liam.

Singurul lui răspuns a fost să sugă mai departe.

Pe la ora unsprezece, cu Liam pus în pătuțul lui, eu citeam articole din miile de surse diferite. La unsprezece și treizeci și cinci, eram în camera de zi și-l ascultam pe președintele Obama spunând:

— Bună seara! În seara aceasta, pot raporta poporului american și lumii întregi că Statele Unite au desfășurat o acțiune în care a fost ucis Osama bin Laden, conducătorul al-Qaeda și teroristul responsabil de uciderea a mii de bărbați, femei și copii nevinovați.

Apoi eu am intrat pe Twitter și am văzut fotografiile pe care le postai tu — repostări ale pozelor colegilor tăi — cu demonstrația de bucurie de la porțile Casei Albe. Eu nu simțeam nicio bucurie pentru moartea lui bin Laden, dar simțeam ușurare. Simțeam că s-a încheiat ceva, ca și cum moartea lui completa un puzzle care rămăsese neterminat din 2001. Cred că și tu simțeai la fel. Într-unul din mesajele tale de pe Twitter, în noaptea aceea, spuneai: *Lumea este astăzi un loc mai bun decât a fost ieri. #OperațiuneaNeptuneSpear*.

Ți-am urmărit pagina din ce în ce mai plină cu fotografii și link-uri cu articole, mesaje de la politicieni și jurnaliști.

Am deschis mesageria și ți-am scris: *Nu pot să cred.*

Știu. Parcă lumea și-a revenit la axa ei, mi-ai răspuns tu.

La fel și eu.

LX

La două luni după asta, am primit un telefon de la Julia, la serviciu. De când plecase din televiziune și intrase în industria editorială, ne vedeam mai puțin decât înainte, dar încercam să ne întâlnim măcar o dată la câteva luni, ca să păstrăm legătura. Și vorbeam încă mult la telefon. Viața ei era destul de diferită de-a mea, pentru că ea era singură încă, mergea totuși la întâlniri, se bucura încă, într-un mod în care eu n-o mai făceam de ani de zile, de ce-i oferea New York-ul.

— Ai citit astăzi *Time Out New York*? m-a-ntrebat ea.

— Oh, Jules, nu-mi mai aduc aminte când am văzut ultima oară *Time Out New York*, am spus eu.

Mi-am întors scaunul într-o parte, ca să pot privi pe fereastra biroului. Aveam un birou cu fereastră de aproape un an și tot nu mă săturam să privesc clădirile de dincolo de stradă și traficul.

— Astăzi o să-l cumperi, a spus ea. E un articol despre Gabe — fostul tău iubit, Gabe. Are o expoziție de fotografie la galeria Joseph Landis, în Chelsea. N-am avut șansa să citesc articolul sau interviul pe care i l-au luat, dar titlul și citatele sunt grozave.

Am văzut oprindu-se un taxi și luând doi pasageri — un cuplu mai în vârstă, cu niște valize.

— Lucy? a spus Julia.

Eu încercam să-mi dau seama ce voiam să fac.

— Vrei să mergi la expoziție? am întrebat-o, în cele din urmă. Azi, la prânz? Ne-ntâlnim acolo?

— Tocmai mi-am anulat toate planurile în dimineața asta, a spus Julia. La douăsprezece treizeci?

M-am uitat la agenda întâlnirilor mele.

— Mai bine unu? am întrebat.

— Unu să fie.

Ne-am întâlnit la galerie și, chiar dacă era în mijlocul săptămânii, nu eram singurele vizitatoare. Între succesul cărții tale și articolul din *Time Out New York*, atrăseseși ceva mulțime. *Lumină, O Retrospectivă fotografică de Gabriel Samson,* scria cu șablon pe perete.

Eu și Julia am trecut de la o fotografie la alta, alături de un grup de doamne casnice ieșite la socializare, înaintea noastră, și câțiva studenți de la NYU, în urma noastră. Expoziția începea cu imagini de la Primăvara arabă, câteva dintre cele pe care le prezentase Jon Stewart, din carte. Erau uimitoare, ca toate fotografiile tale — acel gen de imagini care-l duceau pe privitor în direcția corectă, ca Steve McCurry, cum visaseși tu.

— Pline de speranță, continuau să spună doamnele, la aproape fiecare imagine. Uitați-vă la speranța din ochii lor.

Julia ajunsese să le îngâne cuvintele și și-a dat ochii peste cap.

Dar, chiar își dădea ochii peste cap, Julia spunea, de asemenea:

— Sunt spectaculoase.

Și chiar erau spectaculoase, felul în care captai tu emoția, felul în care-i încadrai pe oameni, felul în care totul părea plin de culoare și sentiment, și determinare.

— Am auzit că băiatul ăsta este cu adevărat un dur, a spus unul dintre studenți. Urcă munți de moloz și se scufundă în smârcuri pentru a face aceste fotografii. Am auzit că, odată, a fost bătut în Irak, pentru că a făcut o poză soției unei anumite persoane.

Când am auzit aceste cuvinte, mi-am dat seama că nu știam nimic despre motivul pentru care fuseseși bătut în Irak. Numai că mâncaseși bătaie. Numai că mă sunaseși, după aceea. Ar fi trebuit să-ți pun mai multe întrebări? De-aceea nu m-ai sunat niciodată din Arizona?

În timp ce mergeam, am sesizat că fotografiile erau expuse invers din punct de vedere cronologic. De fapt, puteai vedea cum sporeau speranța și determinarea — pozele mai vechi erau mai

puternice decât cele recente. Apoi, textele de pe perete ne spuneau că mergeam și mai mult înapoi în timp, înainte de Primăvara arabă, înainte de fotografiile din cartea ta, și vedeam imagini din Afganistan, din Pakistan, din Irak. Nu citisem articolul despre expoziție, dar presupun că vorbea tot despre *Defiant*. Era interesant să vezi alte țări, prin comparație. Apoi am mai făcut un pas spre dreapta și-am văzut imagini de la New York, pe care le-am recunoscut — fetița din spatele ferestrei cu zăbrele era acolo, cea care inspirase episodul cu visul din *It Takes a Galaxy*. După care am cotit și m-am trezit în fața ochilor cu un perete plin cu imaginea mea.

— Uau! a făcut Julia, când a ajuns lângă mine.

Eram acolo, eu, la douăzeci și patru de ani, cu capul dat pe spate, cu un pahar în mână. Eram acolo, pe canapea, zâmbind, cu brațele întinse spre tine. Eram în bucătărie, arătând încântată, cu o farfurie cu napolitane în mână. Apoi la douăzeci și trei de ani, lunecând pe-o pereche de pantofi cu toc înalt, cu părul desfăcut, plutind în urma mea. Imaginea finală era una pe care n-o văzusem niciodată: eu, adormită pe canapea, cu o mână pe laptop și cu cealaltă ținând paginile unui scenariu.

Șablonul de pe perete spunea: *O femeie plină de lumină face tot ce-atinge și mai luminos. Lucy, Luce, Luz, Light*.

Când am ajuns la sfârșitul expoziției, pe o masă, erau o grămadă de cărți și un mic anunț care spunea: *Semnate de artist*. M-am oprit pe loc.

— Ești bine? m-a-ntrebat Julia. Eu...

— Nu știu... Nu cred, am spus.

Nu puteam nici măcar să dau un nume emoțiilor care mă-ncercau în acel moment. La ce te-ai gândit, când ai montat pe perete fotografii de-ale mele, fără să mă-ntrebi?

— Voi cumpăra o carte, am spus, arătând spre teancul de cărți.

Femeia de la stand continua să se uite la mine lung. Apoi s-a uitat la numele de pe cardul de credit.

— Tu ești. Ești Lucy, a spus ea.

Eu am dat din cap.

— Eu sunt.

Arăta de parcă voia să mai spună ceva, dar, în schimb, mi-a întins o chitanță s-o semnez și mi-a dat cartea.

Când i-am dat înapoi chitanța, ea a zis:

— E foarte talentat.

— Știu. Așa a fost întotdeauna, am spus.

Creierul meu era încă dat peste cap când am ajuns înapoi la birou și am pus cartea ta într-un sertar. Nu mă puteam concentra la nimic. Așa că am deschis mailul și ți-am trimis un mesaj:

Salut, Gabe,

Am văzut astăzi expoziția ta de la galeria Landis. Nu știu ce să spun. Este un tribut minunat, dar îmi doresc să mă fi întrebat. Sau măcar să mă fi anunțat. A fost oarecum un șoc să mă văd pe un perete.

Lucy

Răspunsul tău a venit instantaneu.

Lucy!

Știu că trebuia să te fi-ntrebat. Dar mi-a fost frică să nu spui nu. Și expoziția nu putea fi completă fără tine în ea. Am învățat cum să captez lumina spiritului în timp ce te fotografiam pe tine. Tu ai fost muza mea, inspirația mea, pentru toate acele fotografii.

Mă bucur că te-ai dus să vezi expoziția.

Gabe

După asta, nu ți-am mai scris. Părea prea periculos să fiu în contact cu tine. Și încă nu descâlcisem nodul de emoții, nu deslușisem ce simțisem cu exactitate când mă văzusem pe peretele acela.

Am citit interviul din *Time Out New York* în drumul de la birou spre casă. Cel care îți luase interviul te întrebase despre mine. Tu n-

ai spus multe lucruri, dar m-ai numit muza ta, lumina ta. Pe hârtie. Asta a fost foarte necuviincios din partea ta, Gabe. Așa că... Nu știu. Să fie *egoist* cuvântul potrivit? Te-ai gândit la cum va reacționa Darren? La ce-ar putea să-nsemne asta pentru mine? Probabil că nu. Mai degrabă, cu siguranță nu. Știu că voiai să fii sincer în arta ta, să captezi lumea în cel mai onest mod, poate să-mi transmiți un mesaj, nu știu ce să zic. Dar, Dumnezeule, m-ai pus într-o situație atât de stânjenitoare. Pentru c-a trebuit să-i spun lui Darren despre asta, înainte să-i spună altcineva. Și știam că lui nu-i va plăcea.

Am așteptat până după cină. Până când copiii s-au dus la culcare. Până când Annie a fost plimbată și hrănită.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat pe Darren.

— Băutură miercurea... Ia te uită! a spus el.

I-am zâmbit palid.

— Așa de greu a fost la serviciu? Desigur, toarnă-mi un pahar, a spus el.

În luna noastră de miere, descoperisem raki-ul și ne plăcea, așa că am pus în pahare pentru amândoi, ca o aluzie subtilă la faptul că eram un cuplu, eram împreună, eram căsătoriți. M-am gândit că el va avea nevoie de asta.

— Deci, ce emisiune îți face probleme? m-a-ntrebat când i-am dat paharul și m-am așezat pe canapea.

Se-mpăcase cu munca mea. Începuse, în cele din urmă, să se intereseze de ea după ce l-am născut pe Liam și i-am spus clar că, deși aveam doi copii, nu voi sta acasă. Și, din când în când, atunci când treceam pe lângă vreun magazin care avea în vitrină cutii pentru prânz cu emblema emisiunii *Rocket Through Time* sau pe lângă vreo stație de autobuz cu un poster cu *Sparkle On!* — spectacolul inspirat de fiica mea, ce frumos e să ai o fată — am putut detecta o nuanță de mândrie în zâmbetul lui, care m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

Totuși, în loc să-i răspund, am spus:

— Astăzi, în pauza de prânz, m-am dus la o expoziție de fotografie cu Julia.

— Oh, da?

S-a-ntors să se uite la mine, încercând deja să-nțeleagă unde voiam s-ajung cu asta.

— Ce mai face Julia?

— Bine, i-am răspuns eu, cu grijă. Expoziția era a lui Gabe. Fostul meu iubit, Gabe. Ea a citit despre expoziție în *Time Out New York*, în dimineața asta, așa că ne-am dus s-o vedem.

Trupul lui Darren a devenit țeapăn.

— Înțeleg, a spus.

Am luat revista de pe măsuța de cafea și am deschis-o, apoi i-am dat-o lui.

— În expoziție erau fotografii cu mine, Darren. Jur că n-am știut.

— E de-adevăratelea, a spus el, citind rapid cuvintele din fața lui.

— Este, am spus eu. Am fost șocată. Am...

Mă simțeam vinovată, simțeam c-ar trebui să-mi cer scuze, că era vina mea, deși nu era. Era vina *ta*, Gabe.

Darren și-a ridicat privirile de la interviul tău, rănit. Avea fața palidă.

— Vrei să-mi spui că tu și cu el...

— Nu! am spus eu. NU! Nu e nimic între noi. Nu l-am văzut de când eu și Violet ne-am întâlnit cu el la cafea. Chiar înainte de-a fi însărcinată cu Liam. Și am schimbat cu el un mesaj pe Twitter, în noaptea în care a fost ucis bin Laden. Atât! Serios. Jur.

Culoarea începea să revină în obrajii lui Darren.

— Chiar nu l-ai văzut. Chiar nu ți-a cerut permisiunea.

— Jur pe viețile celor doi copii ai noștri, am spus.

Darren a-nceput, atunci, să se enerveze. A mototolit ziarul.

— Ce mizerabil. Ce mizerabil încrezut. Hai să sunăm la galerie. Le putem cere să dea fotografiile jos.

E în regulă, am spus eu. Nu trebuie să facem asta. Nu trebuie să stârnim un scandal. Emoțiile mele erau neclare și, oricât de furioasă eram pe tine, nu voiam să se-nchidă expoziția. Într-un fel îmi plăcea să fiu acolo. O parte din mine se simțea specială. Aleasă.

Importantă.

El a tras adânc aer în piept.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit. Nu trebuie să facem un scandal și mai mare.

Am luat o-nghițitură de raki. La fel și Darren. Apoi el și-a golit paharul. L-am urmat, ușurată că n-a fost mai rău. Nu știu ce mă așteptasem să se-ntâmple, ce credeam că va face el, dar a fost bine. Darren și cu mine eram bine.

El și-a pus, cu zgomot, gheață în pahar.

— Mâine seară vom lua cina-n oraș, după serviciu, a spus el. Voi face rezervări într-un loc fantastic. Și apoi vom merge să vedem expoziția. Dacă undeva, într-o galerie, există poze cu soția mea, vreau și eu să le văd.

Am dat din cap.

— Sigur. Facem tot ce vrei tu, am spus.

În dimineața următoare, m-am îmbrăcat cu o rochie neagră, strâmtă, și cu pantofi cu tocuri înalte, ca să merg la serviciu. Era o ținută care-i plăcea lui Darren. Una care-l făcuse, odată, să-mi șoptească, după câteva pahare de vin la o petrecere: „Am cea mai sexy soție din locul ăsta blestemat.“

După cina fantastică, la Del Posto, am luat un taxi direct spre galerie. Când am intrat, m-am așezat la coadă, ca să trecem de la țară la țară, urmând călătoria speranței și luminii înapoi în timp. Dar Darren m-a luat de mână și m-a-ntrebat:

— Unde ești tu?

— La sfârșitul expoziției, i-am răspuns, arătându-i colțul din cealaltă parte a galeriei.

Darren m-a tras după el prin mulțime — și era cu adevărat o mulțime de oameni în seara aceea, mult mai mulți decât atunci când fusesem acolo cu Julia — până am cotit. Și atunci s-a oprit. S-a înmuiat tot și mi-a dat drumul la mână. S-a uitat atent. Și s-a tot uitat. Și n-a scos o vorbă.

Eu priveam imaginea mea de pe perete. Am încercat să mă pun în locul lui. Eram persoana pe care crede c-o cunoaște cel mai bine

din lume și, în acel moment, vedea o versiune de-a mea diferită. O vedea pe Lucy cea de dinainte de Darren, pe Lucy care iubea pe altcineva, pe Lucy care împărtășea secretele și visurile altcuiva. Care le inspira. Pe Darren nu cred că-l inspirasem vreodată în vreun fel. N-avea cum să-i fie ușor să mă vadă prin ochii tăi. M-am dat c-un pas mai aproape de el, dar el n-a făcut la fel.

Când și-a desprins, în sfârșit, privirea de la fotografii, am putut vedea furia clocotindu-i în ochi. Gelozia. Suferința.

În noaptea aceea, ne-am certat din cauza ta, prima și ultima oară. Darren voia să-i promit că nu voi mai lua legătura cu tine niciodată, dar, în ciuda faptului că-nțelegeam ce simțea, nu puteam fi de-acord cu asta. În cele din urmă, raționalul, șahistul Darren și-a revenit și și-a retras cererea. Dar a fost momentul în care l-am simțit cel mai nesigur, cel mai neajutorat dintotdeauna.

— Tu mă iubești? m-a-ntrebat.

— Te iubesc. Da, i-am răspuns.

Apoi m-a-ntrebat, cu voce spartă:

— Pe el l-ai iubit?

— Nu. Numai pe tine, i-am răspuns.

Și, în acel moment, acesta era adevărul sau așa credeam eu. I-am jurat că-l iubeam mai mult decât te iubisem pe tine vreodată, că nu era să intervii între noi, atâta timp cât el și cu mine aveam o familie împreună. Spre sfârșitul nopții, el și cu mine eram din nou în regulă. Am făcut dragoste. Am dormit îmbrățișați.

După asta, te-am scos cu forța din mintea mea. M-am concentrat pe furia față de situația în care m-ai pus, pentru faptul că nu m-ai întrebat, mai întâi. O făceam pentru Darren, pentru Violet și Liam, pentru familia noastră. Dar n-am putut să rămân furioasă pe tine. Pentru că eram cu adevărat flatată că m-ai inclus în retrospectiva ta. Flatată că însemnam așa de mult pentru tine, pentru munca ta. În acest nod de emoții, o parte din mine vibra la gândul că mă numiseși muza ta.

LXI

Uneori, viața pare să se târască, într-un ritm lent, de la o zi la alta, până când se-ntâmplă ceva care te face să te oprești, să observi și să-ți dai seama că nu știi unde a trecut timpul. O aniversare, o zi de naștere, o vacanță. Pe 11 septembrie 2011, Violet avea aproape patru ani. Liam abia împlinise opt luni. Eu eram producător pentru trei emisiuni diferite pentru copii și lucram la alte două. Darren și cu mine eram căsătoriți de aproximativ cinci ani. Erau aproape șapte ani de când plecaseși din New York. Și exact zece ani de la prima noastră întâlnire. O decadă de la atacurile care au pus viețile noastre de adulți în mișcare și care au făcut ca drumurile noastre să se alăture și să se despartă.

La grădinița lui Violet, pe 11 septembrie s-a sărbătorit Ziua Eroilor. S-a organizat o adunare specială în Prospect Park, unde copiii au aflat despre pompieri și ofițerii de poliție și alți salvatori. După asta, ori de câte ori Violet vedea o mașină de pompieri, de poliție sau o ambulanță, se oprea și cânta „Trăiască eroii! Trăiască eroii!“ Încă mai face asta. Liam de asemenea. Asta mă face întotdeauna să zâmbesc.

În oraș au avut loc evenimente comemorative. Slujbe religioase la St. Pat și la Trinity Church și expoziții de fotografii la Historical Society. De la Ground Zero se înălțau două coloane de lumină, care luminau mai sus decât cele două turnuri, vizibile de la kilometri întregi distanță. Și atunci... ai sunat tu. De fapt, așteptam să suni, deși știam că n-ar trebui.

Sunt sigură că-ți amintești.

Erai la Kabul.

— M-am gândit la tine toată ziua, ai spus, când am răspuns la

telefon.

— Și eu la fel, ți-am mărturisit, ducându-mă în dormitorul lui Violet și închizând ușa-n urma mea.

— Nu știam dacă vei răspunde, ai zis.

M-am gândit la toate momentele în care mă căutaseși.

— S-a întâmplat să nu-ți răspund eu vreodată? am întrebat.

— Niciodată, ai spus, moale.

M-am așezat pe patul lui Violet și ți-am povestit despre Ziua Eroilor, despre ce se întâmplase la New York. Mi-ai spus că ți-ai fi dorit să fii aici.

— Ar trebui să fii aici. Ar trebui să te urci pe acoperișul de la Wien și să iei în stăpânire orașul.

— Aș vrea eu, ai spus.

Niciunul dintre noi n-a mai știut ce să spună, după aceste cuvinte, dar niciunul dintre noi nu voia să-nchidă telefonul. Am rămas acolo, în tăcere, cu receptoarele lipite de urechi.

— Hai să ne imaginăm că suntem acolo, chiar acum, am spus.

— Și că nu e fum, numai un orizont minunat, ai zis tu.

Am închis ochii.

— Și păsări și un cer albastru, fără nori, și oameni plimbându-se pe străzi, am adăugat eu. Și poți auzi râsete de copii înălțându-se de la locul de joacă. Și nimănui nu-i este frică că următoarea sa respirație va fi ultima.

— Și altceva? ai întrebat tu.

— Empire State Building, ai spus tu. O putem vedea.

— Înălțându-se puternică și mândră.

Am deschis ochii.

— Îmi place asta. Îți mulțumesc, Lucy, ai spus tu.

— Cu plăcere, am zis, deși nu prea știam pentru ce-mi mulțumeai.

— Trebuie să mă culc, aici e târziu, ai spus tu căscând.

— Bine. Noapte bună, somn ușor.

Tu ai căscat din nou.

— Mă bucur c-ai răspuns, ai zis tu.

— Mă bucur c-ai sunat, ți-am răspuns eu.

Apoi am închis amândoi și mi-am dat seama ce mult a-nsemnat să vorbesc cu tine, în ziua aceea. Cât de incompletă m-aș fi simțit altfel.

Și tu simțeai la fel?

LXII

Uneori mi se pare că vorbele, expresiile și numele oamenilor rămân înțepenite în creierul meu și că, apoi, le aud pretutindeni. Nu știu dacă sunt aievea sau dacă eu sunt în alertă și le remarc, astfel, mai mult.

După ce-ai sunat tu, *Kabul* a devenit unul din aceste cuvinte. *Afganistan*, un altul.

Și, trei zile mai târziu, am auzit aceste cuvinte la NPR. Ambasada SUA de la Kabul a fost bombardată. Gândurile mele au zburat la tine. Am pus mâna pe telefon, înainte să-mi dau seama ce fac.

— *Ești bine?* am scris.

Am rămas cu ochii pe ecran până când am văzut cele trei puncte care semnalizau că scrii.

Sunt în viață. Nu sunt rănit. Nu eram acolo. Dar prietenii mei da, ai scris tu.

Apoi, mai multe puncte.

Nu sunt bine.

N-am știut ce să răspund. Așa că n-am răspuns.

Acum îmi pare rău.

LXIII

Adesea mă gândesc la cum adunăm lângă noi oameni, de-a lungul vieții. Mai bine zis Oameni, cu O mare. Cei pe care-i întâlnim într-o situație de urgență — cei pe care știm că putem conta. Dacă suntem norocoși, părinții sunt primii noștri Oameni. Apoi, frații noștri. Cel mai bun prieten din copilărie. Soțul sau soția.

Poate pentru că tu ai călătorit atât de mult sau poate numai pentru că erai cine erai, tu păreai că n-ai strâns în jurul tău Oameni, ca noi, ceilalți. Tu o aveai pe mama ta. Știam de pe Facebook că mergeai la ea destul de des. Și cred că mă aveai pe mine. Dar, altfel, aveai un web întreg de cunoștințe și prieteni, cum erau colegii tăi de cameră, pe care-i vizitai din când în când, dar parcă te simțeai stânjenit să te sprijini pe ei. Cel puțin, nu cât fuseserăm împreună și, presupun, nici după aceea, pentru că eu eram cea pe care o sunai.

Era într-o sâmbătă după-amiază și pe telefonul meu a apărut numărul tău. O dădeam pe Violet în leagăn, în Coxsackie Park. De fapt, nu acesta era numele parcului, dar așa îi spusese acea femeie, Viviana, în vara trecută, când fiul ei, Mateo, și alți patru copii au luat virusul Coxsackie, după ce se jucaseră acolo. Cuvântul s-a răspândit printre părinții din cartier ca virusul printre copii și nimeni n-a mai mers în acel parc luni întregi. Dar bunul simț i-a făcut probabil pe oameni să creadă că virusul a murit peste iarnă și, în ziua aceea, nu eram singurul părinte la leagăne.

Darren era cu Liam la un curs de înot pentru tați și copii.

Am împins-o mai tare pe Violet și apoi am apăsat pe butonul verde al telefonului. Tot ce-am putut auzi erau suspinele tale. Leagănul pe care era Violet s-a întors și l-am împins din nou.

— Gabe? Ce s-a-ntâmplat? Ești rănit? Unde ești? am întrebat.

Tu ai tras aer în piept.

— JFK, ai spus. Mama a murit, Lucy. Mama nu mai e.

Apoi ți-am auzit respirația neregulată și suspinele întretăiate. Am simțit o durere ascuțită-n inimă, la fel cum simțeam când îi auzeam pe Violet, Liam sau Darren plângând. Când îl auzeam pe Jason plângând.

— La ce terminal ești? l-am întrebat. Cât rămâi acolo?

— La United, ai zis, când ai fost în stare să vorbești. Am patru ore la dispoziție.

— Vin. Voi fi acolo în patruzeci de minute, ți-am spus eu.

Am închis telefonul și-am oprit leagănul lui Violet, intrând în modul criză-iminentă, pe care-l foloseam la serviciu.

Acționează, acum, caută zborul, îndreaptă lucrurile. Măcar fii acolo.

— Nu ne mai dăm în leagăn? a-ntrebat Violet, împingându-și picioarele, în încercarea de-a pune din nou leagănul în mișcare.

— Vi, am spus eu, avem ceva important de făcut: trebuie să mergem la aeroport să-l vedem pe prietenul lui mami. Este puțin trist acum pentru că mama lui a plecat pentru mult timp, așa că el plânge. Dar noi mergem să-ncercăm să-l facem să se simtă mai bine.

Ea a ridicat brațele ca s-o pot lua din leagăn.

— Uneori și eu sunt tristă și plâng.

— Da, i-am spus eu, ridicând-o. Și eu.

După ce-am instalat-o pe Violet în cărucior, m-am uitat la ceas. Lecția de înot a lui Darren se terminase, dar de obicei întârzia puțin cu ceilalți tați, la cafeneaua de lângă piscină. Mi-am făcut curaj și l-am sunat. Nu avea să fie ușor, simțeam asta.

— Trebuie să mă duc până la JFK, i-am spus lui Darren, când a răspuns.

L-am auzit pe Liam, gângurind, în fundal.

— Poftim? a făcut Darren, nelămurit. De ce?

Nu mai vorbiserăm despre tine din noaptea cu expoziția ta. Știam că n-o să-i cadă bine. Dar nu te puteam lăsa singur, plângând,

la Terminalul 7. Era iar vorba de acele semințe de rodie. Eram captivă, ca Persefona.

— Tocmai am primit un telefon de la Gabe — Gabe Samson, am spus eu. A murit mama lui și el e la JFK. Este distrus.

Darren amuțise, la celălalt capăt.

L-am auzit pe Liam repetând încontinuu „covrig“, în fundal.

— Și e treaba noastră să-l ajutăm să-și revină? a-ntrebat Darren. Nu.

— Nu are pe nimeni altcineva, am spus eu.

— Nici pe tine nu te are, mi-a zis Darren. Îți iau covrig imediat, i s-a adresat lui Liam.

— Bineînțeles că nu, am spus eu. Tu mă ai pe mine. Liam mă are pe mine. Violet mă are pe mine. Dar a murit mama lui și el m-a sunat. N-ar trebui să fie singur, în acest moment. Nici tu n-ar trebui să fii singur, dac-ai fi în locul lui.

— Dar eu n-aș suna-o pe soția altuia, a spus Darren; simțeam duritatea din vocea lui.

— Pentru el nu sunt soția altuia, sunt doar o veche prietenă, un om pe care -l suni când ești la necaz.

— El spunea că ești lumina lui, a spus Darren.

— Și eu îți spun ție soțul meu. N-are importanță cum îmi spune el. Te rog, hai să nu facem asta la telefon. În fața prietenilor tăi. În fața copiilor.

Mi l-am imaginat cum strângea din dinți. Cum închidea ochii și apoi îi deschidea încet.

— O iei și pe Violet? a-ntrebat Darren. Știi că n-am încredere în el.

— O iau pe Violet cu mine, am spus.

Mai ales pentru că nu știam la cine aș putea s-o las, în ultima clipă, iar Darren era chiar în cealaltă parte a Brooklynului.

— Bine, a spus el. Dar nu-mi place chestia asta.

Știam că, mai târziu, trebuia să liniștesc lucrurile, trebuia să mă străduiesc mult, dar, între timp, eram în drum spre aeroport. Urma să mă văd cu tine.

După o oprire scurtă pentru a lăsa căruciorul la poarta noastră, taxiul ne-a lăsat la Terminalul 7 și-am intrat. Tu ieșiseși din zona de securitate, pentru că noi nu puteam intra fără bilet de acces, și așteptai lângă ușă, prăbușit pe-o bancă, distrus. Aveai coatele pe genunchi și-ți sprijineai barba-n mâini. În clipa în care m-ai văzut, ai început să plângi din nou. Am alergat spre tine cu Violet în brațe și ne-am așezat, așezând-o în poala mea. Mă-ntreb, acum, ce era-n capul ei și ce se petrecea-n capul tău. Retrospectiv, cred că eu trăiam un eșec parental. Nu exista niciun motiv pentru care Violet ar fi trebuit să fie martoră la această întâmplare, să vadă pe cineva atât de înnebunit de durere. Dac-aș fi gândit mai limpede, aș fi sunat pe o mamă din blocul nostru și i-aș fi spus lui Darren că n-o iau cu mine, chiar dacă asta l-ar fi înfuriat la culme. Și asta ar fi putut schimba atât de multe.

Te-ai întins peste Violet, să mă îmbrățișezi. Te-am îmbrățișat, la rândul meu și, la fel a făcut și Violet, prinzându-te în brațe, atât cât a putut cu brațele ei mici.

— Ești teafăr, ți-a spus Violet. Nu ai sânge pe nicăieri.

După ce te-ai liniștit puțin și după ce-am găsit un creion și o foaie de hârtie în geantă, pentru ca Violet să se poată juca pe podea, mi-ai povestit despre anevrismul cerebral al mamei tale. Despre cât de devastat te-ai simțit pentru că nu veniseși în Arizona de aproape un an, ca s-o vizitezi. Despre cât de dezrădăcinat te simțeai, pentru că nu mai era nimeni care să te lege de acest pământ, de parcă ai fi putut dispărea fără să observe cineva.

— Eu aș observa, i-am spus.

În timp ce vorbeam, Violet ți-a prins în brațe gamba, ținându-te pe jumătate îmbrățișat, în timp ce continua să coloreze.

— Cred că și ea ar observa, am spus eu.

Tu ai zâmbit ușor, cu tristețe.

Ne-am dus la un stand cu mâncare și-ai cumpărat niște apă. Eu ți-am sugerat un sandvici sau măcar o banană, dar ai spus că nu crezi că poți mânca.

Când Violet și cu mine am plecat, tu păreai puțin mai liniștit

decât cum te găsisem, dar eu continuam să mă gândesc la ce spuseseși despre dezrădăcinare. Eu aveam legături cu mulți oameni, nici nu-mi puteam imagina cum era acest sentiment. Și nici nu cred că voiam să aflu.

LXIV

Copiii sunt uluitori. Chiar sunt. Sunt deschiși și grijulii, și iubitori, în special cei de patru ani și jumătate.

Mi-a rupt inima faptul că te-am văzut atât de distrus, la aeroport. Dar, în mod vizibil, încă și mai tare i-ai rupt inima lui Violet.

— Prietenul lui mami, Gabe, plângea, le-a spus ea păpușilor a doua zi. Era foarte trist.

Îi pot da lui Gabe această pictură? m-a-ntrebat ea apoi. O inimă, un soare și o acadea. Și abțibilduri cu fețe zâmbitoare. Pentru că ele sunt fericite.

— Ce-ar fi să le fac o poză cu telefonul și să i le trimitem? am întrebat-o eu.

Ea a dat din cap și-a ridicat cu solemnitate pictura, pentru a fi fotografiată.

— Să nu uiți să-ți încarci telefonul, ca să funcționeze, mi-a spus ea, ceea ce, cred, spunea mai multe despre mine decât despre ea.

Sau, poate, câte puțin despre fiecare dintre noi.

Am făcut fotografia și ți-am trimis-o pe e-mail, cu o explicație. Îți amintești? Răspunsul tău a venit câteva minute mai târziu: *Spune-i lui Violet că-i mulțumesc.*

— Bine, a spus ea. Spune-i cu plăcere.

Apoi, la cină, Violet i-a povestit totul lui Darren. Și, spre surpriza mea, a adăugat:

— A trebuit să-l înveselesc mai mult. Așa că eu cred c-ar trebui să vină să ne jucăm, într-o zi. Îi voi arăta cum să facă biscuiți.

Abia-ncepusem să gătim împreună și Violet credea că este cea mai încântătoare experiență de pe lume. Se tot uitase pe geamul

cuptorului la tava cu aluat, până când aceasta a crescut devenind o prăjitură, povestindu-ne ce se-ntâmpla înăuntru.

Darren a ridicat întrebător din sprâncene spre mine.

— E prima dată când aud și eu asta, am spus.

— Era așa de trist, tati, i-a spus Violet. Era un om mare care plângea ca un copil. Și când oamenii plâng trebuie să-i înveselim. Asta spune domnișoara Melissa, la școală.

Eu mi-am mușcat buza. Știam ce simte Darren, dar mai știam că eram îngrijorată pentru tine, la fel cum era Violet, și nu m-ar fi deranjat să mă mai întâlnesc o dată cu tine, înainte ca tu să zbori peste ocean.

— Are dreptate. Asta-i învață domnișoara Melissa... am spus eu, ridicând din umeri în semn de renunțare.

N-aveam de gând să mai insist. Aveam de gând să-l las pe el să decidă. Pentru că tu chiar ai pus-o în expoziția ta fotografică retrospectivă pe soția altui bărbat, Gabe. Și, chiar dacă n-ai fi făcut asta, eu aș fi înțeles dacă el ar fi spus nu. Darren are tot dreptul să nu-l vrea pe fostul meu iubit în casa noastră. Ca să fiu cinstită, probabil c-ar fi trebuit să spun eu nu. Ar fi trebuit să mă gândesc mai serios la asta, la ce însemna să te primesc aici, dar n-am făcut-o. Căsătoria mea părea destul de solidă, încât nici măcar nu m-am întrebat dacă intrarea ta în lumea mea ar destabiliza-o, ar slăbi-o, ar schimba felul în care-l priveam pe Darren. Dar asta s-a-ntâmplat. La momentul acela nu mi-am dat seama, și nici chiar în lunile care-au urmat. Dar, dacă reiau firul lucrurilor, cred că acela a fost unul dintre momentele de răscruce, o decizie care ne-a așezat pe calea pe care am ajuns s-o urmăm.

Darren a meditat, cu ridul ce-i apărea între ochi când juca șah la locul lui.

— Bine, a spus el, după câteva momente în care Violet îl implorase din priviri, în care eu mă uitasem fix în farfurie, tăindu-mi somonul în bucățele potrivite pentru mâncat. Ai dreptate, Vi. Ar trebui să-i înveselim pe oameni, când aceștia sunt triști.

M-am întrebat atunci dacă nu cumva încetase să te vadă ca pe o

amenințare, pentru că eu sau Violet spuseserăm ceva anume. Sau dacă nu se gândea că, atunci când vei intra în casa noastră, decorată peste tot cu fotografiile familiei noastre, eu voi deveni, cumva, mai puțin dezirabilă pentru tine. Sau dacă nu cumva credea, pur și simplu, așa cum credeam eu, că mariajul nostru era atât de solid, încât venirea ta la noi n-ar conta. Niciodată nu l-am întrebat de ce-a spus da. Eu doar am acceptat. Dar sunt sigură că un motiv exista. În cazul lui Darren, există întotdeauna un motiv.

Și uite-așa tu ai primit o invitație să vii în apartamentul nostru, să coci biscuiți cu fiica mea. Trebuie să recunosc că am fost surprinsă când ai acceptat.

Am stabilit prin e-mail data — o zi de vineri în care eu urma să lucrez de-acasă, deși am sfârșit prin a-mi lua o zi liberă. Tu programaseși să rămâi în New York patruzeci și opt de ore și urma să vii la noi direct de la aeroport. Violet a insistat să decorăm apartamentul cu baloane și să desenăm fețe zâmbitoare pe fiecare balon, pentru tine. Ceea ce-am și făcut, unele fețișoare cu limba scoasă, altele fără. Unele aveau pleoape. Altele, sprâncene.

— Vrei unul? l-a-ntrebat ea pe Liam.

Acesta avea aproape un an și jumătate și Maria urma să-l ducă la Transit Museum[14] — lui Liam îi plăcea grozav să urce și să coboare din trenuri.

— Verde, a spus el.

Ea a dat din cap și i-a dat un balon verde, apoi el a plecat însoțit de Maria.

Am pornit mașina de spălat cu hainele copiilor și apoi Violet și cu mine am pregătit ingredientele pentru biscuiți. Când scoteam mixerul, s-a auzit soneria și fiica mea a alergat să răspundă. Annie a urmat-o, lătrând.

— Cine este? am întrebat eu la interfon.

— Eu sunt, ai răspuns.

— El este! a spus Violet.

Am apăsat butonul de intrare și ți-am deschis ușa. Câteva minute mai târziu, ai intrat în camera mea de zi. Primul lucru pe

care l-am remarcat a fost că te răseseși pe cap. Violet a remarcat asta, de asemenea.

— Unde... unde ți-e părul? a-ntrebat ea, cu sprâncenele încruntate.

Era singura expresie care-o făcea să semene cu Darren.

Privirile tale s-au întors fulgerător spre mine și, apoi, înapoi la ea.

— Este... este la spălat, i-ai răspuns.

— La spălat? a repetat ea.

Tu ai ridicat din umeri, iar gropița din barbă și-a făcut apariția, pentru scurt timp.

— Tu nu-ți speli părul, când se murdărește?

Violet a dat din cap.

— Dar în baie!

Ți-ai pus bagajul pe podea.

— Eu m-am gândit că e mai ușor la spălătorie.

Violet s-a uitat la mine.

— Pot să-mi spăl și eu părul la spălătorie? a-ntrebat ea.

— Vorbim despre asta mai târziu, i-am spus.

Ea a plecat spre bucătărie, presupunând c-o vom urma, recapitulând rețeta de biscuiți. Dar tu te-ai oprit lângă mine. Eu am întins brațele și tu ai căzut în brațele mele. Ți-am simțit lacrimile pe gât.

— De ce te-ai ras pe cap? l-am întrebat, pe un ton liniștit.

Tu te-ai ridicat și ți-ai trecut o mână peste ochi.

— Este un ritual de doliu, ai spus tu. Simt că așa trebuie. Arăt chiar așa de diferit?

— Diferit, totuși tu, am spus. Ești sigur că ești în stare să faci biscuiți?

— Bineînțeles, ai spus. Și-ți mulțumesc. Că ai o fiică atât de dulce. Pentru c-ai acceptat dorința ei de-a înveseli un bătrân trist. Pentru c-ai fost lângă mine. Poate că sună absurd, perspectiva zilei de azi m-a făcut să trec mai ușor peste cele întâmplate în Arizona.

După ce-am pregătit aluatul și l-am așezat în forme diferite în

tava de copt, după ce-am băgat tava-n cuptor, Violet a scos un vas pentru paste.

— Așa facem, ca să nu ne ardem, a spus ea.

Apoi, a pus cuptorul la foc mic, a pus vasul în fața ușii cuptorului și s-a așezat lângă aceasta.

— Acum nu mai putem atinge ușa, a spus ea și-a bătut cu palma locul de lângă ea, de pe podea.

Tu te-ai așezat acolo, lângă ea, și amândoi ați urmărit timp de douăzeci de minute cum se coceau biscuiții, fără ca vreunul dintre voi să spună vreo vorbă. Eu mă-ntrebam la ce te gândeai tu. La ce se gândea ea. Dar nu v-am întrebat. V-am privit pe-amândoi, în speranța că ziua aceasta te va ajuta, că grija lui Violet însemna ceva pentru tine, că vei simți că existau încă oameni cărora le păsa de tine, deși mama ta nu mai era în viață. Nu voiam să te simți fără rădăcini.

Când a sunat timer-ul, Violet mi-a adus mănușa pentru cuptor, care atârna de un sertar de lângă chiuvetă.

— Sunt gata! a spus ea. Și ne putem juca de-a v-ați ascunselea la castel, până se răcesc.

— De-a v-ați ascunselea la castel? ai întrebat tu, ridicându-te și luând vasul pentru paste cu tine.

Violet s-a-ntors în timp ce eu deschideam ușa cuptorului.

— Ne-mbrăcăm ca niște oameni dintr-un castel și ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Tu poți fi regele.

Mie aproape că mi-a căzut tava cu biscuiți din mână când ea a spus asta. Darren era singura persoană pe care-o lăsase vreodată să fie regele. Când venea Jay, îl punea să fie magicianul. Iar tata și tatăl lui Darren erau întotdeauna bufonii de la curte.

— Și tu ești regina mea? ai întrebat-o pe Violet, în timp ce ea te-a luat de mână și te-a dus la cutia ei cu rechizită pentru teatru.

— Nu! a spus ea, ca și cum asta ar fi fost cea mai caraghioasă idee care i-ar fi putut veni cuiva. Eu sunt zâna! Mami e regina.

Tu te-ai uitat la mine în timp ce închideam cuptorul și mă îndreptam spre voi doi.

După ce ne-a așezat coroanele pe cap, Violet și-a pus aripile de zână și-a zis:

— În regulă, rege și regină, acum mă ascund în castelul vostru! Numărați până la douăzeci și trei și, apoi, începeți să mă căutați!

Douăzeci și trei? m-ai întrebat pe mutește.

Eu am ridicat din umeri. Violet a plecat alergând și noi am început să numărăm.

— Mai tare! a strigat ea de pe hol.

Ajunsesem la douăzeci și trei când am auzit-o spunând:

— Hei! E un șanț în castel!

Eu m-am oprit din numărat.

— Un șanț imaginar? am strigat eu.

— Unul adevărat! a strigat și ea.

Apoi, am auzit zgomotul inconfundabil de picioruțe sărind într-o băltoacă.

Am alergat din camera de zi spre hol.

— Unde ești? am întrebat eu.

— Suntem în castel și ne jucăm de-a v-ați ascunselea! a spus Violet. Nu-ți pot spune!

Lăsase deschisă ușa spre spălătorie, deși apa se-tindea până pe hol.

— Oh, Doamne! am spus, alergând spre băltoacă.

Tu ai alergat în urma mea spre Violet.

— Te-am găsit! i-ai spus tu. Cred că acesta-i momentul în care regele o ia pe zână și-o face să zboare!

Ai ridicat-o pe Violet, scoțând-o din apă.

— Mai sus! a strigat ea, râzând. Zânele zboară mai sus.

Eu rămăsesem în fața spălătoriei, uitându-mă lung. *La dracu'*, îmi spuneam în gând, *la dracu', la dracu', la dracu'*. Apa venea în continuare, din spatele mașinii de spălat. Am scos telefonul din buzunar și am format numărul lui Darren.

— Ești bine? a răspuns el, după primul apel.

— Eu, da, am spus eu. Spălătoria, nu. E plină de apă. Cred că s-a stricat mașina de spălat. Cine e instalatorul nostru?

— Oh, la naiba! a spus el. Îți trimit pe e-mail numărul lui. Sau vrei să-l sun eu?

— Nu, nu, am spus. Sun eu. Ar trebui s-o închid? S-o scot din priză?

— Habar n-am, a zis Darren. Cheamă-l pe instalator. Tocmai ți-am trimis numărul. Spune-mi cum merge treaba.

Am închis telefonul și-am intrat în e-mail. Tu ai venit lângă mine, cu Violet în zbor.

— Unde-i tabloul de siguranță? m-ai întrebat. Trebuie să întrerupi alimentarea cu curent a mașinii de spălat.

— Ești sigur? l-am întrebat, verificând mailul de la Darren. Îl voi întreba pe instalator.

— Sunt sigur, ai spus, învârtind-o pe Violet în aer. Trebuie să oprești mașina ca să nu mai intre apă-n ea și să nu atingi nimic electric, când stai cu picioarele-n apă.

— Oh, am făcut eu. Are sens. E-n bucătărie.

Ai zburat cu Violet în bucătărie și, apoi, ai spus:

— Zâna se apropie de aterizare! în timp ce-o așezai pe-un blat.

— Mai vreau să zbor! a spus ea.

— Regele are de reparat ceva, i-ai zis tu.

Aveai încă pe cap coroana de rege, numai că acum, era ușor strâmbă.

Ea și cu mine ne uitam cum ți-ai îndreptat coroana și ai decuplat siguranța pe care scria *Spălătorie*.

— Să-l sun pe instalator acum? am întrebat eu.

Tu îți scoteai deja pantofii și șosetele.

— Lasă-mă să arunc o privire, ai spus suflecându-ți pantalonii.

Eu am ridicat-o pe Violet de pe blat și am dus-o spre spălătorie, unde ne-am uitat cum ai tras mașina de spălat de lângă perete și ai fixat un cot slăbit într-un furtun. De vreme ce apa nu mai curgea, apa de pe podea aproape dispăruse, mulțumită scurgerii din mijlocul acesteia.

— Trebuie văzut, ai spus tu. Poți să-l suni pe instalator, ca să fii sigură, dar poți și să pornești din nou mașina de spălat ca să vezi

dacă mai curge sau nu.

Stăteai acolo cu coroana aceea caraghioasă pe cap. *Așa ar fi fost viața, dacă lucrurile ar fi avut alt curs*, m-am gândit eu.

— Ești bine? m-ai întrebat, uitându-te la mine, amuzat.

Eu am zâmbit.

— Mulțumesc, am spus. Ești mai degrabă un cavaler în armură strălucitoare decât un rege. Îți mulțumesc că mi-ai salvat spălătoria.

Tu ai râs.

— Regret să dau la schimb coroana, dar întotdeauna mi-a plăcut Lancelot.

Voiai să intru-n jocul acela? În povestea lui Lancelot și a lui Lady Guinevere? Presupun că da.

Am înghițit în sec, dorindu-mi să nu mă poți citi așa de bine, apoi m-am întors spre Violet, care era încă în brațele mele.

— Ei, prințesa mea fermecată, cred că biscuiții s-au răcit destul cât să-i putem mânca. Vrei un biscuit?

Ea s-a smuls din brațele mele, coborând pe podea, și a luat-o la fugă spre bucătărie, strigând:

— Da!

— Un biscuit, regina mea? ai întrebat tu, aranjându-mi coroana pe cap.

M-am uitat în ochii tăi și am văzut acolo tristețe, cu toate că-ncercai s-o camuflezi. În haosul provocat de inundarea spălătoriei, pierdusem din vedere motivul pentru care veniseși.

— Cum te mai simți? te-am întrebat.

— Mai bine, ai spus. Îți mulțumesc pentru astăzi.

— Mă bucur și ești bine venit.

Voiam să te îmbrățișez, cum făcusem când intraseși, dar m-am abținut. La urma urmelor, Guinevere se căsătorise cu Arthur. În schimb, i-am spus:

— Ar trebui să mergem în bucătărie, înainte ca Violet să se urce pe vreun dulap.

Apoi ne-am așezat lângă Violet și-am mâncat biscuiții pe care-i pregătiserăm noi trei împreună.

Niciodată nu i-am spus lui Darren că am rămas în legătură, pe e-mail, ceva timp, după acel moment. Și, apoi, tu călătoreai atât de mult. Abia dacă puteam ține pasul cu tine în Filipine, Rusia, Coreea de Nord, Africa de Sud. Intervalul dintre mesaje devenea din ce în ce mai mare, până când mi-am dat seama că trecuseră mai multe luni de când nu mai vorbiserăm. Violet părea să te fi uitat. Dar, când și când, mă-ntreba dacă-și poate pune părul la spălat în mașina de spălat, iar eu tăceam și trimiteam Universului dorința mea ca tu să fii în siguranță și fericit.

---

[14] Muzeul Transporturilor din New York. (*N. red.*)

LXV

În toamna de după ce mi-ai reparat mașina de spălat — și chiar o reparaseși, ți-am spus asta, nu-i așa? — am primit de la Kate un telefon care mi s-a părut neliniștitor. Darren se uita la un meci de golf și copiii se jucau în camera de zi. Annie adulmeca pe sub canapea, probabil în căutare de cereale, pe care Liam le împrăștia peste tot. Eu încercam să răsfoiesc ziarele newyorkeze și mă gândeam c-ar trebui să-mi anulez abonamentul, pentru că la vederea teancului care creștea săptămână de săptămână, mă simțeam ciudat. Și-mi aminteam de cât de puțin timp aveam pentru mine, timp care să nu fie consumat de muncă sau familie.

— Ce crezi despre chiloții deschiși în față? m-a-ntrebat ea, când am răspuns la telefon.

— Hmm, am făcut eu, asigurându-mă că Liam și Violet erau concentrați la construcția unui turn, înainte de a pleca în bucătărie. Nu prea m-am gândit la asta, dar, bănuiesc că sunt cam inutili? Ca ochelarii fără lentile sau sutienul fără cupe.

— Există așa ceva? Sutien fără cupe? a făcut ea.

— Habar n-am. Mă gândeam numai. Dar de ce mă-ntrebi despre chiloții decupați în față? am întrebat-o.

Kate a oftat, la celălalt capăt.

— Ai simțit vreodată... nu știu. Ai dorit vreodată să faci lucrurile mai picante?

— Te referi la sex? am întrebat.

Asta nu-i era deloc caracteristic lui Kate. Până în clipa aceea n-o auzisem niciodată folosind astfel de expresii sau vorbind despre acest gen de picanterii. Petrecerea ei de burlăcițe fusese la un spa. Fără paie pentru băuturi în formă de penis.

— I-am spus lui Liz că, știi tu… cu Tom, lucrurile sunt așa de… răsuflate, iar ea mi-a spus să-mi cumpăr chiloți decupați în față.

Lucrurile începeau să capete un sens. Probabil că Liz poartă astfel de chiloți, de obicei. Și sutien fără cupe, dacă așa ceva chiar există.

— Te referi la sex, că e răsuflat? am întrebat din nou.

Kate a oftat.

— La tot, a răspuns ea. Iau același tren spre centru, în fiecare dimineață, și același tren, seara, spre casă. Tom îmi pune aceeași întrebare, în fiecare zi, când ajunge acasă, la două trenuri după mine. Întotdeauna eu mă spăl pe față în timp ce el se spală pe dinți, și, apoi, când eu mă spăl pe dinți, el face pipi. În fiecare seară. Alaltăieri m-am spălat pe dinți înainte de-a mă spăla pe față, iar el părea că nu mai știe că să facă. Va fi așa pe vecie?

Eu chiar nu mă gândisem că lucrurile deveneau perimate, dar, dac-aș fi fost cinstită cu mine, uneori, le simțeam un pic… putrede, ca o rutină.

— Înțeleg ce vrei să spui, am spus eu. Darren mă sună în fiecare zi la cinci și două minute să mă-ntrebe la ce oră cred c-ajung acasă. Asistenta mea face glume pe seama acestui obicei al lui. Cumpărăm același tip de hârtie de toaletă — Charmin Ultra Strong — de când suntem împreună. Luna trecută, m-am întrebat ce-ar fi dac-aș cumpăra Charmin Ultra Soft. Dar n-am făcut-o.

— Trebuia s-o faci, a spus Kate.

— Și tu ar trebui să iei alt tren, i-am spus eu. Du-te la coafor și tunde-te. Sau, poate, pleacă-ntr-o excursie singură, doar cu Tom. Le poți lăsa pe fete cu noi, într-un weekend.

— Chiar ai avea grijă de ele, într-un weekend? m-a-ntrebat ea.

— Bineînțeles, i-am răspuns. Fă-o! Du-te într-o excursie.

— Și tu? m-a-ntrebat ea.

— Voi cumpăra alt tip de hârtie igienică, i-am spus.

Am râs amândouă. Tom și Kate chiar și-au lăsat fetele la noi și-au plecat în weekend. Iar eu am cumpărat Charmin Ultra Soft. Dar sunt atâtea de făcut în fiecare zi, atâtea lucruri de care să ai grijă,

încât e mai ușor să respecți o rutină, să nu fii nevoit să gândești. Chiar acest efort mental de-a alege un alt fel de hârtie igienică poate face ca lucrurile să devină din „simple“, „copleșitoare.“

Dar Kate m-a pus pe gânduri: uneori, viața mea cu Darren părea plicticoasă. Și plictisul poate duce la ceva mai rău, dacă lucrurile continuă așa.

LXVI

În iarna aceea, la câteva luni după ce Liam a împlinit doi ani, toată familia noastră s-a îmbolnăvit. A fost un fel de răceală oribilă care-a făcut-o pe Violet să nu poată merge la grădiniță timp de-o săptămână. Era apatică și smiorcăită și mi se rupea inima de câte ori făcea crize de tuse. Și ție ți s-ar fi rupt inima, Gabe. Era așa de tristă și de nefericită. Annie nu se dezlipea de ea. Nici Darren nu se simțea bine și, pe deasupra, lucrurile nu mergeau la serviciu așa cum și-ar fi dorit el, așa că era irascibil — cu copiii și cu mine.

După patru zile în această stare, Violet și cu mine stăteam ghemuite pe canapea împreună cu Annie și ne uitam la *Sparkle On!*, iar Liam era pe podea cu trenulețul lui favorit de lemn. Darren umbla de colo colo prin apartament cu un raport financiar de la serviciu în mână, pe care-l citea în mers. La cea de-a treia sau a patra trecere prin camera de zi, Darren mi-a spus:

— Lui Liam îi curge nasul.

— Sunt șervețele pe masa din bucătărie, i-am zis eu.

El s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Eu lucrez, a spus. Tu ești mama lui.

— Poftim? am făcut, în timp ce Violet își ștergea nasul pe tricoul meu.

— Eu lucrez, a repetat.

M-am uitat fix la el. Uneori spunea astfel de lucruri, care mă făceau să mă-ntreb: *Oare ăsta-i bărbatul cu care m-am măritat?* Nu prea des, dar se-ntâmpla. De obicei, era vorba despre copii, de rolul meu de soție și mamă, în familie.

Fără altă vorbă, m-am ridicat de pe canapea, luând-o pe Violet în brațe, am luat șervețelele din bucătărie și-am șters nasul lui

Liam.

Mai târziu, în noaptea aceea, am fost trezită de plânsul lui Liam. Tocmai îl mutasem din leagăn în pat, dar încă nu-și dăduse seama că putea să coboare singur din el, în mijlocul nopții. M-am uitat la Darren. Și el era pe jumătate treaz.

— Plânge Liam, a spus el, cu ochii abia deschiși.

— Îl aud.

Aveam capul parcă plin cu vată.

— Te duci tu?

Nu era chiar o întrebare.

— Îhî, am făcut eu, coborând din pat.

Când am ajuns în camera lui Liam, Violet era în ușă.

— M-a trezit, mami, a spus ea, urmându-mă.

— Și pe mine, i-am spus eu, în timp ce-l ridicam pe Liam din pat. De ce nu te duci înapoi să te culci?

— Pot să rămân aici? m-a-ntrebat ea.

Eram prea obosită ca s-o contrazic.

— Bine, am spus, întorcându-mă spre Liam. Ce se-ntâmplă, puiule?

În brațele mele, plânsul lui Liam s-a tranformat în scâncet. I-am șters fața plină de muci.

— Mi-e prea cald, a spus el, cu respirație șuierătoare.

Mi-am pus buzele pe fruntea lui, cum făcusem cu Darren cu multe Crăciunuri în urmă. Dar eram și eu bolnavă și nu mă puteam baza pe buzele mele. I-am luat temperatura. 39 cu 3. Am oftat.

— OK, puiule, am spus eu. Nu-ți place chestia asta, dar te va face să te simți mai bine.

În timp ce Violet se uita la noi, i-am picurat lui Liam în gură Tylenol și i-am ținut gura bine închisă pe biberon. El era prea bolnav și prea obosit ca să reacționeze. A înghițit, apoi a tușit.

— Știu, puiule, nu e bine deloc să fii bolnav, am spus.

— Nu e bine să fii bolnav, a repetat el, cu buza de jos tremurându-i un pic.

Violet a tușit, acoperindu-și gura cu cotul, așa cum învățase la

grădiniță.

Arătau amândoi la fel de rău ca și mine.

— Ce-ar fi să dormim toți trei împreună, în noaptea asta?

Violet a dat din cap și s-a urcat în patul lui Liam. M-am strecurat și eu lângă ea și am pus capul lui Liam pe umărul meu, sperând că stând așa, ridicat, va respira mai ușor.

— Te iubesc, mami, a spus el, în timp ce i se închideau ochii.

— Și eu te iubesc, a spus Violet, ghemuindu-se lângă mine.

— Eu vă iubesc pe amândoi până la stele și-napoi, le-am spus eu.

Și apoi m-am gândit la tine, Gabe. Nu mă mai gândisem la tine de ceva timp, dar zăcând acolo mi-am amintit de ziua, de la care nu trecuse încă un an, în care copseserăm biscuiți și tu îmi reparaseși mașina de spălat. Mi-am amintit că m-am gândit la cum ar fi putut să fie. Și m-am întrebat cum ai fi reacționat tu la cei doi copii bolnavi. Te-ai fi dat jos din pat și mi-ai fi spus să dorm, în timp ce l-ai fi calmat pe cel care plângea? Ai fi adus în patul nostru o familie întreagă căreia îi curgea nasul și avea febră, toată în același pat? N-ai fi așteptat ca totul să cadă pe mine, că eu să fiu cea care ștergea nasurile și administra Tylenol. Știu asta, cu siguranță.

În noaptea aceea, cu copiii în brațe, te-am visat pe tine, în loc să-l visez pe Darren. Făceai napolitane pentru Violet și Liam. Aveam pe cap acele coroane ridicole. Eram cu toții în pijamale asortate, de Crăciun.

Când m-am trezit, mi-am spus că e un vis datorat febrei. Dar a fost, sincer, mai mult de-atât.

LXVII

Anul acela, 2013, mi-a părut adesea un an al dezamăgirilor. L-am dezamăgit pe Darren constant cu alegerile mele. Și el m-a dezamăgit cu reacțiile lui. Și cu așteptările lui. Era vorba de lucruri mărunte — Violet a intrat în clasa întâi la o nouă școală, și el a crezut că voi merge la serviciu mai târziu, ca s-o pot duce eu la școală în locul Mariei. Eu am fost invitată să vorbesc la o conferință în Los Angelos și el mi-a cerut să renunț, pentru că asta ar fi însemnat să lipsesc șase zile de-acasă, ceea ce, considera el, era prea mult pentru copii ca să stea fără mama lor. Încă încerca să mă transforme în femeia pe care și-o imaginase când făcuse lista aceea fără sens. Dar el nu era Pygmalionul meu. Iar eu nu eram Galateea lui.

Sunt incorectă, totuși. Ne-am și distrat. Am petrecut două săptămâni într-o casă splendidă din East Hampton în august și i-am invitat și pe Vanessa cu Jay și cu tripleții. Copiii s-au distrat de minune înotând și ridicând castele de nisip și săpând gropi adânci, iar relația mea cu Darren s-a îmbunătățit acolo, unde munca nu ne stătea în cale.

I-am dus pe Violet și pe Liam la primul lor meci al echipei Yankees în septembrie, și am avut locuri chiar în spatele porții. Austin Romine a semnat pentru fiecare câte-o minge și copiii au povestit despre asta o săptămână întreagă după meci. Am găzduit prima noastră Zi a Recunoștinței, unde i-am invitat pe cei din familia mea și a lui Darren și toată lumea s-a simțit minunat. Și noi eram bine, dar nu perfect.

De aceea probabil, când am văzut numele unei femei — Linda — în telefonul lui Darren, în săptămâna în care eram amândoi

liberi de la muncă, între Crăciun și Anul Nou, mintea mea s-a dus imediat cu gândul la o relație amoroasă. Felul în care interpretează oamenii diverse situații spune, adesea, mai multe despre ei decât despre situația însăși. Ca și la reuniunea noastră de cinci ani, când, văzând-o pe acea femeie cu mâna pe brațul tău, am presupus că era iubita ta sau cel puțin o persoană pe care erai interesat s-o iei acasă, în seara aceea. Vedem totul prin filtrul propriilor noastre dorințe și regrete, speranțe și temeri.

Când am văzut *Linda*, fără nume de familie, m-a luat cu fierbințeală și răcoare în același timp. Niciodată nu-mi imaginasem că Darren m-ar putea înșela. Părea prea stabil, prea serios, prea loial. Așa că m-am hotărât să-mi dovedesc că nu era adevărat. Am căutat în memorie și n-am găsit nicio Linda. Apoi am intrat pe pagina lui de Facebook, în căutarea Lindei. Singurele două Linda pe care le-am putut găsi erau o verișoară care locuia în New Mexico și soția unei cunoștințe din facultate, care trăia în Philadelphia. Am tras aer în piept și-am decis că putea fi vorba de oricare dintre ele. Trebuia să-i acord prezumția de nevinovăție, chiar dacă a lăsa un nume în lista cu contacte părea o alegere deliberată, ca și cum ai avea ceva de-ascuns.

— Ai vorbit în ultima vreme cu verișoara ta? l-am întrebat în timpul cinei cu macaroane, brânză și carne de pui, pe care-o luam împreună cu copiii noștri.

Din cine știe ce motiv, Liam prefera să mănânce carnea tăiată în cubulețe, așa că ne-am conformat cu toții. Ca personalitate, Liam îmi aduce aminte mult de fratele meu.

Darren a scuturat din cap.

— Trebuia să-i sun și să le urez La mulți ani.

— Da, am făcut eu. Și eu ar fi trebuit să fac asta.

Deci nu era vorba de verișoara Linda.

— Ce-ai zice dac-am merge o zi la Philadelphia, cu copiii? am întrebat eu. Ai păstrat legătura cu colegi de-ai tăi din facultate, de-acolo? Nu i-am văzut de mult.

Darren a ridicat din umeri.

— E departe și n-am mai vorbit cu niciunul dintre ei, de la căsătoria lui Josh, din primăvara trecută. Am ajuns la punctul în care ne schimbăm vechii prieteni pentru unii mai noi?

Am luat o sorbitură din Merlotul pe care-l turnasem în pahare pentru noi doi, deși nu prea mergea cu macaroanele cu brânză și pui. Mie nu-mi place să beau vin alb iarna.

— Ce vrei să spui?

Liam făcea un turn din bucățelele lui de carne. Violet își mânca macaroanele și brânza, luând o gură de colo, o gură de dincolo.

— Doar că ne-am petrecut timpul mai mult cu persoane din cartier care au copii de vârsta copiilor noștri. Nici măcar nu-mi pot aminti când ne-am văzut ultima oară cu Kate și cu Tom și cu fetele lor, și ei stau la numai o oră depărtare, în Westchester. Poate-ar trebui să ne facem planuri împreună cu ei, în săptămâna asta.

— Bună idee, am spus. Îi voi da un telefon lui Kate.

— Mătușa Kate? a-ntrebat Violet. Crezi că va avea recuzită nouă cu care să ne costumăm, eu și Samantha, și Victoria?

Samantha era cu un an și jumătate mai mică decât Violet și Victoria cu șase luni mai mare, dar diferențele de vârstă nu păreau să conteze așa de mult ca atunci când fetele erau mai mici.

— Cred că e foarte posibil, i-am răspuns.

Ea a dat din cap și s-a-ntors la macaroanele ei.

Am renunțat la povestea cu Linda.

Două săptămâni mai târziu, totuși, Darren și-a lăsat telefonul acasă, când s-a dus la sală. După ce m-am tot uitat la el vreo cincisprezece minute, l-am luat și-am decis să aflu, odată pentru totdeauna, cine era Linda. Am tastat codul de acces — data aniversării noastre — și iphone-ul lui a bâzâit, dar nu s-a deblocat. Fierbințeala și răcoarea care mă invadaseră prima oară când văzusem numele Lindei au revenit. Am încercat ziua de naștere a Violetei și apoi pe cea a lui Liam. Apoi pe cea a lui Darren. Apoi pe-a mea. Nimic n-a mers și știam că dacă introduc de șase ori codul greșit, telefonul se dezactivează. Dar oricum n-aveam o a șasea idee pentru un cod. Ziua de naștere a Lindei? Am pus telefonul la loc pe

măsuța de cafea, unde-l găsisem.

M-am gândit să-i spun lui Kate despre suspiciunile mele, dar mi s-a părut o prea mare idioțenie. Nu exista nicio dovadă. În plus, ea și Tom aveau și ei problemele lor de rezolvat. Ultimul lucru de care avea ea nevoie erau problemele mele. Dar, chiar dacă nu mi se părea că am destule dovezi care să justifice un apel către Kate, tot mă temeam să-l întreb pe Darren de ce-și schimbase codul la telefon. Cine era Linda. De ce n-avea nume de familie. Pentru că, odată ce-aș fi știut că mă-nșală, nu mai era cale de întoarcere — durerea, trădarea, certurile, lacrimile. M-am înfiorat la gândul de-a trece prin așa ceva, la ce-ar însemna pentru copii, pentru mine, petru viețile noastre. Era mai ușor să mă prefac că totul era bine.

Am fost cu urechile ciulite în următoarele câteva luni și au fost trei sau patru ocazii în care el a vorbit la telefon de pe hol, întors acasă de la muncă, dar își lua la revedere înainte de-a intra în apartament. Oare vorbise cu Linda?

În martie a lucrat în câteva zile de sâmbătă. Linda?

Într-un weekend a mers la golf cu băieții de la serviciu. Sau poate nu?

În acele șase luni abia dac-am dormit. Stăteam întinsă lângă el, întrebându-mă cum de putea dormi atât de profund, când eu țineam în mine un secret atât de oribil, când el mă-nșela în halul ăsta. Nu-mi puteam scoate din cap imaginea lui în brațele unei alte femei. Uneori mi-o imaginam pe aceasta blondă, alteori cu părul roșu, alteori o versiune de-a mea, mai tânără. Indiferent cum mi-o închipuiam, era îngrozitor. Mâncam mai puțin. Beam mai mult. Mă-ntrebam de ce renunțase el la noi. Ce-l determinase să facă asta.

Uneori voiam să-l rănesc la fel de tare cum mă rănea el — fizic, emoțional, oricum, ca să-i arăt ce-i făcea unui om căruia-i promisese iubire până la moarte. Uneori voiam să-mi spună doar că-i părea rău, c-o va părăsi, că mă iubea încă pe mine și că mă va iubi întotdeauna; uneori, credeam că asta era tot de ce-aveam nevoie ca să-i iert totul. Inima mea era ca un Yo-yo sau, poate, ca o minge de ping-pong, care sare dintr-un capăt în celălalt al mesei. Peste toate

acestea trona, totuși, acel sentiment copleșitor că, într-un fel sau altul, dădusem greș. Nu fusesem destul de dulce sau de deșteaptă, sau o soție destul de bună. Că era vina mea că el făcea asta. Eram paralizată de ideea acestui eșec.

Cred că de-aceea nu spusesem nimănui. Odată ce-aș fi spus-o cu voce tare, ar fi devenit realitate. Căsătoria noastră eșuase. Noi eșuaserăm. Eu eșuasem.

Darren nu mai făcea sex cu mine la fel de des ca de obicei — poate o dată sau de două ori pe lună — ceea ce era normal după ce se născuse Liam. Nici măcar nu-mi mai băteam capul să mă protejez. După ce văzusem numele Lindei pe telefonul lui, eram atât de supărată pe Darren, încât nici nu mai voiam să-l ating, dar, paradoxal, în același timp nu voiam să-i dau un motiv să cadă-n brațele alteia. După câteva luni de suspiciune, în timp ce stăteam cu ochii-n tavan, imaginându-mi cum Darren trage fermoarul rochiei altei femei, îi aranjează gulerul, îi pune pantofii, mi-am întins mâna spre partea lui de pat și i-am strecurat-o pe sub elasticul de la boxeri. El tocmai aținea.

— Nu acum, a mormăit el, îndepărtându-se de mine.

M-am simțit de parcă primisem o lovitură-n piept. Respingerea doare fizic. Cum putea să dorească o străină, în locul meu?

Am analizat în minte tot ce făcea sau spunea, durerea și neîncrederea mea crescând, dar n-am spus nimic cu voce tare. Singurul lucru bun la gândul că Darren mă înșela era că, atunci când cădeam într-un somn agitat și te visam pe tine, nu mă mai simțeam deloc vinovată.

Am început să-ți citesc mai des pagina de Facebook, în acea primăvară. Am accesat mai multe fotografii de-ale tale. Am comentat, chiar, la un articol pe care l-ai postat. Ai observat? Te-ai întrebat de ce?

LXVIII

Sincronizarea este totul. Asta am învățat. Cu munca, prietenii, în relațiile romantice — cu noi înșine, în special.

Tu erai în New York pentru un weekend prelungit, pe la mijlocul lui iunie. Associated Press te trimisese la Ierusalim, după trei adolescenți israelieni răpiți de Hamas. Le spuseseși că voiai o vacanță în America, înainte de-a te cufunda într-o nouă țară și într-un nou conflict și ei fuseseră de-acord. Erai deja un jurnalist destul de cunoscut pe-atunci, bănuiesc că Associated Press îți oferea tot ce voiai. Fuseseși în Ucraina și la Moscova. Nu știu cum reușeai — o țară nouă la câteva luni, uneori la câteva săptămâni. Sau mișcarea asta continuă te ajuta?

Te făcea să te gândești mai puțin la mama ta? La ce nu mai aveai?

Când mi-ai scris un e-mail că aterizai pe 13 iunie și m-ai întrebat dac-aș putea să mă văd cu tine, ți-am scris da, fără vreo explicație dată lui Darren. Am decis că nu merita să-l mai consult. Avea secrete față de mine, așa că puteam să am și eu secrete față de el.

Darren voia să-i ducă pe copii în New Jersey, la părinții lui, și eu sugerasem să se ducă sâmbătă, fără mine — ca să mă odihnesc, să mă duc la manichiuristă, să iau prânzul cu niște prietene, iar mama lui îl putea ajuta cu copiii.

— Sună grozav, a spus el. Și poate sâmbăta următoare mă pot duce să joc golf?

— S-a făcut, i-am spus, întrebându-mă dacă golf însemna Linda.

Inițial, m-am simțit vinovată că-l mințisem sau, cel puțin, am omis să-i spun de planul de-a mă vedea cu tine, dar când el a spus *golf*, m-am eliberat de senzația de vină. Omisiunea mea se justifica.

Ți-am scris un mesaj, în dimineața aceea: *Ce-ai zice dacă ne-am întâlni în Manhattan: Darren e plecat o zi cu copiii în New Jersey.* La urma urmelor, Manhattanul era cartierul nostru.

Grozav, ai răspuns tu. *Ce zici de Faces & Names? Mai există? Îl caut pe Google.*

Am râs în timp ce așteptam continuarea textului.

Mai există. Ne vedem să luăm prânzul? La douăsprezece?

Mie-mi sună bine, am scris eu.

Apoi m-am dus și mi-am făcut manichiura și pedichiura, așa că minciuna servită lui Darren să fie parțial adevăr. Nu-l mai mințisem niciodată până atunci — nu la modul ăsta. Și nu-mi plăcea să fac asta. Dar să transformi o parte din minciună în adevăr era de ajutor.

Mi-a luat o jumătate de oră să aleg cu ce să mă-mbrac la întâlnirea cu tine. Era soare și cam șaptesprezece grade — vreme ideală — așa că mă puteam îmbrăca exact așa cum voiam: rochie, fustă, pantaloni, pescărești. Am optat pentru ceva simplu. Jeanși, tricou negru, balerini, niște bijuterii. M-am machiat cum mă machiam când eram împreună, cu contur negru pe pleoapa de sus. Ai remarcat?

Am intrat în Faces & Names și tu erai deja acolo, așezat pe-o canapea, lângă șemineu.

— Nu-l vor aprinde pentru noi. Au zis că nu fac focul în iunie, ai spus tu.

M-am așezat lângă tine.

— Chiar are sens.

Te-am privit. Îți crescuse părul, gropița din barbă era la locul ei, dar ochii îți erau plictisiți, obosiți, ca și cum văzuseră prea multe.

— Ești bine? te-am întrebat.

— S-ar putea să fiu prea bătrân pentru așa ceva, mi-ai răspuns. Mă gândeam la asta. N-am așteptat cu nerăbdare misiunea aceasta și e prima oară când se-ntâmplă așa, ai spus.

Apoi, te-ai uitat la mine.

— Dar *tu* ești bine? m-ai întrebat.

Nu suflasem o vorbă nimănui de luni întregi, dar cu tine mă simțeam în siguranță. În plus, tu nu erai în viața mea de zi cu zi, nu aveai cum să spui nimănui. Darren și cu mine n-aveam cum să devenim subiect de bârfă, când lăsăm copiii la grădiniță.

— Cred că Darren mă înșală, am șoptit eu.

Am încercat să-mi opresc lacrimile, dar n-am putut. Tu m-ai strâns la piept. N-ai spus nimic, mă țineai numai în brațe. Apoi m-ai sărutat pe frunte.

— Dacă o face, e un idiot, ai spus. Și nu te merită. Tu ești inteligentă și sexy și cea mai uimitoare femeie pe care-o cunosc.

M-ai ținut în brațe în timp ce eu am comandat un martini cu aromă de măr și tu un whisky — de dragul vremurilor bune. Am stat sprijinită de tine în timp ce ne-am savurat băuturile. Și am comandat rândul doi de băuturi. Trupul tău era așa de primitor. Mi-era așa de bine sprijinită de el. Mi-am amintit de visul acela din noaptea când am avut febră, în care făceam napolitane, în pijamalele noastre de Crăciun și m-am întrebat cum ar fi să vin acasă la tine în fiecare zi, să-ți simt compasiunea, forța, înțelegerea.

Mintea a-nceput să mi se-ncețoșeze.

— Trebuie să mănânc ceva, ai spus tu. Nu sunt obișnuit să beau atât de mult, așa de repede.

Am comandat mozzarella prăjită și un platou de mini-sandviciuri cubaneze. Lucruri pe care nu le mai mâncasem de ani buni, dar pe care acum le-am devorat, încercând să contracarez efectul alcoolului. Chiar și-așa, când m-am ridicat să merg la baie, a trebuit să mă sprijin de creștetul capului tău ca să-mi capăt echilibrul.

— Ești bine? m-ai întrebat a doua oară în după-amiaza aceea, punându-mi o mână fermă pe spate.

— Mai bine decât în ultimele câteva luni, ți-am răspuns.

La toaletă am continuat să mă gândesc cum m-am simțit când m-ai ținut în brațe, cât de rece eram cu Darren și câtă durere acumulasem în lunile care trecuseră. Muream după genul de apropiere pe care-o simțeam în brațele tale. Mi-am închis ochii și m-

am gândit la buzele tale împreunate cu ale mele. Căldura și apăsarea lor, gustul lor. M-am imaginat dăruindu-mă ție, total, așa cum o făceam odinioară, pierzând orice control, lăsându-ți ție inițiativa. Voiam asta. Aveam nevoie de asta. Încercasem atât de mult să țin totul la un loc, să-mi țin firea și eram înfrântă. Aveam nevoie de altcineva să preia controlul. Aveam nevoie *de tine* să preiei controlul.

Când m-am întors la canapeaua noastră, tu plătiseși deja nota.

— Vrei să facem o plimbare-n parc? m-ai întrebat. Putem cumpăra niște apă de la chioșcul de-afară.

— Sună bine, am spus, întinzând mâna.

M-ai prins de mână și te-ai ridicat. Momentul atingerii a fost plin de emoție. Ne-am privit în ochi. Respirația mi s-a-ncetinit, răspunzând, în mod inconștient, respirației tale. Ai făcut un pas mai aproape de mine.

— Gabe, am început eu.

Tu mi-ai dat drumul la mână.

— Îmi pare rău, ai spus, cu privirile-n pământ. Am uitat de mine.

— Gabe, am spus din nou, încercând să pun înțelesul unei propoziții întregi într-un singur cuvânt.

Te-ai uitat la mine și, de această dată, niciunul din noi nu s-a putut desprinde. Ți-am atins buzele cu degetele.

— N-ar trebui, ai spus tu, ținându-mi mâna între palme.

Apoi nu știu cine s-a apropiat primul, dacă tu sau eu, sau poate ne-am mișcat amândoi în exact acea clipă, dar gura mea s-a lipit de buzele tale și, dintr-odată, tot ce era rău pe pământ s-a schimbat în bine.

M-ai tras mai aproape de tine și astfel trupurile noastre erau strâns lipite unul de celălalt, coapsă lângă coapsă, stomac lângă stomac, piept lângă piept.

— La ce hotel stai? am șoptit eu.

— La Warwick, pe Six Avenue. Dar... Luce.

— E-n regulă, am spus eu. Niciodată-n viața mea nu mi-am dorit

ceva la fel de mult cum te doresc pe tine, în acest moment.

Te-am sărutat și-am gemut, strecurându-ți mâna în buzunarul din spate al jeanșilor mei, exact cum obișnuiai tu să faci.

Când am ajuns în camera ta de la hotel, cred că m-ai întrebat de patru ori dacă eram sigură că asta voiam. Am spus da, de fiecare dată. Eram beată, dar nu eram idioată. Știam ce voiam. De ce aveam nevoie.

— Tu vrei să faci asta? te-am întrebat și eu, în cele din urmă.

— Desigur! ai spus tu. Dar nu vreau ca tu să regreți.

Eu te-am sărutat mai apăsat și m-am concentrat la gustul tău. Gabe plus whisky era aroma pe care-o știam atât de bine.

— Lucy, Lucy, Lucy, ai șoptit, de parcă nu-ți venea să crezi că aveai șansa să-mi rostești din nou numele.

M-ai apucat de marginea tricoului. Eu te-am prins de mână brusc, conștientă de mine însămi.

— Trupul meu nu mai arată la fel, am șoptit.

Tu mi-ai tras tricoul în sus.

— Trupul tău e minunat, ai șoptit și tu.

Ne-am scos unul altuia hainele și tu m-ai ridicat în brațe și m-ai aruncat pe pat. O mișcare pe care-o foloseai și în urmă cu unsprezece ani. M-am întins și te-am tras și pe tine în pat, trecându-mi mâinile peste mușchii spatelui tău, simțindu-i cum se încordează sub degetele mele. Versul din poemul acela al lui e.e. cummings continua să-mi umble prin cap. *Îmi place trupul meu când e înlănțuit cu trupul tău*. Da, Gabe. Îmi place mai mult trupul meu când sunt cu tine, mă plac pe mine mai mult.

— Nu e nimeni ca tine, ai șoptit în timp ce lunecai în mine. Nimic nu e ca asta.

Am răspuns arcuindu-mă și gemând.

— Nimeni. Nimic, am spus șoptit.

După aceea, am rămas întinși, goi, pe așternut, cu trupul tău luând forma trupului meu ghemuit, așa cum obișnuiam să stăm odinioară. Mâna ta era pe abdomenul meu. Mi-au revenit în minte

prima dată când am fost la Faces & Names, drumul până la apartamentul tău, confesiunea ta în întuneric.

— Ce-ar fi să vii cu mine la Ierusalim? ai spus tu.

— Ce-ar fi dac-am călători pe curcubeu și am dansa pe lună? ți-am răspuns eu.

— Eu vorbesc serios, ai spus, sărutându-mă pe gât.

— Am o senzație de déjà vu, am răspuns eu. Deși acum aș putea probabil să mă gândesc la ceva legat de munca mea. Să lucrez de la distanță. Un birou satelit. N-ar vrea să mă piardă.

Dinții tăi îmi ronțăiau lobul urechii.

— Frumusețe sclipitoare, ai spus.

M-am întors cu fața la tine.

— Nu pot. Știi că nu pot. Copiii mei sunt aici, nu-i pot părăsi, și Darren nu m-ar lăsa în niciun chip să-i duc în Israel. Mai ales dacă asta ar însemna să-i aduc la tine, am spus.

Mi-am lipit palma de palma ta.

— Dacă ar fi vorba numai de mine aș fi acolo cât ai bate din palme.

Încă nu-mi vine să cred că am spus asta. Că am analizat cu adevărat oferta ta, după o după-amiază petrecută cu tine, în pat. Deși nu era o după-amiază, nu-i așa? Era o după-amiază în treisprezece ani de așteptare. Și eu care crezusem că Darren terminase cu mine, că-și găsise pe altcineva care să bifeze toate punctele noii sale liste.

Tu n-ai spus nimic altceva, atunci, ți-ai înclinat numai capul și ai făcut un cerc cu limba în jurul sfârcului meu. Ți-am simțit erecția pe piciorul meu.

— Din nou? am întrebat.

Ți-ai ridicat gura de pe sânul meu.

— Mă faci să mă simt ca la douăzeci și trei de ani.

— Deci, din nou, am spus.

Ca răspuns, ai început să mă săruți de la stomac în jos.

Parcă eram din nou steaua aceea binară, orbitând unul în jurul celuilalt, nicio altă planetă sau asteroid în calea noastră preț de ani-

lumină. Trebuia să mă fi gândit la copiii și soțul meu, dar eu mă gândeam numai la tine și la cum mă făceai să mă simt. La legătura dintre noi care părea mai adâncă decât atunci când aveam douăzeci și patru de ani. Amândoi ne-am schimbat, dar în sensuri care ne făceau mai compatibili. Am stat de vorbă despre noi, despre cum să rămânem în legătură, despre o eventuală vizită de-a mea la Ierusalim. Ți-ai introdus noua adresă în telefonul meu.

— Vreau să te văd din nou ca acum, ai spus, mângâindu-mi trupul gol.

Pielea mi s-a făcut de găină, de la umeri până la glezne. Sfârcurile mi s-au întărit. M-am rostogolit și mi-am pus mâna pe pieptul tău.

— Și eu, am spus. Dar nu știu cum putem face asta.

— Dacă el te înșală, ar trebui să-l părăsești, ai spus tu, cu barba pe creștetul meu. Ar trebui să fii cu mine.

Te-am sărutat pe gât și-am oftat. A sta întinsă lângă tine era toxic — simțeam euforia acestui Gabe entuziast; dependența revenise în forță. Trebuia să mă-ntorc în prima zi, să înlătur obișnuința din nou. Numai că eu nu voiam asta.

— Nu-i așa de ușor, am spus. Dar voi încerca să găsesc un motiv să călătoresc la Ierusalim, cu serviciul... Poate la Londra? Acolo ar fi mai plauzibil. Ai putea veni la Londra să ne-ntâlnim?

— Lucy, ai spus, în timp ce brațul tău s-a strâns în jurul spatelui meu. Vin să mă-ntâlnesc cu tine oriunde. Niciodată n-am crezut c-aș avea o a doua șansă cu tine; n-o voi mai da în bară. Tu ești lumina mea. Întotdeauna ai fost.

— Știu, am spus repede, sorbindu-i cuvintele. Dar acum sunt responsabilă față de alte persoane. Într-un fel de aceea nu i-am spus nimic lui Darren despre cealaltă femeie. Ce-ar face Violet și Liam dacă l-aș părăsi pe tatăl lor? Tu și mama ta ați fost atât de răniți, când tatăl tău v-a părăsit.

Ai tăcut un timp și apoi ai spus:

— Dar cum ți-ar fi dacă rămâi cu el?

M-am tras mai aproape de tine.

— Ei sunt mai importanți decât mine, am spus. Dar poate Darren va face prima mișcare. Hai să vedem ce surprize ne rezervă Universul.

— Folosește torentul, ai zis.

Am zâmbit, la această amintire.

— Întotdeauna noi doi ne-ntoarcem la Shakespeare, nu-i așa?

„Când la taifasul gândurilor bune / Le chem la mine, glasuri din trecut“[15], ai spus tu. Am un exemplar cu sonetele lui în rucsac. Am citit Shakespeare în fiecare văgăună pe care-o oferă lumea asta și acesta este versul meu favorit. Întotdeauna mă face să mă gândesc la tine, indiferent unde mă aflu.

Eu eram din nou vrăjită de tine, Gabe, deoarece, chiar dacă te schimbaseși atât de mult, o mare parte din tine nu se schimbase. Și acea parte — cea care recita din Shakespeare pe nerăsuflate — mă făcea să mă simt tânără, plină de speranță și infinită. M-am gândit o clipă să-ți cer să rămâi. M-am întrebat dacă răspunsul tău ar fi diferit de cel de acum zece ani. Dar mă temeam că nu va fi. Și că întrebarea mea va strica splendoarea după-amiezii noastre.

— Te voi lăsa să te gândești, ai spus. Îți voi da timp de gândire.

— Asta-i, probabil, cel mai bine, am spus eu, dorindu-mi să nu fie așa.

M-ai luat de mână.

— Dar să știi că mă voi gândi la tine, ai spus.

— Și eu la fel, am șoptit.

Ne-am dăruit un ultim sărut și eu am luat metroul, încă orbitând în jurul tău, în mintea mea.

---

[15] Sonet 30 de William Shakespeare, în traducerea lui Gheorghe Tomozei, Editura Pandora M. (2016)

LXIX

Există atât de multe feluri de secrete. Secretele plăcute pe care vrei să le savurezi ca pe bomboane, grenadele care-ți pot distruge lumea, și cele emoționante, care sunt mai amuzante când le împărtășești și altora. Chiar dacă secretul nostru era o grenadă, mie tot mi se pare plăcut. M-am dus acasă, am făcut un duș, gândindu-mă la atingerea ta, la cuvintele tale, la trupul tău deasupra trupului meu. Mi-am pus un hanorac Columbia vechi, pe care-l purtam când locuiam împreună, și o pereche de colanți. În loc să deschid calculatorul și să răspund la e-mailuri, am scos din bibliotecă un exemplar din *Amantul Doamnei Chatterley*. Nu-l recitisem din facultate. Nu știam cum scăpase să nu fie vândut la anticariat atâția ani, dar eram bucuroasă că-l găsisem. L-am deschis exact la capitolul cincisprezece — John Thomas și Lady Jane. Îți amintești acest capitol? Este cel în care Lady Chatterley și Mellors fug în adăpostul din grădină și-și strecoară unul celuilalt flori în părul pubian. În facultate această scenă mi se păruse atât de sexy. Așa mi se pare și acum.

În următoarea oră am citit despre Connie și Mellors, și Hilda și Venice. M-am gândit că după-amiaza noastră împreună semăna cu noaptea pe care-au petrecut-o Connie și Mellors, înainte de plecarea ei în Italia.

Apoi am auzit cheia lui Darren în ușă.

— Mami! a strigat Violet alergând în apartament.

— Mami, mami! a venit și Liam în fugă, după ea.

Au sărit amândoi pe canapea, lângă mine, și eu i-am sărutat pe păr.

— Tati ne-a spus un secret, m-a informat Liam.

— Șșșt, a spus Violet. Un secret înseamnă că nu-l putem spune, Liam. Ții minte? A fost secret mult timp, și noi nici nu trebuia să-l știm.

Numele Linda a țâșnit în mintea mea, din nou. Darren n-avea cum să le spună despre ea, nu-i așa?

Darren a lăsat gențile cu lucrurile copiilor la intrarea în camera de zi.

— Ei, au ținut secretul preț de treizeci de secunde.

— N-am spus, tati, a spus Violet. Am promis solemn, nu-i așa, Liam?

Liam și-a ridicat degetul mic.

Darren a gemut. Apoi a dispărut pe scări în sus.

— Hei, așteaptă! am strigat eu, în urma lui. Eu pot să aflu secretul sau nu?

— Poți! a spus el. Aduc imediat ceva să-ți arăt.

— Cum v-ați distrat? m-am forțat eu să-i întreb pe copii.

— Bunica și bunicul ne-au dus în parc, a spus Violet. Îl ții minte, nu-i așa? E mai mic decât parcul nostru, dar are un labirint cu ziduri foarte înalte.

— Da, am răspuns. Și are balansoare.

Ea a aprobat.

— Chiar ne-am dat în balansoare, a spus Liam.

— Dar e mai mic, așa că tata a trebuit să mă ajute ca să nu rămân înțepenită, a spus Violet și-a sărit de pe canapea. Mă duc să văd ce-mi fac păpușile.

— Și eu mă duc să fac un Lego, a zis și Liam și-a sărit după ea.

I-am urmat pe scări în sus, ca să-l găsesc pe Darren. El era în birou, camera despre care-mi tot amintea că va deveni dormitorul celui de-al treilea copil, dacă-l vom avea, și unde-și instalase laptopul.

— Afurisiții ăștia mici, a spus el, deschizând câteva ferestre. Nu voiam să-ți spun până nu e terminat tot, dar m-au auzit vorbind cu tata despre asta. Am încercat să amân până la aniversarea noastră. Îți vine să crezi că au trecut aproape zece ani?

— Opt, am spus eu. Vom face opt ani de căsătorie, în noiembrie.

Darren a zâmbit.

— Zece de când ne-am cunoscut.

Apoi a-ntors calculatorul cu ecranul spre mine.

— Am cumpărat o casă.

Creierul meu nu pricepea ce-mi spunea Darren.

— Ce-ai făcut?

— Ăsta-i secretul! a spus el. Urmăresc casa asta din vara de după nașterea lui Violet. Voiam să cumpăr locul unde ne-am cunoscut. Și, în cele din urmă, în ianuarie, i-am convins să vândă.

Eu încă mă străduiam să înțeleg ce se-ntâmpla. Darren s-a ridicat și m-a luat de mână.

— Știu că lucrurile n-au fost grozave anul ăsta, dar am fost atât de fericiți vara trecută în East Hampton, și m-am gândit că această casă...

Am izbucnit în lacrimi.

— Oh, Darren, am spus eu, strângându-i mâna.

El chiar mă iubea încă, încă voia ca relația noastră să funcționeze. Până atunci nu mai fusesem sigură de-asta. Dar acum arunca aventura lui și mai mult în derută. De ce să mai aibă o aventură, dacă făcuse astfel de planuri pentru noi?

Mi-a strâns mâna, la rândul lui.

— Am comunicat în secret cu agentul imobiliar, o doamnă mai în vârstă cu adevărat adorabilă, Linda, încă din toamnă. În weekendul din martie în care ți-am spus c-am jucat golf cu prietenii, am fost, de fapt, acolo ca semnez tranzacția.

Agent imobiliar? Am simțit că mi se face rău.

În toate aceste luni, mi-am spus că el mă-nșela. Am creat o altă imagine a lui Darren, a lucrurilor pe care le dorea, a faptului că mă înșela. Am crezut că știam ce se-ntâmpla. Crezusem că-l înțelegeam, într-un fel în care el nu mă-nțelegea niciodată. Dar nu-nțelesesem nimic. Nimic.

— Și acum, în timp ce noi vorbim, casa este în renovare, a spus el. Locul era destul de răvășit când l-am văzut eu. Deci, am reușit să

te surprind? Ai bănuit ceva?

M-am gândit la acel Darren de care mă-ndrăgostisem — cel care mă făcea să râd așa de tare, încât mă dureau obrajii, cel care transforma norii de furtună în raze de soare. Cu toate astea, nu-mi puteam aminti când râseserăm împreună cu lacrimi ultima oară. Darren era încă acolo și eu îl ignorasem. Alesesem să mă concentrez pe ce mergea rău, în loc să fiu atentă la ce era bine. Și, în tot timpul acesta, el încerca să cumpere casa în care noi doi făcuserăm cunoștință. Încerca să stabilizeze lucrurile. Dar făcuse asta în același stil la care eu îl rugasem să renunțe, în repetate rânduri. Mă exclusese din nou de la o decizie majoră.

Eram prea copleșită. Am început să plâng.

— Îți place? m-a-ntrebat el. Sunt lacrimi de bucurie?

— Este frumoasă, am răspuns eu, ștergându-mi ochii. Vinovăția amenința să mă-nghită cu totul. Rușinea.

Darren m-a cuprins cu brațele.

— Doar ce-i mai bun pentru tine, a șoptit el în părul meu.

Apoi a-mpins ușa, închizând-o, și m-a sărutat cu pasiune. Nu-l mai simțise așa de foarte mult timp.

I-am întors sărutul și, pentru a doua oară în decurs de cinci ore, un bărbat îmi scotea tricoul de pe mine. Pentru a doua oară, un bărbat își lipea buzele de sânii mei. Pentru a doua oară, am simțit erecția unui bărbat pe coapsa mea. Dar de această dată, chiar dacă trupul meu răspundea, eu mă simțeam încremenită.

— Nu mi-a plăcut să am secrete față de tine, a spus Darren după aceea, în timp ce-mi punea tricoul. Dar reacția ta a meritat tot efortul. Poate în weekendul următor ne ducem acolo și facem din nou cunoștință cu casa.

— Grozavă idee, am spus, asigurându-mă că n-am lacrimi în ochi și că zâmbetul e la locul lui. Îmi place.

El m-a sărutat din nou și a deschis ușa, strigându-i pe copii.

— Mami știe despre casa noatră secretă! Cine vrea pizza la cină, ca să sărbătorim?

Eu nu credeam că voi fi în stare să mânânc vreo felie.

LXX

Luni dimineața, la muncă, am încercat să-mi scot totul din minte — pe tine, camera de hotel, pe Darren, casa de pe plajă — și să mă concentrez la noua emisiune la care lucram. Aceasta nu avea încă un nume, dar ideea era să invit niște muzicieni faimoși să scrie cântece care să le prezinte copiilor diverse forme de guvernare. Episodul pilot urma să fie despre monarhii și eram în negocieri cu Elton John să compună un cântec pentru el. Ideea-mi venise, de fapt, de la ce-mi spusese Violet la ultimele alegeri — voia să știe pe cine voi vota pentru a fi prințesa.

Dar nu mă puteam concentra la cererea pe care trebuia să i-o adresez managerului lui Elton John sau la notițele pe care le făceam la scenariul propus. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva despre ce se-ntâmplase — cu mine și cu tine, cu Darren și cu mine —, dar îmi era rușine. Știam că fratele meu mă va iubi în continuare și Kate va rămâne totuși prietena mea cea mai bună, dar nu voiam să-și schimbe părerea despre mine, nici măcar puțin, dacă le povesteam de ce fusesem în stare. Și chiar credeam c-ar putea să-și schimbe părerea. Dac-aș fi fost în locul lor, probabil că și eu mi-aș fi schimbat-o.

Julia ar fi putut să-nțeleagă, totuși. De când fuseserăm împreună la galeria cu expoziția ta, m-a tot întrebat despre tine. Și, cum ea nu era căsătorită, poate că n-ar fi așa de tulburată de toate acestea, cum îmi imaginam c-ar putea fi Kate și Jason. Am sunat-o la serviciu.

— Hei! a spus ea, când a răspuns la telefon. Aveam de gând să te sun astăzi. Am noutăți.

Am tras de firul telefonului și m-am uitat pe fereastră.

— Vești bine?

— Vești bune, a spus ea. Mi-am dat demisia în dimineața asta.

— Ai o nouă slujbă? am întrebat eu.

Julia își căuta altă slujbă de câteva luni, dar pozițiile de director artistic erau puține, mai ales pentru că ea nu voia să părăsească domeniul cărții pentru copii.

— Da. Am simțit-o că zâmbea la telefon.

— Vorbești cu noul director artistic al colecției Little Golden Books de la Random House. Încep peste trei săptămâni!

— Felicitări! am spus eu. E fantastic. Lui Violet îi place la nebunie colecția Little Golden Books. Avem vreo douăzeci de cărți din ea.

— Ei, să-mi spui dacă mai sunt titluri pe care le vrea. Pot lua câteva exemplare în plus din depozit, după ce voi începe lucrul.

Julia îi răsfață pe copiii mei cu cărți ori de câte ori îi vede. Probabil că jumătate din cărțile de pe rafturile lor sunt de la ea.

— Îți mulțumesc, am zis. Sunt sigură că Violet se va bucura.

— Dar tu m-ai sunat să-mi spui ceva și eu am monopolizat discuția, a spus Julia.

— N-ai deturnat nimic, am zis. Te-am sunat să te aud și-atât.

N-am putut să-i spun. Nici chiar Juliei nu m-am putut confesa, nu i-am putut spune ce făcusem, ce crezusem, ce-ți spusesem ție, cât de mult greșisem. Și, cu siguranță, nu puteam să-i dezvălui că, înlăuntrul meu, în ciuda celor petrecute, eu încă voiam să-l părăsesc pe Darren și să fiu cu tine.

Tu... tu tocmai mă făcuseși să mă simt atât de vie, Gabe. Nici măcar nu știu dacă pot pune asta în cuvinte. Lumea părea mai mare când tu erai aproape, plină de nenumărate posibilități. Păream mai inteligentă, mai sexy, mai frumoasă. Tu mă vedeai într-un fel în care nimeni altcineva nu mă vedea. Tu înțelegeai cine eram eu în întregul meu și nu voiai să mă schimbi. Mă voiai *pentru* ce eram. Darren mă voia *în ciuda* a ceea ce eram. Cred că e cel mai bun mod de a descrie situația. Și am avut nevoie de fiecare dram de autocontrol să nu cedez în fața dorinței de a te suna, numai pentru

a fi cu tine. Dar nu m-aș ierta niciodată dacă mi-aș răni copiii. Chiar dacă asta ar însemna să renunț pe vecie la acel sentiment.

LXXI

În săptămâna de după ce ne întâlnirăm am continuat să-ncerc să mi te scot din minte, dar informațiile despre ce se-ntâmpla între Israel și Gaza umpleau ziarele și internetul. El e-acolo! continua să-mi spună Universul întreg. Gândește-te la el! Am parcurs fiecare fotografie, în căutarea numelui tău. L-am găsit pe o imagine incredibil de impresionantă. Cinci femei, toate cu capetele acoperite, jelesc. Una avea mâinile întinse în față, ca și cum voia să oprească ceva ce nu intra în cadru. Am citit că era o ceremonie funerară pentru un băiat palestinian care fusese ucis. Așa am aflat — plecaseși din Ierusalim și erai în Gaza.

Câteva săptămâni mai târziu, presa a început să numească actualul conflict un război în toată regula. Eram lipită de televizor, oripilată de felul în care izbucneau luptele chiar în timp ce eu priveam. Erau atât de mulți copii acolo; unii arătau de parcă erau în clasa întâi, ca Violet, sau la grădiniță, ca Liam. Am urmărit un jurnalist care intervieva o femeie care spunea că nu-și lăsase cei trei copii să doarmă în aceeași încăpere, noaptea, pentru ca, în cazul în care o bombă ar lovi o parte a casei, să nu-i ucidă toți copiii deodată. Apoi am văzut familii întregi care nu mai aveau deloc case.

— Vrei să ne uităm la *CSI*? a-ntrebat Darren, așezându-se lângă mine pe canapea, în timp ce eu mă uitam la știri.

— Sigur, am spus eu, schimbând canalul.

Dar n-am putut urmări filmul. Mintea mea, inima mea erau încă în Gaza.

LXXII

Eram la serviciu când ai sunat tu.

— Gabe, am spus.

— Nu mai pot face asta. Vin acasă, a șoptit.

Inima mi-a luat-o la goană în piept.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat.

— N-am văzut niciodată până acum așa ceva, mi-ai spus tu. Femei, copii.

Vocea nu te-a mai ascultat.

— Mă gândesc numai la tine. La Warwick. Am greșit când ți-am spus să vii la Ierusalim. Ar fi trebuit să rămânem la New York. Darren încă este cu Linda? Ai vorbit cu el despre asta?

Am simțit că mă sufoc. Asta era ce-mi dorisem — asta era propunerea la care sperasem. Dar acum nu mai conta. M-am blocat.

— Gabe, tu faci un lucru bun acolo. Am văzut fotografia de pe prima pagină a *New York Times*. Arăți lumii ce se-ntâmplă. Îți trăiești visul.

Te-am auzit trăgând aer în piept.

— Am crezut că sunt în stare să fac ceva în mod real, dar... nu sunt decât niște fotografii, Luce. Nu s-a schimbat nimic. Lumea este încă o porcărie. Și acum simt că sacrificiul e prea mare. Îmi e dor de tine. Mă gândesc la tine tot timpul.

— Și mie-mi e dor de tine, am spus eu. Dar, Gabe, dacă te-ntorci... Nu-ți pot promite nimic... nu veni pentru mine, Gabe. Nu mă pune să aleg. Darren nu mă-nșela. A... mi-a cumpărat o casă. Casa în care ne-am cunoscut. Linda era un agent imobiliar.

Mi se rupea inima să spun asta, dar știam că trebuie s-o fac — pentru copii, pentru viața mea. Trebuia să fiu responsabilă, să mă

concentrez pe căsătoria mea, să-mi țin familia unită.

Te-am ascultat inspirând, expirând, inspirând, expirând, așteptând răspunsul tău.

— Lucy, asta vrei tu? a întrebat el încet. Asta va rezolva toate lucrurile?

Am închis ochii.

— Nu, am spus eu. Nu va rezolva. Dar e un început. Ți-am spus că nu-mi voi părăsi copiii. Nu-mi voi distruge familia.

Mi-am imaginat durerea de pe fața ta. Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Cred că oricum trebuie să mă-ntorc, ai spus, cu vocea plină de emoție. Cred că trebuie să mă-ntorc pentru mine. Am de gând să-mi dau demisia. Din fericire, voi fi acasă spre sfârșitul verii. Și... Nu aștept nimic de la tine. Dar viața e-așa de scurtă, Lucy. Vreau să fii fericită. Vreau ca amândoi să fim fericiți.

N-am știut ce să-i răspund, pentru că și eu voiam să fim amândoi fericiți. Numai că nu vedeam cum s-ar putea-ntâmpla asta.

— Bine... am spus eu. Ai grijă de tine până atunci. Vom... vom vorbi când vii acasă.

— Te iubesc, Lucy, a spus el.

N-am putut lăsa cuvintele tale să plutească-n aer, pentru că simțeam același lucru.

— Și eu, am șoptit, cu lacrimi în ochi. Și eu te iubesc, Gabe.

Te iubeam, te iubesc, întotdeauna te-am iubit. Îl iubesc pe Darren, de asemenea, dar ce avem noi doi e diferit. Dacă nu te-aș fi cunoscut, poate că Darren mi-ar fi fost suficient. Dar am mușcat din fructul oprit. Am mâncat din pomul cunoașterii, am văzut câte mai avea de oferit.

Știu că trebuia să uit asta, să ignor ce-ar fi putut să fie. Pentru că *Îmi place mai mult de Gabe* nu pare un motiv acceptabil pentru a-mi distruge căsnicia cu un om generos și bun. Nu părea un motiv acceptabil să le fac asta copiilor mei.

Mi-am luat liber de la serviciu pentru tot restul zilei. M-am dus acasă și-am adormit pe canapea, cu *Amantul doamnei Chatterley* în

mână.

LXXIII

Există lucruri pe care le știm fără să ne dăm seama că le știm.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta când am adormit în patul lui Liam, la opt și jumătate, în timp ce-i citeam *If You Give a Mouse a Cookie.*

Ar fi trebuit să-mi dau seama când ciclul mi-a întârziat mai întâi cinci zile, apoi zece.

Dar nu mi-am dat seama până când nu mi-a venit să vomit și am știut că nu mă voi putea abține până la baie. M-am întins după coșul de gunoi de lângă noptieră.

— Oh, Doamne, a spus Darren, ridicându-se în pat. Ți-e rău?

M-am șters la gură cu mâna, în timp ce creierul meu punea lucrurile cap la cap.

— Cred că sunt însărcinată, i-am spus eu, gemând. Avem vreun test de sarcină în dulăpiorul cu medicamente?

Am legat cu un nod strâns sacul de plastic care era în coșul de gunoi, în timp ce creierul meu filtra restul informațiilor. Număram săptămânile. Eram sigură că nu eram la ovulație când am fost împreună, când Darren și cu mine am fost împreună, mai târziu, în aceeași zi. Dar cred că greșisem. M-a luat cu fierbințeală în tot corpul, când un gând a pus stăpânire pe mine: *Al cui era copilul?*

— Vorbești serios? a-ntrebat Darren.

— La fel de serios ca defenestrațiile de la Praga[16], i-am spus eu, încercând să nu las să mi se vadă pe față șocul.

Oroarea.

Darren a sărit jos din pat și m-a luat în brațe.

— E fantastic! a spus el. Umplem apartamentul ăsta cu omuleți! Știi că mi-am dorit întotdeauna asta. Cred că noua noastră casă ne

poartă noroc.

— Da, am spus eu, gândind exact opusul, cu mintea cuprinsă de-un iureș.

Să-i spun? Să nu-i spun? Dacă i-aș spune, ar pleca? M-ar da afară din casă? Ar însemna că familia noastră s-ar duce naibii? Nu-i puteam spune. Dar dacă copilul era al tău? Aș putea să-l las să-ți crească copilul?

— Îmi vine iar să vomit, i-am spus, alergând spre baie.

Nu-mi venea să cred că asta era viața mea. Era ca o telenovelă.

Știam că tu plănuiai să te-ntorci în New York în curând. Am decis să aștept. Nu era nevoie să-ți spun. Cel puțin, nu la telefon. Nu încă.

Îmi doresc să fi făcut o altă alegere. Dac-aș fi știut că timpul nostru este limitat, dacă-aș fi știut că vom sfârși aici, pur și simplu, te-aș fi sunat în ziua aceea. Îmi doresc să pot da timpul înapoi și să te sun. Poate-ai fi venit acasă. Poate nu ți s-ar fi întâmplat asta.

---

[16] Evenimente din istoria Boemiei, conflicte în care mulțimea nemulțumită de conducători i-au aruncat pe aceștia pe ferestrele clădirilor. (*N. red.*)

LXXIV

Există atât de multe momente care schimbă lumea unui om. Unele, din cauza unei decizii pe care ai luat-o. Altele, cred, ar putea fi din cauza Universului, sorții, a lui Dumnezeu, a unei forțe superioare, oricum vrei să-i spui. Nu știu. Îmi pun această întrebare de treisprezece ani.

În marțea aceea eram într-un taxi, în drum spre serviciu. Poate incertitudinea sau vinovăția, sau faptul că nu-ți spusesem încă, dar greața din zilele care au urmat era așa de îngrozitoare, încât nu-mi asumam riscul să merg cu metroul și să vomit pe vecinul de scaun. De-asta mergeam cu taxiul la serviciu. Darren se oferise să-mi angajeze un șofer care să mă ducă și să mă aducă, dar mie mi s-a părut exagerat. În schimb, chemam un taxi, în fiecare dimineață. Și uneori și la întoarcerea spre casă. Cine numea chestia asta „grețuri matinale“ era un optimist. Aveam cel puțin două pungi în geantă, tot timpul, dar până atunci nu vomitasem încă în taxi. La birou era altă poveste. Cred c-am speriat-o atât de rău pe sărmana mea asistentă, încât ajunsese să creadă că e mai bine să rămână nemăritată.

Răsuflam rar, inspiram pe nas, expiram pe gură, încercând să-mi calmez trupul. Și atunci a sunat mobilul. Era un număr pe care nu-l știam, dar am răspuns, în caz că era ceva ce-ar fi avut legătură cu Violet sau Liam. Statutul de mamă îmi schimbase obiceiurile privitoare la respingerea apelurilor. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să nu răspund la telefon, când vreunul din copiii mei avea nevoie de mine.

— Alo? am spus eu.

— Sunteți Lucy Carter Maxwell?

— Da, am răspuns eu, deși numai pe Facebook eram înregistrată cu numele ăsta.

— Sunt Eric Weiss, a spus persoana. Sunt editor executiv la Associated Press. Lucrez cu Gabriel Samson.

— Da?

— Sun pentru a vă spune că Gabe a fost rănit.

N-a mai spus nimic. Eu am încetat să mai respir.

— Rănit, dar e-n regulă?

— E-ntr-un spital, la Ierusalim.

Atunci inima mea a început să gândească în locul creierului.

— Așteptați, am spus eu, de ce mă sunați pe mine să-mi spuneți asta?

L-am auzit pe Eric trăgând aer în piept, la celălalt capăt al telefonului.

— M-am uitat prin dosarul lui Gabe și sunteți persoana care trebuie contactată în caz de urgență sau probleme medicale. Scrie că sunteți o bună prietenă a lui. Vom avea nevoie de dumneavoastră pentru a lua niște decizii.

— Decizii? am repetat. În legătură cu ce anume? Ce s-a-ntâmplat?

— Scuze, a spus Eric, să-ncep cu începutul.

Apoi mi-a spus povestea. Erai în Gaza. Erau lupte în Shuja'iyya. A fost o explozie și tu te aflai prea aproape. S-a-ntâmplat așa de repede și n-ai mai avut timp să fugi. Un medic israelian a avut grijă de tine la fața locului, și A.P. te-a transportat la un spital din Ierusalim, dar tu n-ai răspuns la niciun stimul și nu puteai respira singur. Mi-a spus că nu credea că-ți vei reveni. Dăduseși instrucțiuni să nu fii resuscitat, dar nimeni n-a știut până n-ai fost conectat la aparate și acum era nevoie de permisiunea mea pentru a te deconecta.

— Nu, spuneam eu, încontinuu, la telefon. Nu, nu, nu, nu, nu.

— Doamnă? Vă simțiți bine, m-a-ntrebat șoferul de taxi.

— Întoarce, te rog, i-am șoptit eu. Trebuie să mă-ntorc acasă.

M-am întors la apartament, m-am băgat în pat și-am plâns. Ore-

n șir. Apoi am sunat-o pe Kate spunându-i, în mare, ce se-ntâmplase cu tine.

— Cred că trebuie să mă duc la Ierusalim, i-am spus eu. Nu le pot spune să-l deconecteze de la aparate înainte de a-l vedea. Nu pot să-l las să moară cu nimeni alături, în afară de niște străini — sau să se trezească, dezorientat și suferind, de unul singur.

— Acolo e război, a spus Kate, ca și cum gândurile se depănau în capul ei, în timp ce le punea în cuvinte. Dar eu lucrez cu o corporație care are sediul în Tel Aviv și ei funcționează în mod obișnuit. Deci cred că nu-i chiar așa de periculos cum pare. Cel puțin, nu pe partea israeliană.

— Și sunt însărcinată, am spus, întrerupând-o.

— Ești însărcinată? a repetat ea nelămurită, schimbând brusc cuviectul conversației. Când... Nu credeam că mai vrei să ai copii. Stai așa. Lasă-mă să...

Am auzit ușa de la biroul ei închizându-se.

— Deci, ce se petrece?

— Ar putea fi copilul lui Gabe, am spus eu, liniștită. Nu știu.

Încă nu-i spusesem nimic despre noi sau despre ce se-ntâmplase la Warwick și de-aceea nu-i spusesem nici că eram însărcinată. Îmi era așa de rușine, eram atât de îngrijorată despre ce-ar putea crede ea despre mine. Dar ajunsesem în punctul în care nu-mi mai păsa. Aveam nevoie de ea. Aveam nevoie de cineva pe care să mă sprijin.

— Oh, Lucy, a spus ea. Lucy.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— De ce nu mi-ai spus? Nu contează, putem vorbi mai mult mai târziu. Pentru moment, vrei să vin la Ierusalim cu tine?

Am scos un sunet care era amestecul dintre un suspin și un oftat de ușurare.

— Te iubesc, i-am spus. Îmi pare rău că nu... Ești cea mai bună prietenă din lume.

— Să nu uiți asta, niciodată, a zis ea.

— Dar, deși sunt însărcinată, deși acolo e război, cred că trebuie să mă duc singură la Ierusalim.

Știam că a-i explica lui Darren situația — mai ales fără a-i spune ce se-ntâmplase la Warwick — nu va fi un lucru ușor. Și, poate, nici n-ar fi trebuit să-ncerc. Dacă m-aș fi concentrat serios asupra căsniciei mele, ar fi trebuit să semnez ce trebuia semnat de la New York și să-i spun lui Eric Weiss că doctorii trebuie să facă ce cred ei că e mai bine. Dar, chiar dacă știam că asta trebuia să fac, n-am putut. În special dacă bebelușul pe care-l purtam în pântece era al nostru. Cum i-aș fi putut explica copilului că eu îl abandonasem pe tatăl lui, când el avea mai multă nevoie de mine?

— Glumești? a-ntrebat Darren cu neîncredere, când l-am tras în dormitor imediat ce-a ajuns acasă de la muncă. Vrei să-mi las soția însărcinată să zboare într-o zonă de război, ca să poată sta la căpătâiul fostului iubit?

Felul în care-a spus asta m-a îndârjit și mai mult.

— Nu-i așa de periculos cum pare, am spus eu. Și, Darren, nu-ți cer să mă lași să fac nimic.

— Deci îmi spui că pleci, pur și simplu? N-am dreptul să spun nu?

Se plimba prin fața patului.

— De ce dracului ți-a făcut ție procură pentru situația lui medicală?

Am căscat ochii, din cauza șocului. Darren nu-njura aproape niciodată și vocea lui era acum plină de otravă.

— Îți spun că vreau să fac asta, am zis. Îți spun că am nevoie să fac asta, altfel voi regreta veșnic.

Vocea mi s-a frânt și, în timp ce spuneam aceste cuvinte, mă-ntrebam: Căsnicia mea se va sfârși din cauza asta? Eu îți cerusem să nu vii la New York pentru mine, ca să nu fiu pusă să aleg, dar când venea vorba despre asta, mă-ntrebam dacă te-aș fi ales pe tine.

— Înțelegi că acolo e război? Mai există avioane care zboară într-acolo, măcar?

Verificasem, înainte ca el să vină acasă.

— El Al zboară, am spus, stăpânindu-mi tremurul vocii. Și au Iron Dome[17]. Nu e ca și cum aș merge în Gaza. Voi fi în siguranță.

— Dacă se-ntâmplă ceva cu copilul?

— Medicina lor de urgență este chiar mai bună decât a noastră, am spus. Am citit despre asta pe internet.

Nu era momentul să-i spun că putea să fie copilul tău. M-am întrebat dacă va veni vreodată momentul acesta.

Darren începea să se calmeze. Simțeam că-și face scenarii în cap și că-și dădea seama că nu era ușor să câștige în bătălia asta.

— Te rog, ai încredere-n mine, am spus. E ceva ce trebuie să fac.

Și-a masat, pentru un moment, fruntea.

— Să ne-ajute Dumnezeu, Lucy, a spus el, în cele din urmă. Nu știu ce este între bărbatul acela și tine, cum de reușește să te atragă pe orbita lui. Te-a părăsit în urmă cu zece ani. Aș zice că n-ar trebui să uiți așa ceva. Dacă trebuie să te duci, du-te. Dar eu te vreau înapoi, cât mai curând posibil. Cel mai târziu duminică. Acolo nu există siguranță.

— Bine, am spus eu.

Dacă plec mâine, voi avea trei zile la Ierusalim. Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp, dar dacă voiam să-mi păstrez căsnicia, știam că trebuia să fac un compromis. Și Darren este cu adevărat un om bun — oricât de supărat era, a fost de-acord cu mine. De aceea este toată povestea atât de dureroasă. Ar fi fost mai ușor dacă el ar fi fost un nesimțit.

Așa că mi-am rezervat biletele de avion, cu întoarcere duminică dimineața. Mi-am făcut bagajul. Am sunat-o pe Kate și i-am spus despre planul meu.

După tot ce se-ntâmplase între noi, nu-mi venea să cred că aici ne adusese viața.

---

[17] Sistem de apărare antiaeriană. (*N. red.*)

LXXV

Mi-am ocupat locul alături de restul pasagerilor de la clasa întâi, stăteam lângă o femeie mai în vârstă, evreică ortodoxă.

Avea capul acoperit cu un batic de mătase cu model, legat la spate. Când m-am așezat, mi-a zâmbit.

I-am răspuns printr-un zâmbet, dar deja mă concentram să respir lent, încercând să alung greața și gustul neplăcut din gât. Dar n-a contat. În timp ce lumea urca la bord, eu am îngenuncheat în baia avionului și-am vomitat. „Te rog, nu lăsa să se-ntâmple asta tot zborul“, m-am rugat cu voce tare, în timp ce-am tras apa și m-am șters la gură.

— Te simți bine? m-a-ntrebat femeia, punându-și mâna pe burta mea.

Apoi a adăugat:

— Un copil.

Nu eram sigură câtă engleză știa.

A dat din cap și a cotrobăit prin geantă. Apoi mi-a dat o punguță cu bomboane pe care scria ceva în ebraică.

— Ajută. Eu le mănânc în avion, a spus ea.

Am dus una la nas și-am pufnit.

— E ghimbir? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri. Nu-nțelesese niciun cuvânt.

— Ajută.

M-am gândit că n-am nimic de pierdut, așa c-am desfăcut ambalajul bomboanei și-am băgat-o-n gură. Am mâncat-o și chiar am început să mă simt mai bine.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Am cinci, a spus ea, arătând spre burta mea. Întotdeauna am

avut grețuri.

— Asta-i a treia mea sarcină, i-am spus.

— Ești evreică? a-ntrebat ea, încercând să-nțeleagă probabil de ce, însărcinată fiind, mă aflu într-un avion spre Israel, în plin război.

— Nu, i-am răspuns.

— Este... a căutat un cuvânt și apoi a continuat. Este omul tău în *Yisroel*?

Am înțeles că folosea cuvântul *om* în loc de cuvântul *soț*.

— Da. Este jurnalist. Și este în spital. A fost rănit grav, în Gaza, am spus.

În timp ce spuneam asta, am izbucnit în lacrimi. În afară de Kate și Darren, nu mai vorbisem cu nimeni despre tine, despre ce ți se-ntâmplase.

Brusc, femeia m-a luat în brațe și a-nceput să-mi șoptească în ebraică sau idiș — limbă pe care n-o înțelegeam, dar pe care o găseam liniștitoare. E stânjenitor să recunosc, dar i-am plâns pe umăr, am lăsat-o să mă mângâie pe păr. Când, în sfârșit, mi-am revenit, ea m-a ținut de mână. Apoi, după ce-a venit mâncarea, a continuat să mă mângâie pe braț, de parcă voia să spună fără cuvinte *Totul va fi bine.*

Când m-am trezit, după un somn de câteva ore, eram acoperită cu o pătură.

— Îți mulțumesc, i-am spus femeii.

— Dumnezeu are un plan, a spus ea. Și un copil este întotdeauna o binecuvântare.

Nu credeam niciunul din cele două lucruri pe care mi le spusese. Nu-mi place ideea că Dumnezeu avea un plan cu tine. Și mă pot gândi la situații în care a avea un copil poate să nu fie deloc o binecuvântare. Dar încrederea și forța ei tăcută ajutau. Există ceva liniștitor dacă ajungem să credem că suntem doar actori pe-o scenă, jucându-ne rolurile regizate de altcineva.

Să fie acesta planul lui Dumnezeu, Gabe? Există măcar Dumnezeu?

LXXVI

Am aterizat la Tel Aviv fără întârzieri. L-am anunțat pe Darren că eram bine și am luat un taxi spre spital. Mi se părea ciudat să nu-ți trimit un e-mail ca să te-anunț că sosisem. Sau să te sun ca să te-ntreb în ce salon ești, cum să te găsesc. Dar nu aveam pe cine să sun. Cu cine să vorbesc. Eram numai eu — eu și copilul.

— Sunt bucuroasă că ești aici cu mine, am șoptit spre burtă.

Părea, cumva, că sunt mai puțin singură știind că acolo era o altă ființă, care trecea prin toate acestea alături de mine.

La spital, doi gardieni verificau gențile tuturor.

— Trebuie să găsesc salonul unui pacient, le-am spus eu cu nerăbdare, când le-am dat geanta, fără să mă gândesc dacă știau sau nu engleza.

— Biroul de informații este chiar acolo. Doamna vă poate ajuta, a spus unul dintre gardieni, după ce-am trecut prin detectorul de metale și mi-am luat geanta înapoi.

Mi-a arătat un ghișeu în spatele lui.

Am alergat la biroul de informații cât de repede-am putut, trăgând după mine troller-ul.

— Vă rog, am spus când am ajuns acolo. Trebuie să găsesc salonul unui pacient. Gabriel Samson.

Probabil că femeia din spatele ghișeului remarcase cât eram de răvășită. Zborul de zece ore și jumătate și schimbarea de fus orar nu ajutau deloc. Sunt sigură că aveam ochii roșii, părul și hainele în dezordine. Ți-a găsit numele în calculator imediat.

— Etajul opt, a spus ea. Terapie intensivă. Salonul 802.

Apoi mi-a arătat unde era liftul.

Am apăsat pe 8 și am încercat să-mi amintesc la ce etaj fusese

camera de la Warwick. Am închis ochii, mi-am imaginat degetele tale apăsând pe buton. Era 6. Sau 5? O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz. Mi-am dat seama în clipa aceea că, dacă tu mureai, însemna că eu rămâneam păstrătoarea amintirilor noastre. Eram singura de pe Pământ care trăise acele experiențe. Trebuia să fiu mai atentă. Nu pot uita detaliile.

Liftul a semnalizat și s-au deschis ușile. M-am dus la femeia de la birou și i-am spus că venisem să te văd. Ea a dat din cap și mi-a spus că puteam să iau loc. Că doctorii vor veni în scurt timp. Apoi a ridicat telefonul și a-nceput să vorbească repede, în ebraică.

— Stai, am spus. Dar vreau să-l văd pe Gabe. Nu-l pot vedea acum?

Ea a acoperit telefonul cu mâna.

— Imediat, mi-a spus. Doctorii vor să vă vorbească mai întâi.

Eu aveam bagajul și geanta mea supradimensionată, cu care venisem pe avion. Le-am cărat până la un scaun cenușiu și m-am așezat. Am închis ochii și-am încercat să-mi amintesc când te-am văzut prima dată. Purtai un tricou alb sau gri? Cu buzunar? Și o emblemă pe partea stângă? Avea un guler în formă de V, mi-am amintit lucrul ăsta.

Am deschis ochii când în fața mea a tușit cineva.

— Doamna Maxwell? m-a-ntrebat un bărbat.

Purta halat alb. Mi-a amintit de Jason.

Am dat din cap și m-am ridicat în picioare.

— Lucy Maxwell, am spus și i-am întins mâna.

Bărbatul mi-a strâns mâna și s-a recomandat.

— Sunt Yoav Shamir, a spus el. Neurologul domnului Samson.

Engleza lui suna aproape perfect, cu excepția modului în care înghițea litera *r*.

— Vă mulțumesc că aveți grijă de el, am spus eu.

Cele două femei care stăteau puțin în spatele doctorului Shamir au făcut un pas înainte.

— Sunt Dafna Mizrahi, a spus cea mai înaltă, cu un accent mai pronunțat. Sunt medic la terapie intensivă.

— Bucuroasă să vă cunosc, am spus, strângându-i mâna.

Apoi s-a prezentat și cealaltă femeie. Ea nu purta halat. În schimb, purta o rochie colorată, de vară. Avea o eșarfă pe umeri.

— Eu sunt Shoshana. Shoshana Ben-Ami, a spus ea. Sunt asistent social aici.

Vorbea engleza britanică. Mă-ntrebam dacă fusese crescută acolo sau se mutase în Israel recent, sau, poate, unul din părinții ei era britanic și crescuse vorbind amândouă limbile.

— Bun, am spus și i-am urmat pe cei trei.

Din cauza zborului, a diferenței de fus orar și a suprarealismului situației, parcă pluteam, simțindu-mă ca și cum toate acestea se-ntâmplau într-o lume de vis, unde sunetele ajungeau la mine prin pereți vătuiți.

— Știți ce s-a-ntâmplat? m-a-ntrebat dr. Mizrahi, în timp ce așteptam cu toții, într-o sală mică, unde nu se auzea niciun sunet.

Înăuntru erau o masă, câteva scaune și un telefon.

— Oarecum, am răspuns, punându-mi geanta la picioare.

— Vreți să știți mai multe? a-ntrebat ea. Am însemnările medicilor.

De obicei, eu vreau să știu tot. De obicei, cu cât am mai multe informații, cu atât simt că pot controla mai bine situația. Dar, de această dată, am spus nu.

— Vreau numai să-l văd, am zis.

Ea a dat din cap.

— Îl veți vedea foarte curând, dar vrem să vă dăm câteva informații mai întâi.

Dr. Shamir se așezase în fața mea.

— După cum știți, prietenul dumneavoastră are un traumatism grav la creier. Vreți să vă spun rezultatele testelor?

Eu am inspirat adânc.

— Spuneți-mi doar care sunt șansele să-și revină. Cât va dura? am întrebat eu.

Doctorii au schimbat priviri între ei.

— Este afectată partea inferioară a creierului, a spus dr. Shamir.

Este partea care controlează funcțiile vitale.

— Înghițitul, respirația, a adăugat dr. Mizrahi.

— Ar putea să-și recupereze aceste funcții? am întrebat eu.

Speranța, ea mi se agățase de suflet. Cânta o melodie fără cuvinte. Ai făcut cursul acela, la Columbia University? Cel despre Dickinson? Nu-mi pot aduce aminte. Îmi doresc să-mi pot aminti.

Ei s-au uitat, din nou, unul la altul. De această dată, a-nceput dr. Mizrahi.

— Dr. Shamir și cu mine am făcut testul pentru moartea cerebrală, a spus ea. Și... creierul prietenului dumneavoastră nu mai funcționează.

— Dar va funcționa din nou? am întrebat eu. Ca un picior rupt sau un gât inflamat. Se poate face bine?

În timp ce mergeam cu taxiul prin Tel Aviv, mi te imaginasem auzindu-mi vocea și trezindu-te. Mi te imaginasem întreg și fericit în brațele mele.

Dr. Shamir s-a uitat drept în ochii mei. Ochii lui căprui erau măriți, văzuți prin lentilele ochelarilor.

— Domnul Samson este în moarte cerebrală, a spus. Aceasta înseamnă că niciodată nu va mai respira singur, nu va mai înghiți niciodată, nu va mai vorbi niciodată, nu va mai merge niciodată. Îmi pare rău.

Domnul Samson este în moarte cerebrală. Un val puternic de greață m-a copleșit. M-am uitat disperată prin încăpere după un coș de gunoi, am sărit spre unul din colțurile acesteia chiar când am început să icnesc. *Moarte cerebrală. Creierul e mort*. Erai dus. Pentru totdeauna. Trupul meu respingea asta, respingea tot.

Stomacul mi se contracta în valuri, încercând să elimine din corpul meu tot ce se putea.

Dr. Mizrahi a venit și a îngenuncheat lângă mine.

— Inspirați adânc. Pe nas, a spus ea.

Am încercat și senzația de vomă a dispărut.

— Acum din nou.

M-a ajutat să mă ridic și să merg înapoi la scaun. Nu plângeam.

Gemeam. Simțeam cum conștiința mea se despicase în două. Partea care simțea se separase de restul. Era pe tavan și urmărea de-acolo întâlnirea.

Shoshana a ieșit din cameră și s-a-ntors cu un pahar cu apă.

— Aveți nevoie de un răgaz? a-ntrebat ea.

Am scuturat din cap. Mă simțeam ca un robot. Ca și cum trupul și gura mea se mișcau mecanic.

— Îmi cer scuze, le-am spus tuturor.

— Nu-i nevoie să vă cereți scuze, a spus Shoshana, mângâindu-mă pe mână.

— Sunt însărcinată, am spus eu, încercând să mă explic. Mă simt rău oricum. Cred că...

— În câte luni? a-ntrebat dr. Mizrahi.

— Puțin peste opt săptămâni, am răspuns.

Ea a dat din cap și s-a așezat pe un scaun, lângă mine.

— Puteți alege să rămână pe aparatele care-l mențin în viață, mi-a spus dr. Mizrahi. Putem vorbi despre perioada în care se poate face asta și despre riscurile existente. Dar întotdeauna le spun familiilor și prietenilor să se gândească la ce anume ar vrea cei dragi lor. Cum ar dori el să-și trăiască restul vieții?

S-a-ntins peste masă după un dosar și l-a răsfoit, în căutarea unei foi.

— Aceasta este o copie a indicațiilor de neresuscitare pe care ne-a trimis-o Associated Press.

Am luat hârtia și m-am uitat la semnătura ta, atât de familiară — unghiuri acolo unde te-ai fi așteptat la curbe. Era datată 3 octombrie 2004. Am început să citesc formularul, dar m-am oprit. Știam ce-nsemna. Mă simțeam amorțită, robotică, de parcă nu eram cu totul acolo. Nu știam ce să mai spun. Îmi doream să nu fi fost atât de singură. Îmi doream ca tu să fi fost acolo, cu mine.

— Când îl pot vedea? am întrebat.

— Dr. Mizrahi ne poate duce acum, a spus Shoshana. Sau putem rămâne să vorbim. Despre orice vreți.

Mi-a întins o pungă de plastic.

— Am aparatul de fotografiat al domnului Samson, telefonul lui mobil și portofelul. Și cheile de la casa lui, de asemenea. Și o cheie de hotel. Asta avea asupra lui.

M-am uitat în punga de plastic. Telefonul tău era făcut praf. Aparatul de fotografiat arăta, în mod surprinzător, intact, dar se vedeau stropi de noroi — sau era sânge? — uscat pe obiectiv.

M-am cutremurat din tot trupul când am tras aer în piept. Era prea mult. Mintea mea începătoșată s-a aruncat asupra tuturor lucrurilor pe care le-ai lăsat în urmă. Trebuia să mă descurc și cu ele? Pentru un moment, mi-am dorit ca Darren să fi fost cu mine. El ar fi știut ce era de făcut. Sau Kate. M-am hotărât s-o sun pe Kate. Dar, mai întâi, trebuia să te văd pe tine. De aceea venisem. De aceea călătorisem atât de departe.

— Mulțumesc, i-am spus eu asistentei sociale. Dar vreau să-l văd. Îl pot vedea acum?

— Bineînțeles, a spus, ridicându-se și luându-mi valiza de jos.

— Trebuie să fim puternici, i-am spus copilului din burtă.

Sau, poate, mie însemi. I-am urmat pe Shoshana și pe dr. Mizrahi afară din încăpere. Dr. Shamir a luat-o în altă direcție, spunând că-mi stătea la dispoziție dacă voiam să vorbesc cu el.

Eu am mulțumit și el a plecat.

Atunci m-am oprit pe loc.

— Mai e ceva, am spus eu, pe culoar.

Shoshana s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Da?

Am mai inspirat o dată adânc. Nu-mi venea să cred că-ntreb asta.

— În câte luni trebuie să fie sarcina pentru a face un test de paternitate?

Dr. Mizrahi s-a oprit și ea. Privirea ei a coborât scurt la burtă, apoi s-a-ntors la fața mea.

— Există o analiză de sânge care se poate face și la opt săptămâni, a spus ea. Poate să indice și sexul copilului.

Am strâns mai tare punga de plastic. Lucrurile pe care le

lăsaseși în urma ta.

— Mulțumesc, am spus.

Apoi dr. Mizrahi ne-a dus în salon, să te vedem.

LXXVII

Am intrat în salonul tău și am simțit nevoia să mă sprijin de cadrul ușii. Greața se întorsese și eu mă luptam cu ea.

Aveai un tub de respirat introdus în gât. Aveai buzele uscate și crăpate. Aveai capul bandajat și cercăne vineții. Cineva îți pusese brațul stâng într-o atelă, de la cot până la încheietură. Peste tot erau tuburi și aparate care piuiau. Tu erai acolo. Pieptul ți se ridica și cobora. Erai viu. Știam ce tocmai îmi spuseseră doctorii, dar n-am luat în seamă.

— Gabe, am spus.

Camera mirosea a metal și a medicamente, ca un antiseptic amestecat cu transpirație și sânge. Am îngenuncheat lângă patul tău și ți-am luat mâna într-a mea. Degetele tale erau încurajator de calde. Mi le-am dus la față, dorindu-mi să poți urmări conturul buzelor mele cu degetul tău mare, dorindu-mi să-ți pot auzi vocea.

M-am gândit la ultima conversație pe care o avuseserăm — cea în care am spus că ne iubim unul pe celălalt. Cea în care ți-am spus să rămâi la Ierusalim, să nu mă pui în situația să aleg.

— Retrag ce-am spus. Nu asta voiam să spun. Doar întoarce-te. Întoarce-te, Gabe. Te rog. Nu mă părăsi.

Nu s-a-ntâmplat nimic. Nu te-ai mișcat. Nicio zvâcnire, nicio clipire.

Un suspin mi-a scăpat din piept, și apoi n-am mai putut opri hohotele de plâns. Mi se încorda gâtul. Mă dureau coastele. Mi se zguduia trupul. M-am prăbușit pe podea.

N-am știut când Shoshana a intrat în salon, dar mi-am dat seama că era lângă mine, cu mâna pe umărul meu.

— Doamna Maxwell, a spus ea. Lucy.

M-am uitat la ea, în loc să mă uit la tine. Am încercat să-mi stăpânesc hohotele care-mi zguduiau trupul. Ea m-a ridicat de pe podea.

— Hai să ne plimbăm, a spus ea. Mai e cineva care să poată sta cu tine, aici?

Am clătinat din cap.

— Nimeni, am spus, sufocându-mă.

M-am gândit la Kate, s-o întreb dac-ar putea lua un avion în noaptea aceea. Dac-aș ruga-o, ar veni. Am inspirat, tremurând din tot corpul.

— O să fie bine, a spus Shoshana, în timp ce mă scotea din salonul tău, pe culoar.

Orele de vizită aproape s-au terminat. De ce nu vrei să te odihnești puțin? Nu trebuie să iei nicio decizie astăzi.

— Bine, am spus eu, cu vocea la fel de tremurătoare cum mă simțeam și eu.

— Ai nevoie de-o mașină să te ducă la hotel? Sau la apartamentul domnului Samson? a-ntrebat Shoshana.

Eu făcusem rezervare la hotel, dar m-am gândit la cheia de la apartamentul tău, pe care o găsisem în punga de plastic. Aveam adresa apartamentului în agendă, unde-o introduseseși chiar tu, când eram în pat împreună. Simțeam că trebuie să merg acolo.

— O mașină. Ar fi grozav, am spus.

Shoshana a dat din cap și s-a-ntors, câteva minute mai târziu, cu valiza mea.

— Permite-mi să te însoțesc afară, ca să-l cunoști pe șofer.

Mi-a dat o carte de vizită.

— De obicei nu fac asta, dar acesta este numărul meu personal. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să mă suni. Am adăugat și numărul meu de mobil, pe spate.

— Îți mulțumesc, i-am spus și am pus cartea de vizită în geantă.

Mi-a luat valiza și eu am urmat-o printr-o ușă rotativă, până în parcare. Mi-a trecut ca un fulger prin minte un gând care s-a dus la fel de repede cum venise. Dacă așa îmi satisfăcea soarta dorința de

a nu fi pusă în situația de-a alege între tine și Darren, atunci nu mai voiam nici eu să trăiesc în lumea aceasta.

Tu ce crezi, Gabe? A fost alegerea ta de a te duce să lucrezi în Gaza? De-a face acele fotografii când le-ai făcut, unde le-ai făcut, așa cum le-ai făcut? Alegerile tale te-au dus aici? Sau totul a fost predestinat? Sfârșitul tău predestinat? Sfârșitul nostru predestinat? Eu știu ce cred în legătura cu asta, dar mi-aș dori să aflu și ce crezi tu.

LXXVIII

Șoferul de taxi m-a purtat pe câteva străzi șerpuite, străduindu-se să-mi facă un mic tur al orașului. Mă aflam pentru prima dată în Israel și știu c-ar fi trebuit să fiu mai atentă, să apreciez semnificația locului, dar eram încă în ceață. Imagini de-ale tale în acel pat de spital mi-au trecut rapid prin minte. Dr. Shamir spunând cuvintele: „Domnul Samson e în moarte cerebrală.“ *Nu te mai gândi la asta,* mi-am spus. *Concentrează-te la ce faci acum. Fii puternică. Gândește-te la apartamentul lui.* Îmi va părea familiar? Mi se va părea acasă? Voi găsi acolo ceva ce nu știam despre tine? Și nu voiam să aflu, acum? Pentru un moment, m-am întrebat dacă n-ar trebui să merg mai bine la hotel, dar mă aflam deja în drum spre apartament. Și, ca să fiu cinstită, voiam să văd unde-ai locuit tu. Voiam să mă simt înconjurată de tine.

— Ah, Rehavia. Foarte frumos, spusese șoferul de taxi când îi dădusem adresa.

Avea dreptate. Cartierul tău era frumos — îmbietor și liniștit. M-am concentrat pe clădirile prin apropierea cărora treceam, ca să uit ce auzisem și văzusem la spital. Mi-am imaginat cum ar fi fost dacă aș fi spus: *Da, voi veni la Ierusalim cu tine.* Aș fi făcut cumpărături din piață? Aș fi băut cafea, la magazinul acela micuț? Ne-am fi bucurat să fim împreună sau ar fi fost totul distrus? Prin ceață și amorțeală, simțeam un fior pentru Violet și Liam. Eram plecată de mai puțin de-o zi și deja mi-era dor de ei. Voiam să-i țin în brațe, să le simt trupușoarele calde lângă mine, brațele înfășurate după gâtul meu. N-aș fi fost niciodată în stare să-i părăsesc.

Când ne-am oprit în fața clădirii tale, mi-am luat bagajul și-am rămas în fața intrării. Era o ușă de lemn în spatele alteia de metal,

amândouă încadrate de o frumoasă arcadă de piatră. Și eu aș fi ales o asemenea clădire. Părea solidă, confortabilă, de parcă ar fi protejat familiile care locuiau acolo, le-ar fi păzit de secole-ntregi. Am cotrobăit în punga de plastic după chei și am încercat de câteva ori până am găsit-o pe cea care a deschis poarta și apoi ușa. Am urcat până la etajul al treilea și apoi m-am luptat iar să găsesc cheia potrivită.

Înăuntru, singură, m-am simțit pe neașteptate o intrusă. Uitasem că fuseseși pentru puțin timp în Ierusalim, înainte de-a pleca în Gaza. Și că ai muncit ca un nebun cât ai stat aici. Apartamentul tău nu fusese încă aranjat. Erau niște cutii cu cărți deschise, dar nedespachetate. Câteva fotografii înrămate sprijinite de pereți, dar nu atârnate. Erau covoare cu modele în culori vii, cum văzusem la bazarurile din Turcia. O canapea maronie. Un birou de lemn plin cu electronice și fire electrice. Un scaun. Mi te-am imaginat lucrând pe acest scaun, la calculator, așa cum făceai când eram împreună. M-am străduit din răsputeri să cred că erai acolo, nu în spital. Că erai viu, că făceai ce-ți plăcea să faci, că zâmbeai. Cel puțin în mintea mea.

Am deschis ușa dormitorului tău și am văzut, înfășurată la piciorul patului, aceeași pătură pe care-am aruncat-o în tine, în seara în care mi-ai spus că pleci. Am ridicat-o și mi-am lipit-o pe obraz. Încă mirosea puțin a tine. Era o noptieră pe care se afla *Toată lumina pe care nu o putem vedea*[18]. M-am așezat pe patul tău, remarcând o bucată de hârtie care marca unde rămăseseși. Pagina 254. Până acolo citiseși. Niciodată nu vei mai termina această carte. Viața ta a fost întreruptă, tăiată brusc. Un film care s-a rupt și nu va mai ajunge la sfârșitul lui firesc. Sunt atâtea lucruri pe care le-ai lăsat nefăcute. Atâtea pe care nu le vei finaliza, nu le vei vedea niciodată, nu le vei ști niciodată.

— Voi termina eu cartea, am spus cu voce tare. O voi citi pentru tine, Gabe.

Apoi m-am uitat la semnul de carte. Era o chitanță de la după-amiaza noastră de la Faces & Names. Am subliniat data cu vârful

degetului. Chiar dac-aș fi știut că era ultima oară când te vedeam, nu cred c-ar fi fost ceva ce-aș fi făcut altfel. Tot mi-aș fi lipit trupul de trupul tău, în acel bar. Tot aș fi făcut dragoste cu tine iar și iar, în camera ta de hotel. Tot ți-aș fi spus că nu puteam veni cu tine la Ierusalim.

Dar nu mă pot opri să mă-ntreb dacă asta s-ar mai fi întâmplat dacă-aș fi spus da. Ai fi fost mai atent dacă eu aș fi fost acasă, așteptându-te? Ai fi fost mai atent dac-ai fi știut că exista un copil care putea fi al tău?

Mi-am pus mâna pe burtă. Am conceput noi doi acest copil, în acea după-amiază?

Amețită, m-am dus în camera de zi și apoi în bucătărie. Frigiderul era aproape gol — muștar și câteva sticle de bere. Era o pungă cu boabe de cafea și o cutie pe jumătate goală de ceai, în dulap, alături de două pungi de covrigei, una nedeschisă, cealaltă închisă cu o clemă pentru hârtie. Nu știam că-ți plăceau așa de mult covrigii. De ce n-am știut asta despre tine?

M-am întors în camera de zi și-am găsit un încărcător pentru iPhone, pe biroul tău. Mi-am pus telefonul la încărcat. Am presupus că laptopul tău a rămas unde stătuseși în Gaza. M-am întrebat cum aș putea să-l găsesc. *Poate cei de la AP m-ar putea ajuta,* mi-am zis. *O să-i sun. O voi suna și pe Kate, trebuie să-l sun și pe Darren.*

Imediat ce telefonul meu a avut destulă baterie cât să-l pot porni din nou, au început să vină mesaje scrise și vocale. Mama, fratele meu, Kate, Darren, Julia, colegii de la birou. Am tras sertarul de la birou să caut hârtie și creion, pentru a face o listă, dar am găsit un plic, singurul lucru din sertar, pe care scria *Testamentul lui Gabriel Samson.*

Mi-am mușcat buzele și l-am deschis. Scrisul tău ascuțit umplea întreaga pagină. Am scrisoarea la mine, acum.

Eu, Gabriel Samson, în toate facultățile mintale și trupești, declar că aceasta este ultima mea dorință și testamentul meu și că anulez toate celelalte testamente pe care le-am scris.

Îl desemnez pe Adam Greenberg executor al testamentului meu.

Dacă este în imposibilitate s-o facă, îl desemnez pe Justin Kim.

Oare oamenii aceștia știau ce s-a întâmplat? I-a sunat, oare, șeful tău? Ar trebui să-i sun eu. Ar trebui să-l sun pe Adam.

Îl însărcinez pe executorul meu să plătească din conturile mele toate taxele legate de moartea și înmormântarea mea și toate facturile curente sau datoriile mele.

Îi las prin testament lui Lucy Maxwell drepturile pentru activitatea mea creativă — pentru toate fotografiile pe care le-am făcut, pentru cartea mea Defiant, și pentru noua carte la care scriu, salvată pe laptopul meu într-un folder numit „Noi începuturi“. Îi încredințez controlul total asupra drepturilor mele de autor.

Am fost surprinsă când am citit această parte, Gabe. M-am întrebat dacă era un mod de a-ți cere scuze pentru acele poze cu mine din expoziția ta de la galeria din New York, fără să mă fi întrebat înainte. Mi-am dat seama, de asemenea, că asta mă va lega de tine pentru tot restul vieții. Eu voi muri înainte ca drepturile tale de autor să expire. Te-ai gândit la asta, când ți-ai scris testamentul? Voiai să mă legi de tine cât mai mult timp cu putință?

Banii care rămân după plata tuturor taxelor și facturilor să fie împărțiți în mod egal între două organizații caritabile: Memorialul și Muzeul Național 11 septembrie și Tuesday's Children[19].

Dacă Lucy Maxwell vrea vreunul din obiectele pe care le dețin, i le încredințez ei. Altfel, aș vrea ca executorul meu să găsească un loc potrivit și să le doneze.

Confirm toate acestea și semnez,

18 iulie 2014.

Asta a fost data la care-ai plecat în Gaza? Ai scris un testament de fiecare dată când ai plecat într-o zonă de conflict? Sau de data aceasta a fost ceva diferit?

Sunt atât de multe conversații pe care voiam să le am cu tine, atât de multe întrebări pe care voiam să ți le pun. Și atât de multe lucruri pe care voiam să ți le spun. După ce-am terminat de citit testamentul tău, am decis că era un singur lucru pe care trebuia să ți-l spun înainte să mori, chiar dacă nu-mi puteai răspunde, chiar

dacă nu eram sigură că mă puteai auzi.

Am scos din geantă cartea de vizită pe care mi-o dăduse Shoshana Ben-Ami și am format numărul ei.

— Cât de repede se poate face la spital un test de paternitate? am întrebat-o eu pe Shoshana.

---

[18] Carte a lui Anthony Doerr, care a primit Premiul Pulitzer în 2015. În România a apărut la Editura Humanitas. (*N. red.*)

[19] Organizație americană care se îngrijește de cei care au supraviețuit actelor teroriste de pe 11 septembrie 2001. (*N. red.*)

LXXIX

M-am întâlnit cu Shoshana la spital, în dimineața următoare. Îmi aranjase o consultație la un medic ginecolog din spital, care m-a examinat și-a fost de-acord să fac testul de paternitate. Și dr. Mizrahi a putut să ceară o analiză de sânge și pentru tine.

Când vorbiserăm la telefon, Shoshana nu știuse să-mi spună în cât timp va veni rezultatul testului.

— Pot să iau eu rezultatul în locul tău, dar cred c-ar putea dura câteva zile. Mâine seară începe Sabatul, spusese ea.

Uitasem de Sabat. Dar mi-am imaginat că, dacă primeam rezultatul duminică dimineața, era destul de bine. Puteai respira cu ajutorul aparatelor, până atunci. Puteam să stau cu tine, până atunci.

Dar universul avea alte planuri. Dr. Mizrahi s-a-ntâlnit cu noi la laboratorul de analize.

— Acum e bine. A avut o noapte cam agitată, a spus ea, după ce ne-am salutat.

— Vă rog, spuneți-i Gabriel, le-am spus eu celor două.

Ele știau secretul nostru. Era ciudat să se refere la tine așa, în mod formal.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A făcut puțină febră, a spus ea, în timp ce o urmam în laborator. Rezidentul care se ocupă de el a crezut că e posibil să fi făcut șoc septic, dar au mărit doza de antibiotic și i-au dat acetaminofen. Febra a scăzut. Acum e stabil.

— Șoc septic? am întrebat eu, fără să mai înțeleg vreun cuvânt din cele ce urmaseră după acestea.

— Din păcate, se-ntâmplă uneori la pacienții ținuți în viață cu

ajutorul aparatelor. Este o infecție gravă. Dar se pare că Gabriel a evitat-o, cel puțin de data asta.

Odată intrate în laborator, dr. Mizrahi se oprise din mers. Mă oprisem și eu lângă ea.

— Ar putea muri în orice moment? am întrebat. Din cauza infecției?

— Există multe riscuri când ești legat de aparate, a răspuns.

M-am gândit s-o rog să-mi spună despre riscuri, dar, în loc de-asta, am zis:

— Există vreo posibilitate să avem rezultatele testului astăzi? Sau mâine? Nu vreau să moară fără să știe.

Am simțit un nod în gât și m-am întrebat, pentru o clipă, dacă n-ar fi de fapt mai ușor să te las să mori de o altă cauză decât ca urmare a deciziei mele. Dar ideea corpului tău infectat, otrăvit pe dinăuntru, m-a făcut să mă-nfior. Nu puteam permite să se-ntâmple asta. Nu puteam permite să se-ntâmple nimic de felul acesta.

— Să văd ce pot face, a spus dr. Mizrahi.

Apoi a venit un bărbat cu ochi blânzi și cu părul prins într-o coadă de cal lungă și cârlionțată și mi-a luat sânge. Mi-a promis că va trimite rezultatele imediat ce vor veni. Și apoi m-am întors aici, la tine.

Deci, iată-ne, Gabe. Mi-era mai bine când am intrat în salonul tău, în dimineața asta. Nu m-am mai prăbușit. M-am călit. Sunt puternică. Pentru tine. Pentru copil. Mă prefac că este vorba de o treabă de care sunt responsabilă și pe care trebuie s-o fac. Fac tot ce pot.

Asistenta medicală care era aici când am sosit eu a spus că mă puteai auzi. Știu ce-a spus dr. Shamir despre creierul tău, dar asistenta m-a sfătuit să-ți vorbesc oricum, și asta am făcut. Asta fac.

Ți-am spus povestea noastră. Ti-am pus întrebări la care nu-mi vei mai putea răspunde niciodată. Ți-am spus despre copil. Despre copilul care ar putea fi copilul nostru. Sau nu.

Nu știu ce-ar fi mai rău — să fie sau să nu fie.

Te țin de mână, în acest moment. Îmi simți degetele pe mâna ta?

Spitalul n-ar fi trebuit să te conecteze niciodată la aceste aparate, dar nimeni n-a știut și acum tu ești aici, și ei nu te pot deconecta decât dacă eu le spun s-o facă. Încerc din răsputeri să nu mă-nfurii pe tine pentru asta. Dar, serios, Gabe, cum să mă pui în situația asta? Cum să-mi ceri să te ucid? Te-ai gândit vreun pic la ce efect ar putea avea asupra mea această alegere? Urmează să trăiesc tot restul vieții mele cu povara asta, Gabe. Știu deja că voi retrăi toate acestea în visele mele, iar și iar. Voi simți cearșafurile apretate și îți voi auzi respirația egală, mecanică.

Crezi că e-n regulă dacă mă urc în pat lângă tine? Voi avea grijă. Nu voi atinge niciunul dintre tuburile tale. Nu te voi lovi la brațul rupt. Numai că... vreau să te țin din nou în brațe. Mă simt așa de bine cu capul pe pieptul tău. Așa de bine. Așa a fost întotdeauna.

Tu m-ai modelat. Știi asta? Tu. Pe 11 septembrie. Persoana care sunt acum, alegerile pe care le-am făcut. Toate sunt datorită ție. Datorită acelei zile.

Este-n regulă dacă te sărut pe obraz? Vreau numai să te mai ating o dată cu buzele mele.

Nimic din ce fac nu te va aduce înapoi, nu-i așa?

Trebuie să accept asta.

LXXX

Fiul meu,

Nu știu când îți voi da această scrisoare sau dacă ți-o voi da vreodată — poate când vei împlini optsprezece ani? Când vei absolvi facultatea? Să aștept și să ți-o las într-un seif, ca s-o deschizi după moartea mea? Sau poate vei crește știind toate acestea. Poate că va fi prea greu să păstrez secretul.

Simt nevoia să spun cuiva ce s-a-ntâmplat în aceste ultime două zile — au fost cele mai grele din toată viața mea de până acum — și am fost atât de recunoscătoare că ai fost cu mine, aici, o parte din mine. Cândva, când eram însărcinată cu sora ta, am citit un articol despre conștiința prenatală. Poate că undeva în străfundul minții tale, ai înregistrat aceste întâmplări, ai propriile amintiri. Dar, în caz că nu le ai, ți le împărtășesc pe ale mele. Pentru că aceste ultime zile ar trebui ținute minte.

Ieri am aflat cine era tatăl tău. Și, în dimineața aceasta, l-am ucis. Stăteam cu el când s-a-ntâmplat. Capul i se odihnea pe umărul meu. Buzele mele erau pe părul lui.

Doctorița ta, dr. Mizrahi, a intrat și m-a-ntrebat dacă eram pregătită.

Am încercat să rostesc cuvintele. N-am putut. Am dat numai din cap.

— Faci ceea ce trebuie, a spus ea.

Tatăl tău era în moarte cerebrală. Fusese victima unei explozii, în Gaza. Nu-și mai putea reveni niciodată. N-avea nicio șansă să se facă bine.

Am dat din nou din cap. Chiar dacă știam că fac ceea ce

trebuia, era extrem de greu. Atât de greu, încât era aproape imposibil.

Ea m-a privit un moment. Vedeam compasiunea din ochii ei. Eram mulțumită că ea, și nu altcineva, făcea lucrul acesta — fusese așa de bună cu mine și cu tatăl tău.

— Îl poți lua-n brațe, a spus ea.

Acela a fost momentul în care l-am tras mai aproape de mine, l-am îmbrățișat și mi-am așezat capul pe al lui.

— E bine-așa? am întrebat eu.

Ea a dat din cap.

Am închis ochii și l-am sărutat pe păr. N-am fost în stare să mă uit cum ea a decuplat tubul pentru respirat. Aparatul de lângă mine a dat un semnal sonor de avertizare și inima mea a simțit același lucru, ca niște clopote de alarmă care sunau la infinit. Mi-am deschis ochii și m-am uitat la dr. Mizrahi care oprea aparatul, în timp ce pe ecran apăruse o linie dreaptă. S-a auzit o respirație lungă, zgomotoasă, și apoi nimic.

Liniște deplină.

Tatăl tău murise.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. I-am cerut iertare. Iar și iar. Uram ce-a trebuit să fac.

— Îmi pare rău, am șoptit. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Ani în șir, tatăl tău și cu mine am vorbit despre soartă și liberul-arbitru, destin și decizie. Cred că, acum, am un răspuns. A fost alegerea mea. Tot timpul a fost decizia mea. Și a lui. Noi ne-am ales unul pe celălalt.

În acest moment, eu și cu tine suntem în apartamentul tatălui tău. Suntem înconjurați de prezența lui, cu toate că el nu mai e aici. Îl putem vedea pretutindeni, în lumina aurie care intră prin ferestrele de la dormitor, la răsăritul soarelui, în purpuriul și albastrul covorului persan de pe podea, în boabele aromate de cafea păstrate în bucătărie — cafea pe

care el nu va ajunge s-o bea niciodată. Dar o vom bea noi, pentru el, tu și cu mine.

Dacă eu nu voi mai fi când vei citi tu aceste rânduri, caută numele tatălui tău. Gabriel Samson. Caută-i creația artistică. Caută expoziția de la galeria Joseph Landis din Chelsea, din 2011. Sper să poți vedea, prin intermediul acestor fotografii cât de profund simțea lumea — și cât de profund simțeam unul pentru celălalt. A fost un artist tatăl tău, un artist sclipitor, sensibil, minunat, care a încercat să facă lumea mai bună cu fiecare fotografie de-a sa. Voia să spună povești tuturor, dincolo de granițe, de hotare, de rase și religii. Așa a și făcut. Dar și-a dat viața pentru asta.

Nu era perfect. Trebuie să știi asta. Nici eu nu sunt. Era egoist, uneori egocentric, pătruns de importanța lui. Pot numai să-mi imaginez că, dac-ar fi știut de tine, modul lui de gândire ar fi fost diferit, ar fi fost mai puțin dornic să sară în foc, să se-arunce în luptă. Nu-mi pot imagina c-ar mai fi dorit să-și sacrifice astfel timpul pe care l-ar fi putut petrece cu tine. Sau poate n-ar fi contat. Poate n-ar fi schimbat nimic.

Ai fost conceput în iubire — vreau să știi acest lucru. Indiferent de ce se-ntâmplă în continuare, indiferent ce se-ntâmplă după ce scriu această scrisoare, indiferent de cum vor fi viețile noastre când vei citi aceste rânduri, indiferent cui i-ai spus tată — trebuie să știi cât de mult l-am iubit pe tatăl tău. A fost o pasiune dincolo de timp, spațiu și logică. Sper să cunoști și tu o iubire ca a noastră — una consumatoare și puternică, care te face să simți că o iei puțin razna. Și, dacă găsești această iubire, primește-o. Asumă-ți-o. Când vei ceda în fața unei asemenea iubiri, inima îți va fi zdrobită. Va fi sfărâmată. Dar, te vei simți, de asemenea, invincibil și infinit.

Acum, că el nu mai e, nu știu dacă mă voi mai simți așa vreodată. Dacă mă va mai face cineva să mă simt la fel de specială sau la fel de aleasă sau la fel de dorită cum mă făcea el. Cum mă vedea el. Dar mă consider norocoasă că am trăit

acele sentimente. Și că te-am avut pe tine.

Tu n-ai venit încă pe lume, dar eu te iubesc deja, fiul meu. Și știu că, indiferent unde se află tatăl tău, și el te iubește.

Mulțumiri

Am scris prima formă a cărții *Lumina pe care-am pierdut-o* în 2012, după o relație despre care credeam că va fi pentru totdeauna, dar care s-a sfârșit. În următorii patru ani, am lucrat la acest roman în timpul puțin ce-mi rămânea între termenele de predare ale altor cărți. Și acești patru ani s-au dovedit a fi unii dintre cei mai tumultuoși din viața mea. În acest timp, m-am gândit mult la iubire, pierderi, destin, decizie, ambiție și regret — și am fost recunoscătoare, de multe ori, că am creat lumea lui Lucy, când lumea mea a-nceput să mă copleșească.

Le sunt recunoscătoare prietenilor și familiei care m-au susținut în toți acești ani, atât la bine, cât și la rău. Dar, în timp ce mulțumesc fiecărei persoane minunate din viața mea, vreau să le numesc în mod special pe cele care m-au ajutat să transform prima schiță într-un roman. Așadar: Mulțumiri lui Amy Ewing, care a citit primele douăzeci și opt de pagini și mi-a spus să continui; mulțumiri Mariannei Baer, Annei Heltzel, Mariei Rutkoski și lui Eliot Schrefer, cel mai bun grup de editori de pe planetă, care au citit mai mult de una din variantele acestei povești și — așa cum fac întotdeauna — m-au încurajat și m-au criticat cu sinceritate; mulțumiri Taliei Benamy și Lizei Kaplan Montanino, ale căror observații au fost neprețuite; și Sarei Fogelman și lui Kimberly Grant Grieco, grupul meu de testare, ale căror gânduri personale despre Lucy ca mamă și soție au dus la ultima variantă a acestei cărți. Mulțumiri surorilor mele, Alison May și Suzie Santopolo, care și-au oferit cunoștințele despre spitale și probleme medicale; mulțumiri mătușii mele, Ellen Franklin Silver, care m-a ajutat cu informații despre producția de televiziune; mulțumiri pentru Atia și Conor Powell, care mi-au

răspuns la întrebări despre corespondențele jurnalistice din Gaza; și pentru Bari Lurie Westerberg, care mi-a permis să-i folosesc ideea în cartea mea. Și-i mulțumesc, de un milion de ori, lui Nick Schifrin, care-a finalizat intriga împreună cu mine, pe un șervețel, la un cocktail, care s-a asigurat că slujba de reporter a lui Gabe sună veridic, care mi-a povestit despre Ierusalim, care-a explorat Rehavia împreună cu mine și care a citit și a vorbit cu mine aproape despre fiecare scenă din carte, de cel puțin trei ori — împingându-mă să merg mai profund și sugerându-mi el însuși direcția, când eu nu știam cum să continui. Nick, un bilet la Hamilton nu exprimă pe deplin recunoștința mea pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Această carte ar fi încă un manuscris pe calculatorul meu, fără două femei incredibile: agenta mea, Miriam Altshuler, și editoarea mea, Tara Singh Carlson. Miriam, apreciez atât de mult tot ce-ai făcut pentru munca mea și sunt atât de recunoscătoare că drumul meu în viață m-a condus la tine. Și, Tara, viziunea ta i-a schimbat pe Lucy, Gabe, Darren și povestea lor în bine. Îți mulțumesc pentru c-ai ales manuscrisul meu, îți mulțumesc pentru c-ai pus întrebările editoriale perfecte și vă mulțumesc vouă, Ivan Held, Sally Kim, Helen Richard, Amy Schneider, Andrea Peabbles, Kylie Byrd, Claire Sullivan și întregii echipe de la Putnam and Pinguin — în special lui Leigh Butler, Tom Dussel și Hal Fessenden — pentru că mi-ați dat posibilitatea să împărtășesc lumii întregi *Lumina pe care-am pierdut-o.*

Dar, în primul rând, niciodată n-aș fi putut să scriu o carte dacă n-ar fi fost alte două persoane. Mulțumirile finale se îndreaptă către mama mea, Beth Santopolo, și — deși el niciodată nu va vedea asta — spre tatăl meu, John Santopolo, pentru că nu s-a purtat nici măcar o dată ca și cum visurile mele ar fi de neluat în seamă și pentru că m-a încurajat întotdeauna să-mi urmez visul, indiferent care era acesta. Nu voi uita niciodată asta.

Lista lecturilor lui Lucy și ale lui Gabe

Unele cărți, piese de teatru și poeme sunt importante pentru mine de când mă știu și, în acest roman, acestea sunt la fel de importante pentru Lucy și Gabe și pentru relația lor. Unele trimiteri din carte sunt destul de clare, altele mai puțin. Mai jos este o listă — în ordinea apariției — a tuturor operelor literare la care s-au referit Lucy și Gabe, în *Lumina pe care am pierdut-o*.

Iuliu Cezar, de William Shakespeare
Titus Andronicus, de William Shakespeare
Iliada, de Homer
Drumul neumblat, de Robert Frost
Mythology: Timeless Tales of Gods and Heroes, de Edith Hamilton (mitul Persefonei)
Romeo și Julieta, de William Shakespeare
Darul lui Jonas, de Lois Lowry
Moartea lui Arthur, de Sir Thomas Malory
Metamorfoze, de Ovidiu (Povestea lui Pygmalion și a Galateei)
i like my body when it is with your body, de E. E. Cummings
Sonetul 30, de William Shakespeare
Amantul Doamnei Chatterley, de D.H. Lawrence
If You Give a Mouse a Cookie, de Laura Numeroff, ilustrație de Felicia Bond.
Speranța e ceva cu pene, de Emily Dickinson
Toată lumina pe care nu o putem vedea, de Anthony Doerr